

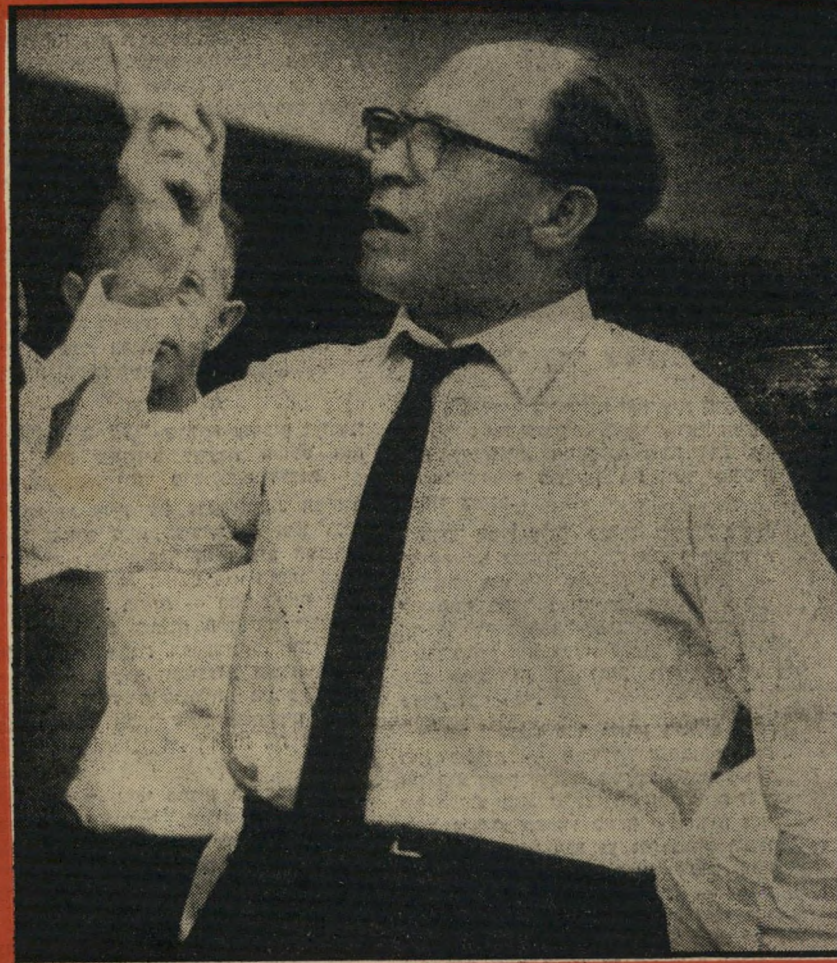
העולם הזה

בגין פותח במלחמת הבחירות נגד שותפיו

ממשלת הליכוד:

התחלת

הסוד

כאן יסקות של
החבר סרצ'יון

סגן יו"ר
הכנסת
מעל
באימון

קול ארץ

כל התנהגות בלתי-סבירה, אך האם אין בכך הגיון? האם לא טבעי לדרוש הגדרה הגיונית של המסדר דווקא מן הצד המסוגל לכך?

אבנר מגדיר את הפיתרונות רק בקווים כלליים, כרגיל. אולם הוא מגדיר בצורה נוקבת את הבעיה.

★ ★ ★

לעולם פשים נאמס לשמוע את הקול הצורמני של ההועמלנים — גם של הערבים וגם שלנו. הוא משתוקק לקול חדש כן המרחב — קול של הגיון, קול המשתדל לנתח אמת אובייקטיבית, קול שאינו מביע את הדברים השגורים והקפואים של בעלי-המונולוגים הרשמיים.

משום כך אין כימעט ספר רציני על סיכסוך ישראל-ערב, בשנתיים האחרונות, שאינו מתייחס לדעות העולם הזה, והוא

לפני שבועיים הופתעו הקוראים הישראליים של השבועון הגרמני החשוב ביותר, דר שפיגל, כשנתקלו בתמונתו של אורי אבנר בעמוד הראשון של השבועון, המקביל למדור זה.

הם הופתעו עוד יותר כאשר מצאו באותו מדור ביוגרפיה של אבנר. הסביר העיתון, שתפוצתו עולה על מיליון: מפאת חשיבותו הגוברת של הסיכסוך הישראלי-ערבי לגבי שלום העולם, החליט להקדיש את ששת גליונותיו הבאים לבעיה זו. כדי להסבירה על כל צדדיה, יפרסם את דעותיהם של שלושה אישים: אבא אבן, המלך חוסיין ואורי אבנר.

הגליון הראשון הכיל ראיון עם אבן. הגליון השני הכיל קטע קצר מספרו של המלך חוסיין. כל שאר המקום הוקדש לתמונת ספרו של אורי אבנר, שתימשך כמה שבועות, כשבכל גליון מוקדשים לה כ-שמונה עמודים.

אחרי שניתן לתועמלני שני הצדדים לומר את דברם, ניתן לאבנר לקבוע דעה מאוזנת.

★ ★ ★

הישראלים בחו"ל כבר התרגלו ל-אפתעות מסוג זה, בארצות רבות. לפני כמה שבועות הוקדשה התוכנית פאנוראמה בטלביזיה הבריטית לביורר סיכסוך ישראל-ערב. היתה זאת, לכל הדיעות, התוכנית הטובה ביותר עי גושא זה ש-שודרה מזה זמן רב בבריטניה.

הפעם חולק הזמן בין ארבעה אישים: אבא אבן, מנחם בגין, חמדי כנען ואורי אבנר. באמצע התוכנית הטיפו שלושה האישים האחרים לדעותיהם הנוגדות. ואילו בראשית התוכנית ובסופה ניתן לאבנר לפתח את גישת השלום.

הדבר הפך כימעט למקובל. בטלביזיה של דרום-גרמניה (מינכן) הופיעו לוי אשכול ואבנר. לפני כן, בטלביזיה של צפון-גרמניה (האמבורג), היה ציית דומה. בי-פילנד, בשבדיה, בנמארק, בהולאנד הוכנו תוכניות דומות.

מסתבר כי מלבד המשולש הרשמי אשכול-דיין-אבן, אבנר הוא כיום האדם הישראלי המצולם ביותר בטלביזיה (הלא-ישראלית, כמובן). הישראלית נהגה כלפיו בהגינות בתוכניות על הכנסת, אך לא נתנה שום מקום לחיכוך על דעותיו ותוכנית השלום שלו, בעודה חוזרת עד לעייפה על הדעות השגרתיות של המימסד.

★ ★ ★

מה גרם לכך שדווקא עורכים ועיתונאים זרים מייחסים לדעות העולם הזה חשיבות רבה יותר מישראלים רבים?

אולי זה עניין של פרספקטיבה. הפיתגס אומר ש-אין נביא בעירו. זה אינו נכון, כי הולך וגדל מיספר הישראלים המכירים בעובדה שתחזיות העולם הזה הוכחו כנכונות לכל אורך החזית — החל ביחסי ישראל-אליצפת וכלה בניתוח חשיבותם המדינית של אירגוני-החבלה הפלסטיניים. אך יתכן כי בסבך הרגשות, השינאות והקינאות ה-שולטות בזירה הישראלית, נראים הרבה דברים אחרת מכפי שהם משתקפים לעיני משקיף אובייקטיבי זר, הרואה את הדברים ממרחקים.

מבחינה זו, אולי מעניין להביא כמה מ-דבריו של רודולף אוגשטיין, עורך דר שפיגל ואחד האישים החשובים ביותר בי-גרמניה של היום, שכתב מאמר ראשי לכבוד פירסום תמצית ספרו של אבנר:

"מנסיון מלחמותיה של גרמניה יודעים אנחנו, כי אי-אפשר להתקיים ללא הגיון דיעות, שדבריהם הם דברי כפירה. אורי אבנר, אדם שרבים מתקפים בו בישראל, הנה מזה שנים במוצא (לסיכסוך הישראלי-ערבי), ויש לו גם הידע הדרוש וגם ה-פטריסיוזיס הדרוש לכך.

"אך כי הישראלים מעדיפים לסמוך על עצמם יותר מאשר על אחרים, הרי בעיית המיזח התיכון היא עניין שיש בו סיכונים ונתחייבויות לעולם.

"רק אצל אבנר — ולא בשום מקום אחר — מוצאים אנחנו את ניתוח המאור-עת שהובילו למלחמת ששת-הימים, כהס-תכנות בלתי-נמנעת. זה דומה לנסיגה של ברברה סוכמן בספרה תותחי אוגוסט, על ההשתלטות שהביאה למלחמת-העולם הש-נייה. אם כי סוכמן מבינה פחות מאבנר. הישראלים מרוגזים על כך שתוב-עים אותם לאחריות על כל דבר שהם עו-שים, בעוד שמוכנים לסלוח לערבים כימעט

המועדון החדש

של תנועת העולם הזה — כוח חדש (בית ציוני אמריקה, רח' דניאל פריש 1)

ביום רביעי זה, 12 בפברואר, ב-8.30 בערב

ירצה

יעקב ריפתיז

על הנושא:

השמאל הישראלי — לאן?

ויענה לשאלות שיוצגו עלי-ידי הקהל.

בשבוע הבא יראיין:

שלום כהן

מנהיגים ערביים מהגדה

שיענו גם לשאלות הקהל.

רשמו לפניכם: כל יום ד' — מיפגש במועדון החדש!

● בקרית טבעון

ביום שני 17.2.69, בשעה 8.30 בערב, יתקיים

חוג בית

המעוניינים בפרטים מתבקשים להתקשר טלפונית עם המספר 715404, טבעון.

שער "דר שפיגל"

הדין למאבקים בעיתונות העולמית הרצינית. זה מרגיז את שגרירינו היקרים, ואת הניספ-חיים לעיתונות, המקבלים שכר יפה כדי להשיג לאנשי השלטון את אשר משיגים אנחנו בחינם.

הדבר בטיל עלינו, כמובן, מעמסה נוספת שקשה לנו לעמוד בה. על אבנר ממסרות הזמנות מחו"ל למחקרים ולמאמרים — להשתתף בספר בצידו של ארגולד טוינבי הגודע, לכתוב מאמר לכתב-העת המקורב ל-משרד-החץ האמריקאי, לכתוב פרקים נוס-פים למהדורות הצרפתית והגרמנית של ספרו, וכיו' וכיו'.

מכיוון שאבנר כבר מחזיק בשלוש מיש-רות שלמות — תפקידו בכנסת, שממנה אין הוא נעדר לעולם; תפקידו כעורך ראשי של העולם הזה, שבעבודתו הוא לוקח חלק פעיל ביותר; תפקידו כיו"ר של הכוח הח-דש, אשר בשמו הוא נע ונד בארץ (ומאז המלחמה הופיע בפני קרוב ל-200 אלף ישראלים בהרצאות ובחוגי-בית) — קשה לו לקבל על עצמו תפקיד רביעי, שגם הוא מספיק לבדו למילוי כל זמנו של אדם. בכל זאת הוא נענה לחלק מן ההזמנות האלה, מתוך שאיפה שהדברים יגייסו לעולם הרחב, ובייחוד לעולם הערבי.

★ ★ ★

כשמדברים על מחדלי ההסברה הי-ישראלית, אשר לרשותה עומד המגנון העצום והתקציב של משרד-החץ ומשרד ראש-המשלה, כדאי להרהר בהצלחה זו, שאינה נובעת ממגנון ומתקציב.

התעמולה זקוקה לקביים. האמת יכולה, כנראה, לצעוד על רגליה שלה.

איש כפ

המלחמה האחרונה בעיצוב מקלטי טלוויזיה

פילוס עדיך-בשרות ובטיב

"עם שני פנקסים אלה אני יכול להסתובב נמעט בלי פרוטה בניס!"

מדוע צריך אני לקחת אתי כסף מזומן — כדי לאבד אותו
או לפרנס את הכייסים?

כשאני צריך לשלם עבור איזו קניה — אני חותם על שיק, ושלוש על ישראל. אם יש מקומות שעומדים על כך שישלמו להם במזומן — תמיד אני מוצא סניף של בנק דיסקונט בסביבה, נכנס אליו, מציג את "פנקס דיסקונט" שלי — וזה הוא זה: אני מקבל כסף מזומן והולך לשלם מה שיש לי לשלם. ושימו לב רבותי, כל זה לא עולה לי גרוש — או כמעט. 75 הפעולות הראשונות בחשבון שיקים שלי הן חינם לגמרי; למעלה מזה, נכון שהבנק מחייב אותי עבור הוצאות ניהול חשבון, אבל זה באמת לא כלום: 5 אגורות ו-10 אגורות אם אני משתמש בהרבה מאד שיקים. לגבי "פנקס דיסקונט" — בכלל אין הוצאות.

כדאי שתשא עמך תמיד פנקס שיקים ו"פנקס דיסקונט" של בנק דיסקונט.

בנק דיסקונט

לישראל בע"מ

שינוי כתובת —

מני חפצך לשנות את כתובתו מתבקש
להודיע על-כך שבועיים מראש, עלימנת
למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

מכתבים

תוצאות מסוכנות!

אני מעביר אליכם העתק ששלחתי לראש-הממשלה, סגן ראש-הממשלה, שר-החוק, שר-הביטחון:

לצערי מתנהלת היום מעל דפי העיתונות הישראלית, ברדיו ובטלביזיה תחרות על פירסומים שונים בנוגע לתשעת עולי הגר' דום בעיראק. לדעתי, תופעה זו עלולה לס-כן חייהם של רבים משארית-הפליטה ב-עיראק.

העליתי את העניין בפני חברי-הכנסת דוד פתל, שושנה ארבל-אלמוזיליני, וכן בפני מר שלמה הילל, סגן המנהל הכללי של משרד-החוק, וד"ר הרצל רוזנבלום, עורך ידיעות אחרונות. לדעת כולם לא ניתן לאסור פירסומים בנושא זה, מאחר ואנו חיים במישור דמוקרטי.

ברצוני להזהיר כי המשך הפירסומים יביא, נוסף לנוק שנגרם כבר, לתוצאות חמורות ביותר, המסכנות את חייהם ואת חרותם של רבים מאלה שנותרו בעיראק. אני פונה אליכם, עלימנת להשפיע ולאסור פירסומים מוזיקים כאלה, כי לדעתי אין מקום לעשות הון ציבורי ופוליטי על חש-בון עולי-הגדרום וסכנת-חיים לאחרים. אבקש לא לפרסם את שמי, כי דבר זה עלול לסכן את חייהם של קרובים שם.

קורא, אורי-הודה

כנות במחתרת

התמונה של שלוש הנדונות מרצועת-עזה (העולם הזה 1640) מזכירה באופן מוזעזע את משפטיהן של גאולה בהן ויתר בנות-לחי' בימי שילטון המנדט ה-בריטי.

יאירי

אותן הבעות, או-תה פשטות-הליכות עניינית — ואפילו אותם סיפורים, אלוהים אדירים, כל-כך מהר שכחנו מה זה להילחם נגד שילטון זר?

משה יאירי, ירושלים

ידידים ובעלי-ברית

לורד בירון הזהיר, בשעתו, את היוזמים "לבל יבטחו בידידים ובעלי-ברית" גם היום נכונים דבריו.

עמים המתעלמים מאזהרתו מתחייבים ב-נפשם, כפי שקרה לצ'כים ולעמים קטנים אחרים באירופה המיוזמת. על ישראל לבטוח בבעלי-בריתה היחידים: ישראל.

משה ספרדי, תל-אביב

אומץ-לב

הוכיחו שיש לכם אומץ-לב, ופרסמו שיר זה.

ליאן פאלאך:

אמא רוסיה — / השחיר דיגלך האי-דום! / דבק בן-אות קין / מגלב דמוי קרדום.

צבע שדותיך שחור / וגוון שמיד-בזלת. / מיבחר בניך / אלופי תליני-ייד.

אמא רוסיה / חל-צי דדייך מפי / נחנקתי בבוסר חל-

בך. / אוכלתי בלהט שינאתי!

אברהם שיין, ראשון-לציון

שיין

גרש אנטי-פאשיסטי!

ברצוני להתייחס למכתב שפורסם בהעולם הזה (1637), תחת הכותרת "דה-ציוניזציה", שכתב הקורא חיים קליינמן.

הרעיון המרכזי הוא הגיוני, ברם בז לידו ביטוי בצורה הלא נכונה. הבעיה איננה ירידת אנשי המוסר, כמונו, אלא:

(1) הפעלת השפעה במרוכז, ולו גם על ידי לחץ-סחיטה של יחידה,

(2) הבעת דברים לכלל ביטוי שאנו דור-שים מדיניות של שלום, של הסדר, של

חתימה להסדר-שלום מצד ממשלתנו.

(3) הכרחי ליצור גוש אנטרפאשיסטי-מר קליינמן, טול לדיעתך:

(המשך בעמוד 5)

בקר יישאר

בקומה החמישית

יחריף המאבק הסמוי בין מזכיר ההסתדרות אהרן בקר, לבין ראש המחלקה לאיגודים מיקצועיים ירוחם משל.

נראה כי בבאבק זה תהיה ידו של בקר על העליונה, ואף הובסה כמעט סופית שהוא ימשיך לכהן בתפקידו גם אחרי הבחירות הבאות.

הוא עצמו יצהיר שאינו מעוניין עוד כי תפקיד, אבל ייענה להפצרות של צמרת מע"י כדי להישאר בחדרו שבקומה החמישית של הוועד הפועל.

בנק המימשל הצבאי

והאתנו למפלגה

אגודת ישראל, שקיבלה לפני כחמש שנים דשיון לבנק תמורה הצבעת סיעתה בכנסת למען המשכת המימשל הצבאי, מחפשת עתה קונה לחלק הוועד שלה בבנק.

המפלגה, שהקימה את הבנק בעזרת משי קיעים גדולים, קיבלה כחלקה — בזכות הרשיון — אחוזים אחדים מהון המניות. שתי טובות-הנאה אלה שוות מיליוני ל"י רות, וכנראה שבקרוב יימצא להן קונה. כך שהאתנו ששולם למפלגה הדתית יוכל להסתכם בריווח כספי פשוט.

רוצים להחזיר את

אגם החולה

בקרוב מתכנני המים בישראל נדונה עתה ברצינות הצעה לשוב ולהפוך את השטח המיובש של החולה לאגם מים, כדי שישי מש מאגרי אלטרנטיבי למערכת המים הי ארצית.

כיום משמשת בתפקיד זה הכינרת, שאתנו המליחות במימיה גדל. כתוצאה מפגם זה מושקעים סכומי-ענק במהלך מים המזרמים ממקורות אחרים אל המוביל הארצי.

אם יוחזר אגם החולה לקדמותו, צוענים כמה מומחים, יחסוך הדבר הוצאות חוזרות לאחזקת מערכת הניקוז של השטח המיובש, ויזיל את מחיר המים המזרמים במור ביל ויאפשר את היסולה של "חוות החולה"

שמשרדי הממשלה רואים בה נטל ומעוניינים בחיסולה.

המתנגדים העיקריים לתוכנית הם ישובי הסביבה הרוצים את קרקע הכבול הדשנה להרחבת שטחיהם, במקום שטחי רמת הגולן שיוצרו להם כתחליף. גם עובדי הקרן הקיימת מתנגדים לחיסול המפעל, שהיה בשעתו מפעל יוקרה של הקק"ל.

הקלות בהליכים

במס-הכנסה

שורת הקלות ופישוט הליכים לגבי ציבור הזכאים לזיכויים וזיכויים במס-הכנסה יונתנו בקרוב, בעיקבות המלצותיה של ועדת-מישולוב לבחינת נוהלים ולמתן אישור רים וזיכויים.

מטרת ההקלות היא למנוע מציבור הזכאים, עליו נימנים נכים, סטודנטים, נוער-עובד-ולומד, וחיללים משוחררים, להופיע אישית במשרדי מס-הכנסה, ול- המתין שם שעות ארוכות בתורים.

על-פי ההסדר החדש, תהנה הצגת סינקס-הנכה בפני המעביד אסמכתא לניכוי מתאים, ותעודת-שיחרור מצה"ל לגבי חיללים שהשתחררו באמצע שנת-הכספים. נוער-עובד-ולומד ימלא טופס מיוחד, בו יצטרך המוסד בו הוא לומד לאשר את גובה שכר-הלימוד, ובדואר חוזר יתקבל האישור הדרוש לניכוי או זיכוי. סטודנטים ימלאו את טופס בקשת הניכוי במשרדי אגודת-הסטודנטים, כאשר המשך התהליך יתנהל בין אגודת-הסטודנטים ובין מס-הכנסה.

צנרת הטלפונים

הארצית — לקוייה

צפוי מאבק מר בין החברה ההסתדרותית חימר לבין הנהלת שירותי הטלפון של דואר-ישראל.

ועדה פנימית של הדואר קבעה בימים אלה כי צנרת הכסות התת-קרקעית שמי ספקת לה החברה ההסתדרותית אינה עוי נה לדרישות מבחינת אטימות. הדירת הי מים לצינורות התת-קרקעיים בהם עוברים כבלי הטלפון הבינעירוניים היא אחת הסיבות לניתוקי טלפונים בחורף.

בשירותי הטלפון הגיעו להחלטה לעבור בהדרגה לשימוש בצנרת פלסטית. אולם המפעל ההסתדרותי מפעיל לחצים לשנינו ההחלטה ואף מציע ליצור סוג חדש של צינורות. חימר מתנה את רכישת הצינור לקנות הצינורות החדשים בהתחייבות מצד משרד-הדואר לקנות במשך שנים את תוצרתה. המדובר הוא בסכומים של מיליוני ל"י. משרד הדואר מסרב להתחייבות כזאת לאור נסיון העבר הכושל עם חימר.

שניים מחבלני החזית העממית לשחרור פלסטין שנתפסו השבוע במכחש הקטן שבנגב, אחרי מירודף ממושך שערכה אחריהם יחידת צה"ל. בתמונה נראה חייל צבא הגנה לישראל משקה מתוך ג'ריקן מים את אחד מאנשי החוליה, כאשר חברו, שנפצע בפניו בעת הקרב שהתנהל בין החבלנים לבין יחידת צה"ל, יושב לידו רכון ראש. שניים מאנשי החוליה, שמנתה שמונה איש, נהרגו בקרב.

תמונת השבוע

דאגה

לבריאות אשכול

ראשי-הממשלה לוי אשכול חלה שוב בדלקת-ריאות כפולה — בשתי ריאות תיו — בצורה המקוררת חששות ל- סיבוכים.

בשבוע שעבר התמוטט לוי אשכול בשעת עבודה בלישכתו. רופאיו שי הוועקו למקום השאירו אותו בחדרו עד שכל עובדיו לישכתו עזבו את המשרדים ואז נשאו אותו על כיסא החצאה.

זוהי הפעם השנייה השנה שלוי אשכול סובל ממחלה זו.

כהן-צידון

לא יקבל המענק?

סיעת המרכז החופשי לא תקבל, קרוב-לודא, את המענק בסך 120 אלף לירות המגיע לה עבור ח"כ נוסף, עם הצטרפותו של ח"כ שלמה כהן-צידון אליה.

אחרי שסיעת המערך בכנסת הגיעה למסקנה כי הצטרפותו של כהן-צידון למרכז החופשי נעשתה בעיקר כדי להגדיל את המענק למחמת הבחירות לסייעה זו, לא יאשרו עברו את קבלת המענק.

המערך יסתמך במיקרה זה על התקדים של ח"כ יוהר הררי, שהצטרף למפלגת העבודה אשר ויתרה על קבלת המענק עבורו. מבחינה פרוצדורלית תאשר הכנסת את הצעת החוק שהוגשה לפני הצטרפותו של כהן-צידון לכיעת המרכז החופשי, והמבטיחה את המצב שהיה קיים אז.

בן-גוריון

ירוץ לבד

קיימים כל הסיכויים, שוויד בן-גוריון יופיע בכל זאת בראש רשימה נפרדת, שתישא את השם רפ"י. זהו הסיכום אליו הגיעו בן-גוריון עצמו ומקורביו מתוך חשבון פשוט:

אין טעם שמשד דמן יעזוב את מע"י ויקים רשימה נפרדת. מאידך יש לקלוט את כל אותם אהודי ביגיי ומתנגדי-מע"י שלא ירצו להצביע בשביל המערך.

רשימת ביגיי תזכה, לפי חישובי מקורביו, בארבעה-חמישה מנדטים. אם יחליטו דיין ואנשיו לפרוש מהמערך אחרי הבחירות, או לכונן פוטש בתוך המפלגה, יהיו מני דמים אלה תוספת-כוח חשובה ביותר.

יותר צעירים

לרשימת הזקנים

זקני המערך, מצידם, יעשו מאמצים לשות לרשימתם תדמית צעירה, מבלי לכלול בין הצעירים אנשים הנאמים לדמיון.

החלטה עקרונית המתגבשת בצמרת: להקצות למחות 15 מקומות במוחלים, בחלק הראשון של הרשימה, למועמדים "צעירים" — כלומר מתחת לגיל 50, שבהם יהיו מני שי מקצועות חופשיים רבים ככל האפשר.

מכתבים

(המשך מעמוד 5)

(1) שוב דבר איננו בעל ערך באופן אינדיבידואלי.
(2) שוב לחץ איננו חופס, אם הנחץ לא יודע מי, כמה, למען מה לזהים, ועד היכן מוכנים להרחיק לכת?
הרעיון כשלעצמו חופס, יש בו פתח לכי רועץ את המיסגרת של העדר מעש, אבל חשוב ביותר לתפוס את השור בקרניו.
הרמן בן-אריה, תל-אביב

מסקנה פשוטה

צרב לי לקרוא את מזר הטלביזיה של ידיעות אחרונות, מיום ה'5.2.69, מאת עמי פלד.

הכותב בא בטענה כי ביום חגה של ה' כוסת לא דאגו המפיקים להראות הכל במי שך הזמן הקצר שהיה להם. ואילו את אורי אבנרי הוא ראה באותה חוכנת בשבע פע' מים. ולעומתו את שאר חברי-הכנסת ראה מעט מאוד, בעיקר מכינת גח"ל, ואילו מי סיעות מפ"ם אף לא אחד.

עורך המדור בודאי לא הגיע למסקנה פשוטה, שאורי אבנרי איננו מחסיר אף ישיבה אחת בכנסת. ולעומתו שאר הח"כים משתולים מה שיותר להתרחק ממנה.

ובזאת הם אינם ממלאים את חובתם הלאומית שבעדה נבחרו עלידי בוחריהם.

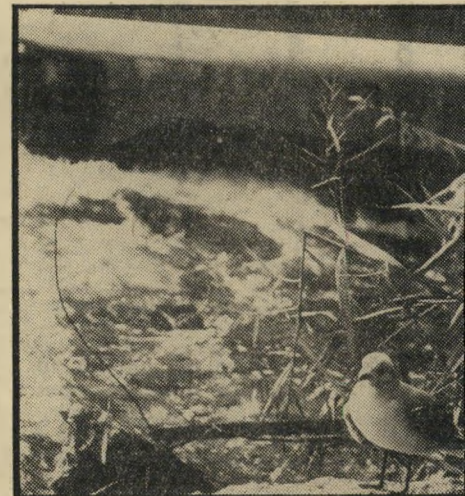
זו שוב הוכחה עכורי שה"כ אבנרי ממלא את שליחותו בנאמנות.

כן ירבו כמותו.

נתן חנן שוורץ, עכו

תחרות הצילומים

תמונה זו צילמתי בשבוע שעבר, בשעה שהכינרת עלתה על גדותיה. היא מראה

תמונת השבוע

ציפור פצועה, שלא יכלה עוד לעוף, מסתכ' לת בתמידה במי הירדן ליד הסכר.

ראובן לווינת, רמת-גן

● תמונת השבוע — ראה תצלום — מזכה את הקורא ראובן לווינת בפרס של 10 ל"י. הקוראים מתבקשים לשלוח את התצלומים להתחרות כשהם מוזפסים על נייר מבריק.

אן והכנסת

אחרי אן טוכמאיר ו"ארץ-ישראל המתפ' שטת" (העולם הזה 1640) — למה לא אן טוכמאיר "מקי"

מה סיעת יחיד? או אן מפוסמת "שבו" עון עירום גבר?" כדי להצליח בקאר-יורה שלה?

זה יכול לתת ליו המון הודמנויות ל' צלם גברים שריר' יים ונאיב, ומזמן אנחנו רוצות לראות כאלה.

נחמה ברי

יוסף, ראשון-ציון

בריוסף

תוצאות העדמה

מכור, חל לפני זמן לא רב קילקול בקו (המשך בעמוד 6)

...היא והוא!

היא מחליקה על פני השלג.
הוא מחליק על פניך
מבלי שתחוש בו.

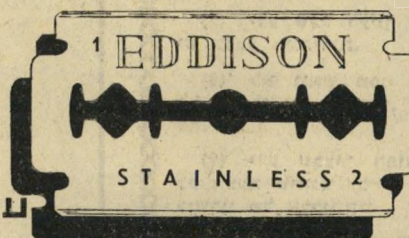

Eddison
STAINLESS

L.C.I. ENGLAND עם הציפוי הפולימרי של

"אדיסון" מגלה יותר

מכל סכין אחר!

תמיד
לידך...

דייב
diva

הקורס לידים
המוחלט ביותר!

מכתב השבוע המלחמה התרבותית (המשך)

הרבה שאפתנות בשביל הישג כה קטן! אני על תומרקין: כנ"ל.
(12) דאלי: קינאתו של תומר-

"תומרקין בטוארט"

קין תמיד היתה הצלחתו של ליפשיץ.
(13) כל חייו חשבתו שלהספידו יותר קל מדבר על חייו. ליד האד-

"תומרקין על הצלב"

מה התחושה, אני רואה שלגמרי לא איכפת לי שיקום לתחייה.
(14) להוריד את הארון!

אורי ליפשיץ, תל-אביב

נאום הספד לתומרקין:
(1) הכרזו על עצמו כגאון עוד בחייו.
(2) נתן לעצמו תואר יופיטר, משום שאף אחד לא נתן לו.
(3) ידע שיש לו סטוק של מיליון ל"י, בזמן שרמברנדט לא ידע שיש לו סטוק של חמישה מיליארד דולאר.
(4) ידע שמה שאי אפשר לעשות בתמונה אחת, אפשר בשלוש.
(5) היחיד שהודה בפה מלא שיש ציירים גרועים ממנו.
(6) כדרך חייו לקח את הכלל

"תומרקין מגלה את ליפשיץ"
שמה שלא הולך בכוח, הולך ב- פטיש.
(7) ידע שכל רעיון של ליפשיץ, יש לבצע במהירות.
(8) לא נואש מפני שבכפר-סבא לא קיבלו את עבודתו. רעננה קיב- לה.
(9) ידע שבעיר הפועלים יקבלו כל הצעה שתוגש עליידי ארכיטקט בי- כישרון של ארכיטקט.
(10) את אימרתו שאין באפש- רותו לתת לאף אחד את החווייה, ואפילו לרגע, להיות תומרקין, לא היה יודע לפני שנתתי לו את סיפרו של סלואדור דאלי: "יומנו של גאון".
(11) דאלי על אראגון: "כל-כך

אבל לא זה הגורם שדחף אותו להגיב. בהמשך נאמר: "אך קול אחד נפסל להם עליידי תחבולה די מוזומה, המקובלת ב- ארץ, לצערי, מישור דאג להוביק יחד שני פתקים של הרשימה. תחת לשים פתק אחד של הרשימה, שם בוחר מסויים שני פתקים דבוקים זה לזה של אותה רשימה."

קטע זה פגע בנו כתושבי ערר, וכחברי אותה קבוצה שבשמה נאמר מה שנאמר. אין שום קשר בין דברים אלה לבין האמת, חוץ מן העובדה שהיו שני פתקים מחוברים. ולעניין זה מספיק היה בהחלט לציון שהפת- קים היו מחוברים.

אורי פרנק, אפא יוסלר, אפא יפה, אהוד חוצן, נחמה פרנק, ערד

אין לדעת איך נדבקו שני הפתקים — עובדה היא שדבקות זו גרסה לפסילת הקול. מסרתו של אבנרי באותו נאום היתה להציע שינוי בחוק הבחירות. שימנע פסילת קולות מחוברים בצורה זו.

טעות לעולם צודקת

חיילי פיקוד הצפון, המוצבים ברמת גן ובעמק בית-שאן, יקבלו בשבוע הבא מנת בידור... (מעריב, 3.2.69).

שלום בוש, תל-אביב

זכות קדימה במדור זה תינתן למכתביהם של קוראים המצריים את תצלומיהם למכתבים.

המספר שהיה מוכה אותו במנדט כמועצה.

(המשך מעמוד 5)
החשמל בארצות-הברית — שגרם שם לעל- טה מוחלטת, אשר בעיקבותיה באה, כעבור תשעה חודשים, עלייה תלולה בילודה. הסיבה ברורה: בני-אדם אוהבים להיות פעילים, וכשאין להם מה לעשות, או הם לפחות מזדווגים.

בזמנו הצעירי למחלקת העלייה-הפנימית של הסוכנות לאמץ את הפאטנט הנ"ל לשם עידוד פיתרון הבעיה הדמוגרפית שלנו. אולם קיבלתי תשובה מתחמקת.

עכשיו קרה אצלנו בדיוק אותו הדבר: הסערה של השבוע שעבר כיבתה את האר- רות במדינה למשך שעות מספר. התחזית שלי: עלייה תלולה בילודה בסוף ספטמבר השתא.

לתשומת ליבם של בתייהחולים לילדות! העתק: לחברת החשמל לארץ-ישראל.

זלמן שנוקפרצקן, חולון

העובדות הנמוגות

בדו"ח לבחור מספר 126, שהתפרסם ב- העולם הזה (1637), נזכרנו שדברי ח"כ אבנרי בכנסת, בקשר לבחירות למעצפה המקומית בערד, אינם נכונים. בין השאר נאמר בהם: "אותה קבוצה השיגה, במאמץ ראשון, את מלוא מיספר הקולות שהיה דרוש למנדט אחד, בדיוק".

אין זה מדויק, מכיוון שהושגו 75% של המיספר שהיה מוכה אותו במנדט כמועצה.

האם טעמת כבר...?

בינג ליניאל

האם כבר ניסית?

3 טיכות כלא תיאדנש על מברשת!

חשוב לשחקנים ולדוגמניות

אין צורך להיות רקדן מקצועי כדי לרקוד ג'ז הרקדו-הכוריאוגרף שמעון לוי, בוגר אולפני-מחול בני-יורק ובלוני דון, יקנה לך תוך חודשים ספורים כורסת-נועה ומיקצב.

קורסי-בוקר וקורסי-ערב
(2) שיעורים בשבוע בכל קורס)
פרטים: 25 17 13 • 02 • 17.00—20.00 בערב.

מכון פסיכולוגי

היפנוזה וטיפול בכל הבעיות הנפשיות. מבחני אישיות

בהנהלת ד"ר רוניק
בחיפה טלפון 69300
ובתל-אביב ז'בוטינסקי 32
מ"ע 15.00 עד 18.00.

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי המערכת והמנהלה: תל-אביב, רח' קרליבך 12, טלפון 301345. ת.ד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • פדוס משה שהם בע"מ. תל-אביב, רח' פין 6 • גלופות: צינגורפיה כספי בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

תמרורים

נחוג • יום-הולדתו 36 של הח"כ
צעיר ביותר בכנסת, שהוא צעיר בניו של
קיקים ההגנה אליהו גולומב, ד"ר ג'ון
לומב. גולומב, שנכנס לכנסת מטעם מפ
לגת העבודה, בעיקבות פרישתו של דב סדן
ממנה, הוא כלכלן בוגר האוניברסיטה ה
עברית בירושלים, שעבד בבנק ישראל, ומר
נה עלידי מוכיר ההסתדרות לשעבר, פינחס
לבון, ליועץ כלכלי ומתכנן בכיר בהסתדרות,
שיך למשפחת החמולות במפא"י: שרת,
גולומב, הוז ואביגדור, שהיו קשורים בקשרי
משפחה ונשואין בינם לבין עצמם. משה
שרת ז"ל היה דודו של דוד גולומב.

נחוג • יום-הולדתו 49 של עורך
הדין, חבר-כנסת מטעם המפלגה הליברלית
העצמאית וסגן שר-הפיתוח — יהודה
שערי. כיליד רומניה, עלה שערי לארץ ב
1941 והצטרף לקיבוץ ניצנים, משם עבר ל
גבע ולאשדות-יעקב, והשתתף בייסוד נווה
אבא. אחר ניהל את מחנה עליית-הנוער ב
חיפה והיה מוכיר כללי של העובד הציוני
בתל-אביב. באותה תקופה סיים שערי את
לימודיו בבית-הספר הגבוה למיטשט וכלכלה
בתל-אביב. בשנת 1945 חזר לרומניה, פעל
שם בשם בדוי ובאורח בלתי-לגאלי עד שנת
1947, כשליח הסוכנות באירגון עליית-הנוער,
חזר ארצה, המשיך לעסוק בפעילות ציבור
רית ונבחר לכנסת.

נחוג • יום-הולדתו 54 של מי
היה הנציג הראשון של ישראל באו"ם, ושג
ריר ישראל בארצות-הברית בשנים 1950 עד
1959, והממשש ה
יום כשר החוץ ב
ממשלת ישראל —
אבא אבן. אבן,
שנולד בדרום-אפרי
קה, הוא בוגר או
ניברסיטת קמברידג',
בה שימש גם כמר
צה, חבר האקדמיה
האמריקאית למדעי
הרוח והסבע, ונשיא
מכון וייצמן למדע
ברחובות. במיסגרת
תפקידיו הפוליטיים,
לקח אבא אבן ב
עבר גם חלק נכבד בשיחות הסופיות
עם ממשלת-המנדט, בלונדון, חבר-כנסת, שר
כלי תיק, שר-החינוך והתרבות, סגן ראש
הממשלה, ובשנים האחרונות — שר-החוץ.

נחוג • יום-הולדתו 68 של שר
החקלאות, חיים גבתי. גבתי, שהוא יליד
פינסק, עלה לארץ
ב-1924, והצטרף ל
קבוצת גבת בעמק
יזרעאל, החליף על
כן את שם-משפחתו
מסיישן לגבתי, אך
עבר, עם הפילוג ב
גבת, למשק יפעת
המפא"י. קודם ל
תפקידו כשר החק
לאות שימש גבתי
כמנהל הכללי של
משרד החקלאות, מו
כיר איחוד הקבו
צות והקיבוצים, ו
מוכיר כרית התנועה הקיבוצית בארץ.

נבחר • לנושא הבונדסטאג המערבי
גרמני, במקום ד"ר אויגן גרסטנמאיר, ש
התפטר — **קיי אובא פון-האסן**, שהיה
שר הפליטים מטעם מפלגת הרוב הנוצרית
דמוקרטית בממשלה המערב-גרמנית. האסל
זכה ב-262 קולות. המינויים הורשו למיש
רה זו — 260 קולות.

נהרג • בתאונת-דרכים, בדרכו לבקר
את אמו החולה, בבית-החולים קפלן ברחו
בות — הממונה על מחוז המרכז במשרד
הפנים, **יהושע גוברניק**. על סף הקבר
הפתוח הספיד את המנוח שר-הפנים משה
חיים שפירא, שהתריע נגד "הרצח המשתולל
בכבישי הארץ, שהביא בשנת 1968 לאובדנם
של 470 קורבנות".

נפטר • בלונדון, בגיל 82, שחקן-ה
קולנוע שעיצב על בד הקולנוע את דמותם
של פראנקשטיין ושל מיפלצות אחרות —
בוריס קארלוב. קארלוב, ששמו האמיתי
היה ויליאם הנרי פראט, נולד בלונדון ועסק
בצעירותו במלאכות רבות. בין השאר היה
פועל בניין וסוכן מכירות, עד שהצליח
לקבל תפקיד ראשון בתיאטרון. 50 שנה הוא
חי בארצות-הברית, וב-1959 חזר לבריטניה,
שם נפטר.

מתלים אלקטרוניקה

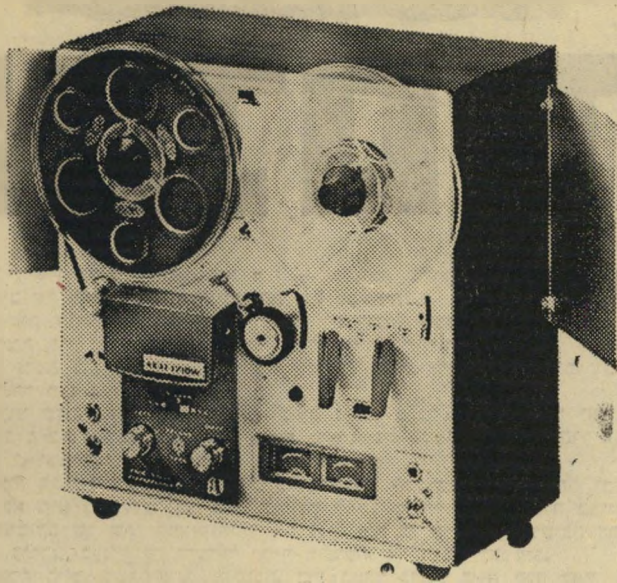
בע"מ

רחוב המסגר 70-68, טל. 30594, ת"א
מפיצים בלעדיים בישראל של חברת

"אקאי"

תודות להפחתות אחוזי המס על
מוצרינו מטעם הנהלת המכס ירושלים
— אנו גאים להודיע לצבור לקוחותינו
על המחירים החדשים כדלקמן:

ר ש מי קול	המחיר	המחיר	המחיר
4 ערוצים מדגמים	הקודם	החדש	החדש
910S (מונו)	890.— ל"י	860.— ל"י	860.— ל"י
1710W (סטריאו)	1310.— ל"י	995.— ל"י	995.— ל"י
X-V	1745.— ל"י	1320.— ל"י	1320.— ל"י
M-9	2010.— ל"י	1700.— ל"י	1700.— ל"י
1800SD	2000.— ל"י	1620.— ל"י	1620.— ל"י
1800	1750.— ל"י	1350.— ל"י	1350.— ל"י
X 360	3570.— ל"י	2700.— ל"י	2700.— ל"י
Deck X-150D	1880.— ל"י	1090.— ל"י	1090.— ל"י
Deck 300D	1070.— ל"י	810.— ל"י	810.— ל"י

קסם
בשפתך
זהר
לציפוריך

דורה גלוס
DURAL
ל"י 2.20
דורה גלוס
SUPER PEARL
ל"י 3.90
PEARL
ל"י 3.10

dura-gloss
AMERICA'S LEADING BRAND

לפני שמחליטים — הכרחי
לבקר בחנות "פזגז": שם מוצג
המבחר הגדול ביותר של
תנורים לכל גודל מטבח, ולכל
תקציב, בנוסף למבחר עשיר
של כיריים מודרניות.

יכולים לסמוך

פזגז

PAZGAS

SONY
רשמי קול-טלוויזיות-טונדו-סטריים
מערכות סטראו-פוניות

אנלם חגיגי-וריק

איך נראית הכנסת כאשר היא דנה — בישיבה שהוגדרה רשמית כחגיגית — על התקציב של עצמה, על סידרי עבודתה ועל בעיותיה?

בראשית הישיבה, כאשר דיבר קדיש לזכר, נכחו כשבעים חברי-כנסת. (לזכר את ההזמנות כדי לנאום פולמוסי למדי, תוך התקפות גלויות על התופעות שסיעות היחיד גרמה להן במידה רבה: ריבוי הסיעות בבית, ריבוי השאלות, וכו'. מחיית על כך לאחר מכן בקריאת-ביניים חריפה.)

כעבור שעה, כאשר נאם עקיבא גוברני, נותרו מלבד הנואם, היו"ר ואני רק עשרים ואחד ח"כים — מהם 14 שהם חברי סיעתו של הנואם. מגח"ל נותרו 2, הכפד"ל 2, מל"ע 2, וממ"ח 1. שאר הסיעות נעדרו כליל.

בניגוד לתקנון, הפקיעו לעצמם דוברי המערך את רוב הזמן באותה ישיבה, וכתוצאה מכך לא ניתן לנו לדבר בה כלל. במינוח לחשו כי הישיבה הופסקה במיוחד כדי למנוע את נאומיהם של שתי סיעות-היחיד — שלנו ושל בן-גוריון — בישיבה החגיגית. על-כל פנים, עוררנו בעניין זה סקנדלל בסוף הישיבה, אך הדבר לא עזר.

למחרת היום, כשהתחדשה הישיבה, היה המצב דומה. שעה קלה לפני שקמתי לנאום, נכחו באולם מלבד הנואם (ורדירג), היו"ר (תלמי) ואני רק עשרים חברי-כנסת.

רשימת הנוכחים: המערך — 12 מתוך 63 (גולדה מאיר, יעקב זקן, אהבה הררי, קרגמן, ורסטמן, ביטון, הקסין, ארבל, ביבי, צור, גז), גח"ל — 4 מתוך 22 (יוסף תמיר, שטרן, אברמוב, ידיה), מפד"ל — 1 מתוך 11 (זוארק), אגו"י — 1 מתוך 4 (גרודס), מק"י (מיקונס), כהרצידון, נעדרו: ל"ע, מרכז-חופשי, רק"ח, הסיעות הערביות, בן-גוריון. באותו יום, כשנסתיימה ההצבעה על תקציב הכנסת (וכל הסתייגויותינו נידחו פה אחד, כמובן), נמשך הדיון על חוק הנוגע לחברות-קרקעות. זהו חוק מיקצועי יבש, אך חשוב

נאומו של אבנרי על הצלת יהודי עיראק

אין צורך להרחבות במילים כדי להביע את עוצמת הזעם על ההכנות למעשי-רצח משפטיים נוספים בעיראק, ואת עומק החרדה שאחזה בכולנו לגורל שרידי היהדות בארם-נהריים.

יהיו הבדלי ההשקפות בינינו כאשר יהיו, מאוחדים אנחנו בתחושת הסולידאריות היהודית, בהחלטה נחושה להציל אחרים נרדפים.

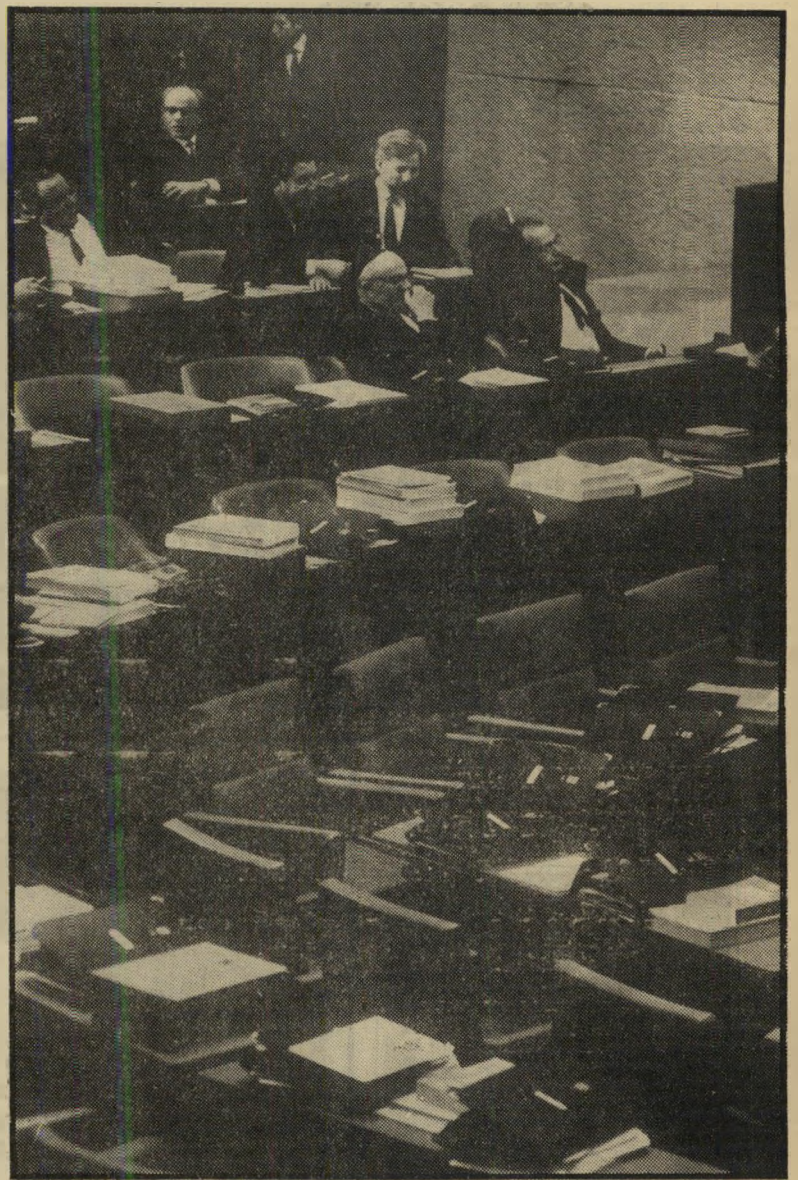
העלינו הצעות אלה לסדר יומה של הכנסת, כי לא ייתכן שכנסת ישראל לא תרים את קולה, בקומה זקופה ובפה מלא, מול פני הזוועה.

לא היתה לנו מדינה, ולא היתה לנו כנסת, כאשר נטבחה, ונורו, ונחנקו, ונשרפו, מיליוני אחים באירופה. היום, כאשר יש לנו מדינה וכלים ממלכתיים, מצווים אנחנו לא רק להרים קול, אלא גם לפעול.

המטרה השנייה והעיקרית בהעלאת הצעות אלה היא לאפשר לדובר המוסמך של ממשלת-ישראל לדווח לעם על פעולות הממשלה להצלת יהודי עיראק.

מבינים אנחנו היטב את התלבטויות המוסדות האחראיים. הרהף הפנימי לפעולה הוא עצוב, והאפשרויות מוגבלות עד להחריד. תדע נא הממשלה כי נחוק את ידיה בכל מעשה יעיל שתעשה, למען יינצל אחרון יהודי עיראק מידי מישמר התליינים, המטיל היום את היתרו על בני כל העמים בעיראק.

ובלפי אחים נכריז: שער מדינתנו פתוח בפני כל נרדף — מדינתנו שאין בה עונשי-מוות, מדינתנו שתזכיר לחתיר לשלום חרף מאמצי התליינים לכרות תהום של שינאה בין שני העמים, מדינתנו שתזוים יד לכל שוחר קידמה במרחב.

מראה הכנסת בעת הישיבה החגיגית *

מאוד. גאמתי נאום מישפטי מפורט, שהוכן עליידי אמנון זכרונ. באולם נכחו, מלבד היו"ר, שלושה חברי-כנסת (צדק, אברמוב, ארזי). לאחר מכן היתה הכנסת צריכה לאשר צו שתיחירוס הנוגע לתשלום-חיובה על צמרי כבשים. ההמשך נרשם בפרוטוקול כך, וגרם לגליצחק ורוגז בבית:

היו"ר רות הקטין: הכנסת תעבור להצבעה.

אורי אבנרי: אבקש למנות את הקולות.

היו"ר רות הקטין: נמנה את הקולות.

בשבעה קולות, ללא התנגדות, אושר הצו.

כך נסתיימה הישיבה החגיגית.

* נוסף ל-14 כיסאות ריקים נראים בתמונה חברי-הכנסת שלמה גרוס, שמואל תמיר, אורי אבנרי, אברהם ורדיגר, אברהם טיאר, שמואל מיקונס ושלמה כהרצידון. התמונה צולמה בעת הישיבה החגיגית.

בדיון על תקציב הכנסת. במיסגרת חגיגת שנת ה-20 שלה.

נשא אורי אבנרי את הנאום האופוזיציוני העיקרי

מוטטות האופוזיציה המסורתית, גח"ל, עד כדי שילוב המוחלט במימסד — שילוב חומרי ופשי.

מיומי הראשון בכנסת זו, עמדתי בפני העובדה הבולטת של קונדומינון מפא"י — גח"ל, של שותפות חברי-הכנסת אהבה-באדר, הקובעת את דמות הכנסת הזאת.

התוצאה היתה ביטול הכנסת כמוסד המטיל פיקוח על הממשלה, לה, הפיכתה למכונת-הצבעה, הי מכונת מראש עדידי הממשלה.

השלב השני — כינון הליכוד הלאומי — אך העניק צורה חיצונית, רשמית, לעובדה זו, שקרמה בהרבה לשעת-החירום. גח"ל לא היתה מעולם אופוזיציה של ממש לי מימסד. שעת-החירום רק סיפקה את האלי בי לברית העסקנים מקיר אל קיר, דקאר-טל של מנגנוני המפלגות.

קארטז זה הפך את הכנסת לי מימסד שאין לו כמעט תפקיד מבי, שן, זולת אישור פורמאלי של החלטות הממשלה.

גולדה מאיר (המערך): עוד לא אבדה תקוותנו — אתה גרי פה.

אורי אבנרי: חברת-הכנסת גולדה מאיר, אני קורא מסור של דברי דוד בן-גוריון, ולמדתי איך היא רואה אותך. אין לי אלא להציטרך להגדרתו.

יוהר הררי (המערך): איך הוא רואה אותך?

קריאות: — — —

אורי אבנרי: אולי יש כאן דברי חכמה שאיני מבין.

המליאה נשארה ריקה

כיום אנו עומדים בפני שילוב שלישי, סכנה חדשה עולה באופק — ואני מזהיר את הבית ואת הציבור כולו בפני בואה.

זו הפעם הראשונה בתולדות הכנסת, קיימת בה סיעה בעלת רוב מוחלט. במדינה נורמאלית אין בכך אסון. אולם ישראל

* בן-גוריון אמר שגולדה מאיר היא אשה אכזרית-שינאה, הפועלת מתוך שינאה בלבד.

כבוד היושבת-ראש, כנסת נכבדה, עשרים ושניים חברי-כנסת נכבדים.

עשרים ושניים חברי-כנסת, בדי יוז השנתי על הכנסת!

לפי המסורת היהודית, יום חג הוא יום חשבון-הנפש.

בבואו לחנוג מלאות עשרים שנה לכניסת, תפקידנו הראשון הוא — לחשוף לי קויים ולהתריע על סכנות.

הכנסת חולה!

הקומיסארים של המימסד, השולטים בבית זה, עשו יד אחת כדי למנוע מראש כל ביקורת כזאת.

הם קוראים: מי שדמות ביקורת על הכנסת, מבזה את הפרלאמנטאריזם הישראלי, הוא פאשיסט, ורחמנא ליצ' לו!

זהו שקר מוסכם. לפי הגיון בדיעות זה, הררי המאכזר את הדראגנונה הוא שליחו של

מלאך-המוות, ומי שמטיל על החור לה מיצווה של רפואה, הוא בן בריתם של החיירקים המכרסמים בגוף החולה.

יעקב חזן (המערך): הוא צריך להיות רופא, ולא סנדלר.

אורי אבנרי: ואנו באים ואומרים: למען המישטר הפרלאמנטארי, חובה היא לאכזר את מחלת הכנסת. למען הממוקראסיה, חובה היא להצביע על עיוות מנגנוני המפלגות.

כבוד היושבת-ראש, אנו קובעים כי הפרלאמנטאריזם הישראלי נמאצא בתהליך הידרדרות, ירק התי עוררות הציבור תעצור תהליך זה.

שלושה הם שלבי הידרדרות זו: כשלב הראשון, ראינו את התי

החזן

החזן

החזן

החזן

החזן

החזן

החזן

החזן

אחת התופעות החדשות בכנסת היא הזילזול של השר משה דיין במוסד זה. מכאן שהשאלות והשאלות הנוספות המופנות לדין הופכות להתמודדות חד-צדדית.

כך, למשל, השיב דיין על שאלתה שלי ביחס לתלונותיו של חמדי כנען, ראש עיריית שכם, בראיון עם הטלוויזיה הבריטית, על "פעולות בלתי-אנושיות" משה דיין: אישים שונים מיהודה, שומרון ורצועת-עזה פונים מדי פעם בטע

דין מתחמק

נות ובתלונות. במידה שהתלונות הן ספי ציפיות מעניינות, הינן מקבלות את הטיי פול המנהלי או השופטי הנאבות.

אורי אבנרי (שאלה נוספת): היום נתפרסם בשבועון נובל אובסרבר שבעוד שבשכם נמצא נשק בשני בתים, נהרסו ארבעה עשר בתים. תלונות מסוג זה, ספציפיות לגמרי, נשמעות מפעם לפעם. ידוע על מכתב שקיבל השר דיין בנוגע לכפר בית-פורק. האם אין מקום להקים אפילו בתחום משרד-הביטחון, מוסד לעירעורים ולבירור תלונות, שימסור דיווח על עניין כזה? הרי לא ייתכן שהכנסת לא תדון כלל בפרשת האשה שנהרגה על ידי חיילים בריפא.

משה דיין: אם השאלה היא שהכנסת תדון — אני הכתובת. אם יש לך שאלה עניינית על כפר מסויים, תשאל ואשיב לך.

אורי אבנרי: הרי אתה מסרב להשיב על זה אני מדבר, הגשתי לך שאלתה מיוחדת על בית-פורק, ואתה הודעת לי רשמית שאתה מסרב להשיב.

או לגבי דבריו של דיין באסיפה של תלמידי השמיניות, שאפשר להשיג את הפסקת הלוחמה הערבית תמורת הסכמה לגבולות ה-4 בינוי:

משה דיין: בדברי התייחסתי למצרים, וציטטתי את העמדה הרשמית המצרית, כפי שמופיעה בפרסומים בריים, והמדברת על התנאים בהם תהיה מצרים מוכנה להכריז

"זה מגוחך", אבל...

מומחים בכל ענפי החיים שאנחנו צריכים לחקוק בהם...

אורי אבנרי: אם כן, למה אין לך הסתייגות ברוח זו?

גדעון האוזנר: אין לי הסתייגות, כי יש לי קצת נסיון עם גורלן של הסתייגויות. אני יודע מה יעלה בגורלה של ההסתייגות שלך.

(היא נדחתה, לאחר מכן, פה אחד, כשגם האוזנר וגוברין לא מצביעים בעדה.)

היכן 100 ח"כים?

הנושא העיקרי לקריאות ביניים היה, כמובן, עניין ההיעדרות הסיטנית של הח"כים. **רות הקטין**: אני רואה את הדיון הזה כהמשך לדיון החגיגי...

אורי אבנרי: זה מראה חגיגי זה? (באותו רגע נכחו באולם 22 חברים.)

רות הקטין: תלוי באיזה עניין מסתכלים. יש למי שנראה הכל שחור משחור, ויש למי שנראה טוב, מתוך תקווה שיהיה עוד יותר טוב.

אורי אבנרי: זה לא נראה שחור ולא לבן. זה פשוט לא נראה. המקומות ריקים.

חזר לנושא זה יוהר הררי, הוא הסביר כי יש בכנסת נאומים משעממים, ואין חוץ

בה לשמוע אותם. **יוהר הררי**: חברי-כנסת אבנרי, שמעתי ממך גם נאומים טובים... (אבל) אני לא צריך תמיד לדעת מה השקפת הכוח

החדש שלך בעניין החקלאות. אני גם לא מחייב אותך לשמוע אותי. אתה רשאי לשבת, אם אתה נהנה מה. לפעמים אני נהנה מנאומיך, ולפעמים לא.

אורי אבנרי: הנה אתה נואם על נושא חשוב מאוד, ונאומך מעניין מאוד — וראה איך נראה הבית. נאומך חשוב, הנוי

שא חשוב, ובכל זאת הבית ריק. למה?

בחיכות על תקציב הכנסת, כישיבה הח'גיגית-כביכול, היה כר נרחב לקריאות ביניים.

עקיבא גוברין מהמערך, למשל, קבל על היעדר מומחים בכנסת. זהו נושא מרכזי בסענות סיעתנו, וגם הגשנו הסתייגות שבה דרשנו להקציב למטרה זו מיליון ל"י. גוב

רין עצמו לא הגיש שום הסתייגות, כמובן. **עקיבא גוברין**: ...אנחנו מעמידים פנים של יודעי הכל. כאילו אנחנו מומחים לתעופה, לים, לתחבורה, לכל מה שאדם עושים. זה מגוחך. זו העמדת-פנים...

אורי אבנרי: נכון מאוד! **עקיבא גוברין**: אתה הורס לי את כל האנוס. אם אתה אומר "נכון מאוד" — כל חברי יתנגדו לזה.

גם גדעון האוזנר מל"ע העלה נקודה זו: **גדעון האוזנר**: דרוש לנו ייעוץ של

על הפסקת מצב הלוחמה עם ישראל. **אורי אבנרי** (שאלה נוספת): כבוד השר, לא שאלתי את השר מה דעתו של

גמאל עבדאל-נאצר, אלא מה דעת כבוד השר. האם כבוד השר מאמין, כפי שצוטט כאן, שאפשר להשיג שלום עם מצריים על פי הגבולות של ה-5 בינוי?

משה דיין: לא שאלת מה אני מאמין. אם היית שואל מה אני מאמין, הייתי אומר שאני יכול לענות על השאלתה, כי אני יכול להגיד מה אני מאמין. בשאלתה

נשאלו שתי שאלות עובדתיות — (1) אם הידיעה דלעיל נכונה. (2) אם הינה נכונה — על יסוד מה נאמרו דבריו הנ"ל של שר הביטחון. על זה השבתי שהידיעה נכונה, ושדברי נאמרו על יסוד הפרסומים המצריים. לא נשאלתי בהם אני מאמין, ואם הייתי נשאל, לא הייתי משיב, כי אין זה

נושא לשאלתה.

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

ההידדרות של הכנסת

איננה מדינה נורמאלית. היא המדינה היחידה בעולם כולו שאין בה חוקה כתובה (וולת בריטניה שיש בה חוקה בלתי-כתובה, המעוגנת במסורת של דורות רבים).

באין חוקה, ובחיעדר בית-משפט פט חוקתי המוסמך לבטל חוק הפותר את החוקה, אין כל גבול ורסן לסמכות הרוב בכנסת, והוא יכול לחוקק ככל העולה על רוחו.

גודרה מאיר: רחמנות על בן-גוריון שהגיע לידי כך שאתה הוא התומך שלו.

אורי אבנרי: מה שאדם עושים לבן-גוריון — רחמנות עליכם וזא על בן-גוריון.

מרדכי ביבי: יש בחירות, והי עם בוחר בכנסת.

אורי אבנרי: הרי הרוב בכנסת יכול לשנות בכל רגע את מור עדי-הבחירות, את צורת הבחירות.

הכנסת הזאת אינה כפופה לשום מיגבלה של חוקה. לעם אין טעד נגד החלטת הרוב בכנסת.

יוהר הררי: זאת אומרת שהכנסת שובתה, שיש לה כוח. ואין לזלזל בה.

אורי אבנרי: הכנסת כמכשיר של הממשלה, כדורע של מי שמי כוח הממשלה, בודאי יש לה כוח.

סיעת רוב, אם אין לה תחושה דמוקרטית אי

מיתית, עלולה להפוך את הכנסת לייצור מפלצות, לפר לאמנט של די-מוקראטיה עמי

מית, שחוקיו ידרסו את חירות-הימור של האדם והכויות

האזרח האלמני

טאריית, באין שום חוקה ושום בית-משפט המי

גודרה

גודרה

גודרה

גודרה

גודרה

יוהר הררי: אני לא מחייב אף אחד, הררי, כמו שאר מצדיקה-היעדרות, העלה את הטענה שעיקר העבודה של הכנסת נעשית בתעודות — טענה שאינה נוגעת כלל לעניין, כי מעולם אין התעודות יושבות בשעה שיש דיון במליאה. הוא גם דיבר על חברי-כנסת הנאומים בפני הציבור, בפני משלחות, וכו' — כאילו זה מכביר הי' עדרות קבועה של 100 מתוך 120 ח"כים. שאלתי אותו פשוט:

אורי אבנרי: איפה נמצאים ברגע זה מאה חברי כנסת?

(התשובה הנכונה: כארבעים ישובו במיד נון ושוחרו ביניהם, 60 נעדרו בכלל מן הבית כעת הישיבה ה"חגיגית", שבה נדונו ענייני הכנסת עצמה.)

הצעתו בעניין זה לקשר את שבר חברי הכנסת להופעתם בכנסת, במליאה ובחזעוד, על כך הגיב הקומיסאר של המערך:

ישראל קרגמן: אני דוחה את ההצעה הזאת, אשר מדי פעם חוזרת, שתשר לם משכורת לחברי-כנסת בהתאם לישיבתם כאן, באולם הזה. לפי הגיון זה, אולי נצי

טרך לשלם ביונוסים לפי מיספר השאלות ששל אחד מגיש, כי הרי זה מאמץ עצום. אולי נעשה זאת גם לגבי שאלות נוספות. נצטרך לקבוע דרגה מעניינת של ביונוסים.

אורי אבנרי: אתה נגד שכר-יעידוד? בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

בכל שאר המקצועות אתה בעד זה!

מגיבים

110197-7-7 010712

בילעם הכבוד

של תעמונה פרוישראלית מהיר כמות.
למרבית הצער, הם עשו בדיוק את ההפך. דומים הם לביילעם הפוך — בבחינת "מה רעים אוהליך, יעקב".
ספר זה משרת את ישראל שיר רות דוב.

★ ★ ★

ורם כהן, מפני שהוא יוצר תמונה מעליבה, כוזבת ומעוותת של ישראל. הוא מציג את מדינת ישראל כי גטו יהודי חרש, שממשלתו היא מעין יודנראט, ותושביו כבשים המוכנים להיות מובלים לטבח.

(והירחור קל: האין זה מוזר שדוקא אנשי ארץ ישראל השלימה, הארכי-לאומנים והארכי-פאטריסטים, מקדמים ספר זה בתור פוט ובמצילתיים? האין זה מאשר את חשדנו, שהפאשיזם במהדורותיו שלנו אינם אלא יהודוניגטו הפוכים, החסרים את הי אינסטינקטים הבראיים של אומה נורמלית?)
נוצר הרושם שאחרי השמדת מדינת ישראל, יימשכו החיים כרגיל. היהודים בחו"ל יקלטו את הפליטים, מדינת ישראל תישאר אפיוודה היסטורית כמו מדינת הצלבנים, ונצח ישראל לא ישקר.

האם הפצת תמונה זו בעולם — ובייחוד בעולם הערבי — תורמת לביטחון ישראל?
האם הפצת אשלייה כזאת בעין לב הערבי אין בה כדי לעורר את היסודות הקיצוניים ביותר?

★ ★ ★

אך עיקר הנזק של הספר טמון ב בשורה אחת שהוא מעביר לקורא הי ערבי, ולכל אוהדי הערבים.
הוא אומר להם: אין זה אלא מיקרה שהפסדתם את מלחמת ששת הימים.

לא נחלתם את התבוסה הניצחת מפני שיש לצה"ל עליונות צבאית — אלא מפני שעבראלנאצר הוא טיפוש, הססן, מתון. **אילו עמד בראש העולם הערבי אדם חזק ובעליהחלטה, כמו יא-סיר עראפאת, הוא היה נותן את הפקודה הגורלית בי"ב ביוני, ומשי מיד את ישראל במכה גדולה אחת.**

לכן, אף ערבים, אל תתיאשו. אל תגידו לעצמכם: "איננו מסוגלים לנצח את ישראל בעתיד הנראה לעין, ועל כן כדאי להתחיל לחשוב על הסדר של שלום עימה".

חלילה וחס! תגידו לעצמכם את ההיסך: "צריכים להפיל את עבראלנאצר, חוסין ושאיר המנהיגים הכושלים, ולמסור את כתר ההנהגה למנהיגים החדשים של הפזיזמו".

היתכן חבלה קטלנית יותר כי סיכויי השלום במרחב? הייתכן שירות נאמן יותר ליסודות הקר צוניים ביותר בעולם הערבי, לי אויבי ישראל, לאויבי השלום?

(ושבו הירחור קל: ראו אף ראו איך אנשי ארץ ישראל השלימה שמחים לקראת ספר שיעורר בדיוק את אותה ההתלהבות גם בלב שוחרי שלסטין השלימה. תמימות הדעים בין שני המחנות מדהימה ממש — לא בפעם הראשונה, ולא בפעם האחרונה.)

★ ★ ★

אמרת שספר זה ישמח את ליבו של כל כסיל בישראל. הוא ישמח גם את ליבו של כל כסיל בעולם הערבי. מי שרוצה לשרת שירות של אמת את ישראל ואת העולם הערבי, לא יכתוב ספר בנוסח: "אילו נוצחה ישראל במלחמת ששת הימים".

הוא יכתוב ספר כשם: "אילו ניצח ההגיון ביום השביעי".

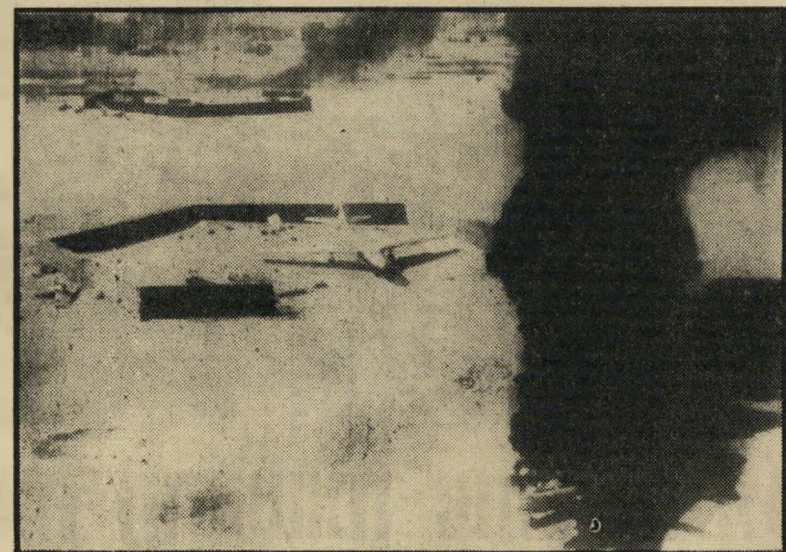
כי הספר ממשיך לתאר מה היה קורה אחרי אובדן חיל-האחר שלנו.

תוך כמה ימים היה צה"ל מת רסק לרסיסים!!!

לפי הספר, היו הצבאות הערביים הול-כים מחיל אל חיל, מנצחון לנצחון. הם היו משמידים את החטיבות המפוארות של צה"ל. הם היו מתקדמים בדייקנות מופלאה, כמו צבאו עטור-הנצחון של היטלר, שחלש בשעתו על המכונה הצבאית הטובה ביותר בעולם. שרידים עלובים של צה"ל היו נמ-לטים למכתש-ירמון. שרידים אחרים היו מת-בצרים במרומי הכרמל, לפי התוכנית שהוכר-נה עלידי אירגון-ההגנה בשנת 1941, כדי לקדם פני כיבוש נאצי.

כל זה די מגוחך. אך אין זה מרי גזי כמו ההמשך.

כי המחברים טורחים לתאר בפרוטרוט איך כובשים הערבים את הארץ. ישיבותיה של ממשלת הליכוד הלאומי מתוארות כנינוס ועד-קהילה בגטו יהודי.

5.6.67: אילו זה קרה אצלנו...

אשכול, דיין וגלילי מדברים בקול חנוק מדמעות, איי-איי-איי, אללי.

כמה זמן דרוש כדי לכבוש את קיבוץ לוחמי-הגטאות? לא תאי מינו — ש ע ת י י מ!

יפו נכבשת תוך שעות. האוכלוסייה הי אורחית אחוות-הפאניקה מסתגרת במיקל-טים, ומחכה לכבוש כמו יהודי בודפשט ב-1944.

בקיבוץ — האומה העברית מודה מתנהגת כממהדורה חדשה של גטו יילנה.

ואילו הערבים מצטיירים, באורח פלא, כי כישרונות ובתכונות של העם הגרמני. אין הם הורגים את כל היהודים, כפי שאפשר היה לצפות. הם מטילים עליהם מיסטר של כיבוש חמור, חומסים את חשבונות-הבנק שלהם, ומאפשרים לרובם הגירה מסודרת.

★ ★ ★

אין ספק ששלושת המחברים — ריי צ'ארד צ'סנוף, מי שהיה הכתב הסימי פאסי של השבועון ניוסוויק הארץ, ושני חבריו באותה מערכת, אדוארד קליין ורו-ברס ליטל — התכננו לטובה.

הם בוודאי האמינו שהם מוציאים מתחת לידיהם יצירות-פאר

אילמלא הושמדו מטוסי מצרים, ירדן וסוריה על הקרקע, הם היו מושמידים בי-אחרי, תוך כדי קרב.

אילו הושמדו באוויר, היו נהרי גים גם הטייסים.

ואילו נהרגו הטייסים, לא היה עבראל-נאצר מסוגל לבנות תוך כמה חודשים חיל-אוויר חדש, וחזק יותר.

כי הסובייטים יכלו לספק לו מטוסים טובים יותר מאלה שהושמדו. אך הם לא יכלו לספק לו טייסים מיצרים חדשים. אימונו של טייס — ובייחוד טייס מבני עם בעל רמה טכנולוגית מפגרת וכושלת — אורך שנים.

אך גם אם נתעלם מנקודה זו, לא היה גורל המלחמה משתנה אילו הלמו המצרים ראשונים ב-5 ביוני.

הם לא יכלו לנצח. לא מפני שאנחנו גזע עליון, והם עם נחות. חלילה לנו לחשוב כך.

אלא מפני שאנחנו עם בעל עליונות בכל השטחים היוצרים צבא טוב. רמתו הטכנו-

ב ימים אלה עומד להופיע בארצות הברית ספר שיסמח ליבו של כל כסיל בישראל.

ספר זה, שבוודאי יתורגם לעי רית, נושא שם המסביר את תוכי נז: "אילו נוצחה ישראל".

אילו נוצחה ישראל, בוודאי היה סיפנו מר ונמנהר. אין צורך להסביר לנו זאת. כל אחד מאיתנו ידע זאת בעלות וחסר ביום ה-5 ביוני 1967, ולכן הצטרפנו כולנו לי החלטה הלאומית לפתוח במלחמה, ולנצח בה בכל מחיר.

אכל יש אנשים האוהבים להזי כיר את האפשרות ההפוכה. אילו נצחנו — האם לא היו הערבים עושים בנו שמות?

ואם כן — לשם מה להזיל דמעות על אשה ערבית, הנהרגת ברפיח מכדורי חייל, לים, בנטיבות ששרי-הביטחון מסרב להסי-בירן מעל דוכן הכנסת? מדוע להתרגש משהפגנה בעזה, שבעיקבותיה מועברות מאה תלמידות לבתי-החולים? מדוע להסיק מסקנה מן העובדה שהאוכלוסייה בשטחים מתייחסת אלינו בשינאה גוברת והולכת?

הרי זה כאין וכאפס לעומת מה שהיה קורה אילו היה המצב הפוך, אילו נוצחנו אנחנו.
(והריני נזכר בתשובתו הברירה של קצין קרבי צעיר, ששמע טעי נה זו והשיב בצורה קצוצרנה וני צחת: "ואללה, יש לנו מזל שלא לחמנו נגד אוכלי-אדם. היינו צריי כים לאכול אותם עכשו!")

★ ★ ★

בה נבדוק את הטענות היסודיות של הספר, לפני שיופיע בארץ וירעיל את נשמתם של תמימים.

ההנחה הראשונה של שלושת המחברים — שלושתם יהודים אמריקאיים, אוהבי ישראל — היא שמאורעות ה-5 ביוני יכלו להיות הפוכים.

אילו החליטה ממשלת-ישראל לחכות, ואילו נתן נשיא מצרים לחיל-האוויר שלו את הפקודה לי הלום בשדות-התעופה שלנו, כי אז היה חיל-האוויר הישראלי מושמד תוך שלוש שעות.

הנחה זו צריכה לסמך את שערותיו אף של בעל-קרחת.

יותר מזה: זהו עלבון צורב לי חיל-האוויר הישראלי.

שהרי ההנחה היא כאן כי רמת חיל-הא-חיר שלנו היא כרמת יריבו המיצרי. שבי יום ה-21 של המשבר מורט-העצבים, בשיא החרדה לשלום המדינה, היו טייסיו ירשנים שנת-ישרים במיטותיהם, ללא הקפדה על הכללים הראשוניים של כוננות וזהירות.

זוהי, כמובן, טעות גמורה.

אילו החליטה ממשלת אשכול-דיין לחכות, ואילו נתן עברדאלי נאצר את הפקודה להלום (כפי שדרשו ממנו טייסיו בסוף חודש מאי) — כי אז לא היה חיל-האוויר הישראלי מושמד.

כמה עשרות מטוסים היו, אולי, נתפסים על הקרקע ועולים באש. גם זה מוטל בספק. אך השאר היו ממריאים לקראת האויב — ואוי לאויב!

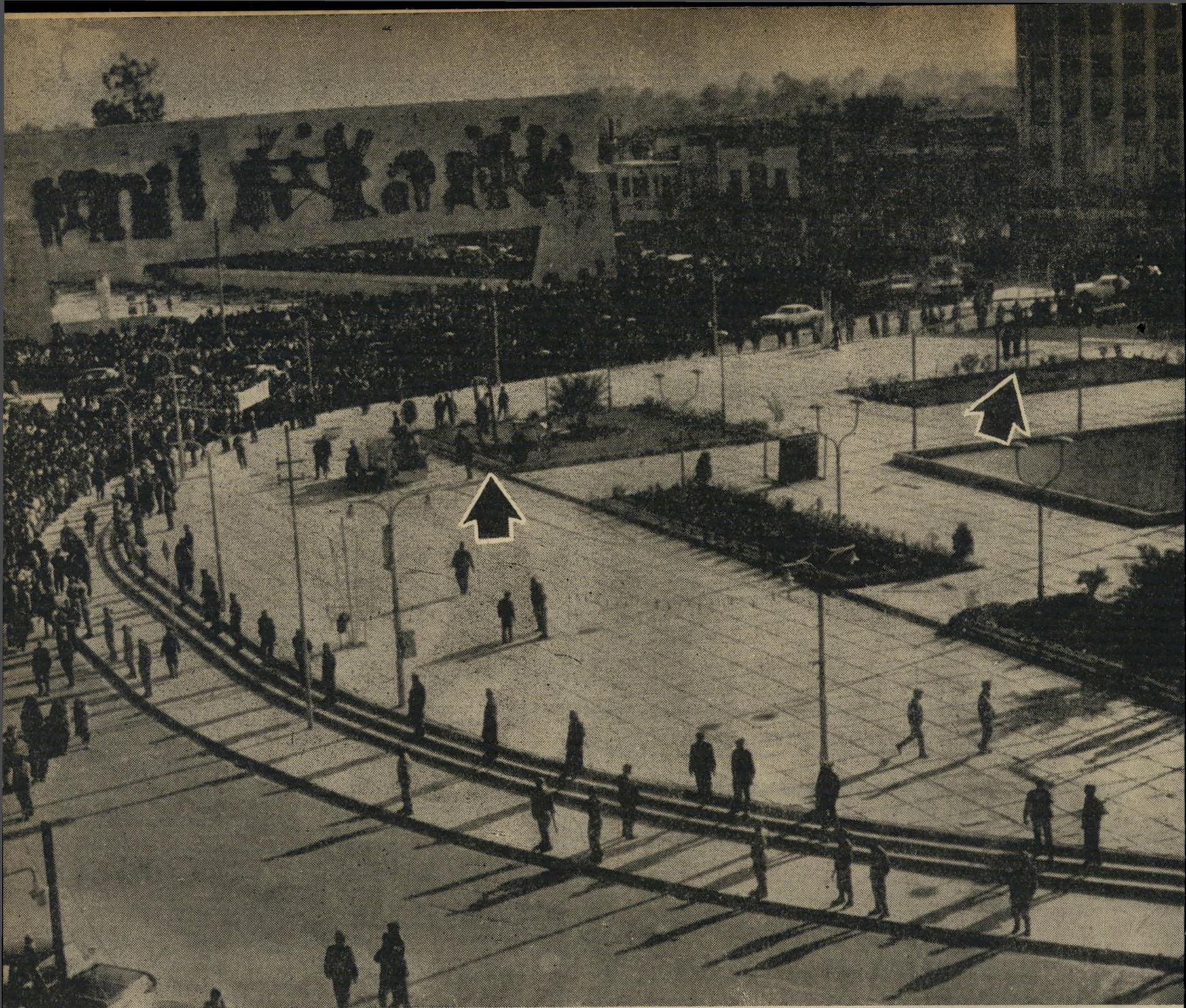
★ ★ ★

אפשר לשאול: מה היה קורה אז? לולא הושמד הכוח האווירי של האויב במכה אחת — איך הייתה המלחמה נמשכת? ישנה אפשרות, הכוללת את מי טב המומחים, האומרת הלוואי!

התמונה המלאה הראשונה שהגיעה מבגדאד: עמודי היד הקס המוות

התליה (מסומנים בחצים) לכיכר, מוקפים בחיילים

כו בעיקבות כתבי היושב-ראש מאו. ירדן הוציאה לתליה פומבית שני ערבים מהגדה המערבית שנאשמו כמרגלים יש-ראליים. במצריים הוצא להורג חייל מצ-רי שהאשם אף הוא בריגול לטובת יש-ראל. בקובה ניתלו שניים מאזרחיה ש-הואשמו בריגול לטובת ארצות-הברית ובריתניה.

באינדונזיה הוצאו להורג שלושה קו-מוניסטים ובסינגפור ניתלו שני אינדי-זים. באפריקה הוציאה פורטוגל להורג מיספר בלתי ידוע של לוחמי מחתרת שניתפסו במושבותיה. רודזיה תלתה חמישה כושים וקונגו שלחה אל הגרדום את פייר מוללה, מנהיג מרידת הסימבה בשנת 1964.

אורגייט דמים

אבל העולם, שנשאר אדיש לעשרות תליות והוצאות להורג, זועזע מקירקס התליות בגדאד. אפילו עיתוני ערב הצ-טרפו לגינוי. כתב העיתון הביירותי „דה סטאר": „המחזה ברחובות בגדאד הח-מיץ את ליבו של כל ערבי המסוגל לח-שוב. כיצד יכול מישו שדעתו שפויה להצדיק או להגן על אורגייט דמים כזו?"

השבוע נראה היה כי המצפון האנושי נרגע בעיקבות ידיעות שהגיעו מבגדאד. „לא נפסיק לתלות מרגלים", אמרו אנ-שי מימשל-הטירוף העיראקי לכתבים זרים, „אלא שלא נעשה את זה בפומי-ביות כליכך גדולה."

את התמונה אשר זועזעה את ה-עולם: אחת-עשרה גוויות המתנד-דות על עמודי-התליה ב„כיכר השיח-רוך" רחבת-הידיים של בגדאד בירת עיראק, (שלושה נוספים ניתלו בבצ-רה).

לא סתם תליה, אלא תליה מבויי-מת בקפדנות, עם אירגון יסודי של חגיגת המונים.

המונים משולהבים

הפנים הצוהלות מסביב, הרמקולים מעל המכוניות, מהם בוקעים קולות קריינים המלהיבים את הקהל מחיאות-הכפיים הסוערות, ובאמצע — הגרדו-מים. מחולקים היטב מסביב לכיכר, כדי שאפשר יהיה לסוב אותה הלך ושוב ולראות את התלויים מכל עבר. ומסביב — מישמרות-צבא מזויינים וח-יילים צועדים בסך, כדי שהמונים ה-משולהבים לא יוסיפו לגוויות מה שלא עשה התליין.

תליה פומבית

הגרדומים אינם פאטנט בילעדי של עיראק. בשנה האחרונה בלבד היו הוצ-אות להורג רבות בפניות שונות של ה-עולם. מיספר אינסופי של שבויים ביאפ-רים הוצאו להורג בידי הנגרים. בסין העממית ניתלו כמה תריסרים שלא הל-

הכל, השיב. "לא פחדתי, כל גובה הנפילה היה שני מטרים."

כי עמוס הוא שחיין מצטיין, לא איבד את עשתונותו, החליט לשחות בכיוון הר אורות שצל החוף. אך זרמי הים העזים סחפו אותו דרומה. לפתע לקה בהתכווצות שרירים בגולו. אבל הוא המשיך להניע את שרירי גופו, עליאף המאמץ והכאבים. כאשר חש שהוא עומד לאבד את ההכרה, התהפך על גבו, נח מעט, והמשיך לשחות.

"ראיתי את ההליקופטרים טסים מעלי ולא מבחינים בי", סיפר, "הרגשתי שאני מאבד את ההכרה וטובע, אבל לא איבדתי את התיקחה שעוד יטפיקו להציל אותי."

מה שבאמת הציל את עמוס היתה חגורת ההצלה שחגר לגופו. כי בפעם האחרונה שהיה בהכרה היתה השעה 7.05 בבוקר, כשהסתכל בשעונו. אחר כך חזר להכרתו רק בבית-החולים.

אביו של עמוס, עקיבא, העובד בחברת האוניות רוזנפלד בחיפה, שהה במיקרה בלילה הרמטי באשדוד, אליה נקרא להחליף את מנהל הסניף המקומי לכמה ימים. כאשר הבחין האב מרחוק בהליקופטר המחלץ את בנו, לא יכול היה להתאפק ופרץ בבכי. "אני האב המאושר בעולם!" קרא משודע לו כי בנו חי. רק הוא ידע באמת את גודל הנס שאירע לבנו, כי הוא עצמו שירת כרביסרן בחילאים.

ואילו עמוס, בוגר בית-הספר הריאלי בחיפה, לא ניצל אפילו את חופשת המחלה שהעניקה לו. הוא מהר ממיתו חזרה ליחידתו, בה הוא מקחה להפוך לקצין ימי — כמו אביו לפניו.

נשים שובתות במיסגר ביר זית

חושש שההיסטוריה היהודית תזכיר אותם כמי שאיבדו הודמנות עצומה להביא שלום לארץ הזאת.

מפלגות

מטבח

של

גולדה

אדם חשוב מאוד נעדר מכל יקלחת המדינה הגדולה המתחוללת בישראל: המזכיר הכללי של מפלגת העבודה, פיחם ספיר. הוא עסוק בגיוס כספים — למדינה ולמפלגה — בחו"ל.

אילו היה רגיש למעמדו ולסמכויותיו, היה ממנהל הביתה מזמן. אבל הוא בטוח שסמכויות אלה לא יקופחו, ושעמדתו בענייני השטחים תמצא ייצוג מתאים.

בשני המיקרים שומרת על האינטרסים שלו קודמתו בתפקיד, ח"כ גולדה מאיר. ביתה, בשכונת רמת-אביב, הפך בהיעדרו של ספיר מוקד משיכת-החוטמים של מע"י. שם מתכננים את המלחמה בדין, שם מחליטים דעות על הרכב הרשימה הבאה ל"כנסת, שם, כך בטוחה גולדה, אין מדלפים, שיגלו את תוכניות הגזאריה החתיקה ל"אנשי רס"י.

מזכמה פסיכולוגית. המערכה בכ"ל לוחה מכונה "מערכה נגד חולתן האריות". אין איש מוכיר בהקשר זה את שמו של דיין — אך הכוונה ברורה.

רעיון שהועלה, במסגרת מה שכונה "המלחמה הפסיכולוגית" — הוא להתחיל 50 אלף אזרחים פשוטים על עצומה נגד המלכות של דיין. וכדי להבהיר שאין זו מלחמה אינטרסנטית, אלא מנוהלת על-פי עקרונות מדיניים כנים, נותנים מקורבניה של גולדה להבין שהיא לא תהיה מועמדת בחירות הבאות.

העיקר שברשימה יעמדו אנשים שלא יעברו לצידו של דיין, כאשר תבוא ההתמודדות. רק אם לא ימצאו מספיק אנשים כאלה, ייתכן שגולדה תיאותר בכל זאת ל"היכלל ברשימת המועמדים של המערך."

ים

כמו

אביו

לפניו

ערפל כבד כיסה את הים, נת עשתה ספינת חילאים את דרכה באימון שיגרתה, לא הרחק מאשדוד. השעה הייתה 10 בלילה, ביום השני של השבוע שעבר. על סיפון הספינה ניצב עמוס פסטרנק (19).

כשהוא חש בחילה עזה. הוא התכופף מעל למעקה כדי להקיא. כשלתפץ החליק מעל הסיפון ונעלם בים, שדמה ל"כתם דיו ענק."

חבריו של עמוס הבחינו בפילתו, הזעיקו מייד עזרה מן החוף. 11 שעות ארכו חיפושים. הליקופטרים ערכו סיורים ו"סריקות, כשהם נעזרים בורקורים; מטוסי סיור ומטוסי-תובלה הנמיכו טוס מעל לים; גיפיים סרקו את רצועת החוף מהרד תיקווה שעמוס הצליח להגיע אליה בכוחות עצמו, וכלי-שיט רבים התפרסו על שטח גדול.

במדינה

(המשך מעמוד 10)

לעורר באופן פרובוקטיבי תגובות אלימות מצד כוחות המשטרה, ממשל-הגבול והצבא.

דגלים פלסטיניים. מעודדים על-ידי הפירסום בו זוכה כל גילוי של אלימות ו"דיכוי בשטחים המוחזקים, יצאו המפגינים הפעם במטרה ברורה לגרום למעשי אלימות נוספים מצד הישראלים, כדי לזכות במאבק על דעת-הקהל בעולם.

תופעה חדשה נוספת בגל ההפגנות הש"בוע, היתה נשיאת הדגל הפלסטיני במספר רב של הפגנות, דבר שלא היה מקובל עד כה. נראה שהצהרתו של נשיא מצריים, גמאל עבד-אל-נאצר, בזכות היישות הפלסטינית, היא שעודדה את המפגינים להמשיך יישות זאת באמצעות הדגלים.

לרוע המזל היו מיקרים רבים בהם עורו שומרי-הסדר הישראלים למפגינים להשיג את מטרות. גילויים של אלימות מופרזת ואיומים בהחמרת מישטר הכיבוש היו בדיוק הדברים שבהם רצו המפגינים. הם סיפקו עוד ועוד כותרות לעיתונות העולם, יצרו תמונה של תסיסה ומרי אזרחי רצוף בשטחים המוחזקים.

טבעו של מצב זה, שהוא דוחף את שני הצדדים לעמדות קיצוניות יותר, ומקשה על התפשרות.

אחד שעשה את חשבון החודשים שחלפו מאז מלחמת יוני היה שר החוץ הירדני לשעבר, מוסה נצאר, מנהל קולג' ביר זית שליך רמאללה:

"יש בין מנהיגי ישראל כאלה שהחליטו להירשם בהיסטוריה ככובשי אימפריה. אני

קנאים דתיים משתוללים בבירה

כלי משוקץ וטמא!

נחתך חוס האנטנה בלילה. שמענו משהו" התלוננה לאה גרבר, אבל זה היה ליל סערה וחשבנו שהרוח מכה בתריסים."

בשבוע שעבר שפכו אלמונים זפת על דלת הבית. טוב, טילפנו למשטרה. המשיכה אס-המשפחה גרבר, "כשהיו"

זפת על הדלת

לאה גרבר עומדת בכניסה לביתה ומצביעה על הדלת ששפכו החרדים על דלתה וזליכלכו.

נאי שמע ששפכו לי זפת על הדלת הוא הפסיק אותי ושא-להאם יש לכם טלכי-זיה?"

כי הבעיה אינה חדשה למשטרת ירושלים.

והטיפול? ראשית חקרו את הגברת גרבר לגילה המדויק, שם אביה ו"מיקצועה. אחר-כך ביקשו ממנה לתפוס את החשודים, אם יבואו שנית.

ואו, הבטיחו, תפעל נגדם המשטרה בכל חומר הדין.

למשפחת גרבר מרחוב ראשית חכמה אין בדרך כלל צרות עם השכנים. ה"משפחה מתגוררת מאז 1942 בביתה בשכונת אחזה בירושלים, ולמרות היותם חילונים כימעיטיחידים בשכונה דתית — לא היו בעיות.

"אני אומנם פותחת רדיו בשבת, אבל בשקט", סיפרה לאה גרבר, "לעולם איני תולה כביסה בחוף בשבת, כדי לא לנקר לשכנים בעיניים. העיקר שגם יעזבו אותנו בשקט."

ואומנם, הכל היה שקט — עד ש"משפחת גרבר ימשפחה שלם השכנה הכניסו מקלטי-טלביזיה לביתן.

בתחילה הופיעו כרוזים על הקירות,

אנשנה חתוכה

בחדר ביתה, ליד המרזב אשר עליו טיפסו הדתיים וחתכו את האנטנה שלה.

המתרים בבני ישראל לכל יכניסו לביתם "כלי משוקץ וטמא ו"ל הטלעביוע."

אחר-כך החלו הצרות: לפני שבועיים

מדוע איים בגין לפרק את ממשלת הליכוד הלאומי?

בגין במזון הכנסת

אמרו: "נכון, מבחינה תכסיתית היה תרגום כזה מחוכם מאוד. אבל העניין הוא עקרוני לא תעמולתי."

והם הסבירו: הם לא התקוממו כל כך נגד העובדה שראש הממשלה אמר או לא אמר את הדברים שיוחסו לו על ידי ניוזוויק, לגב עתיד השטחים. מה שעורר את חמתם היו הידיעה, שהצעות אלה הועברו בדרכים שונות לידיעתו של עבד-אלנאצר, והרי הצעות אלה לא הועברו כדעתו האישית של לו אשכול — אלא כהצעות הרשמיות של ראש ממשלת ישראל.

ומי הסמיק אותו להציע הצעות כאלה לנשיא מצרים?

על נקודה זו עלתה ממשלת-הליכוד באמרו על שירותו, ובמשך יומיים שלמים נשקפו סכנה ממשית שהיא אכן עומדת לטובו מיד.

אך כפי שקרה לא פעם בעולם המדיני של ישראל — האונייה נשארה תקועה במקומה היא לא השתחררה מן השירות, ולא טבעו מיד. בגין ואשכול הגיעו לידי פשרה זמנית: שני הגופים יכנסו את מרכוזיהם, והמרכוזים ידונו בצעדים הבאים. בינתיים תצביע גח"ל נגד הצעת אי-האמון של המרכז החופשי, אם כי תשמור לעצמה את הזכות למתור בקורת על כל מי שאומר ששעל משוחרר אולי יוחזר."

לראש-הממשלה מותר לעשות מה שכל עמיתיו עושים, ולמסור הצהרות "אישיות" רחוקות דעת, פרטיות" על עתיד השטחים, כפי שהוא רואה אותו.

מה עוד, שמזכירי אשכול מיהרו לשלוק את האליבי הרגיל במיקרה זה, ואף הצהירו כי ראש-הממשלה לא מכר את הדבר רים שצוטטו בשמו לפירסום בניוויק. הם הציעו למסור לעיונם של נציגי גח"ל את טיוטת הדברים, שנשלחה לאשכול על ידי ה שבועון, לפני פירסומם, על מנת שיאשרם לפירסום. ובטיוטה זו, הסבירו, אין למצוא את המשפטים המגונים על נסיגה משכם ומ בגין.

באופן בלתי-רשמי הסבירו, כי אם אמנם אמר אשכול את אשר הודפס בשמו, הרק עשה זאת אף זה רקורד — לא לפירסום. פירסום הדברים על ידי ניוזוויק היה בבחינת מעילה באמון שנתן ראש ממשלת ישראל ב כתבי השבועון.

האם בשביל זה כדאי לפרק את ממשלת הליכוד?

★ ★ ★

לא שגם אחרי שכל ההסברים הללו ניתנו והופצו בין מאות עסקנים, פרשנים ועיתונאים — לא יושב המשבר. להיפך: הוא החמיר. כאשר התכנסו שרי גח"ל בגין ויוסף ספיר בביתו של לוי אשכול, לשיחת בירור עם ראש-הממשלה וסגנו, היתה ה אוירה מתוחה לאין שיעור, יותר מכפי שהיתה יום קודם לכן.

השיחה החלה בעשר בבוקר — והתמשכה יותר משעתיים. וככל שהתארכה — רבו ה ייחוסים, ורבו אלה המוכנים להמר כי ה

איש אמונו של מנחם בגין, יחיאל קדישאי, נראה מסתודר ביום שני עם באי מיוון הכנסת, כשהבעה חמורה מאוד על פניו. "אנחנו מתייחסים לזה בחומרה רבה", חזר והדגיש, "נצטרך להסיק מסקנות".

השר בגין עצמו דיבר עם עיתונאים בשר שרת. ובאוני כולם הבהירו: קרה דבר חמור ביותר. דבר המסכן את עצם המשך קיומה של ממשלת הליכוד הלאומי.

"כ"כ חרות חיים לנא הכיז: "נשב עוד הלילה כדי להחליט על צעדינו!"

כל הסממנים של משבר גדול היו שם, כולל הכרזה בטונים העמוקים ביותר של קריין קול ישראל, אשר מסר על שאלתה שהגישו שרי גח"ל בישיבת הממשלה השבועית. המשבר הסופי לא נמנע — הוא רק נדחה, כך נתן הקריין להבין. וזאת רק מפני שראש-הממשלה עצמו שוכב מצונן בביתו, וסגנו, יגאל אלון, לא יכול היה להשיב במקום את התשובה שתשים קץ למשבר — או לממשלה.

ההתרגשות לא היתה מנת חלקם של נציגי גח"ל בלבד. גם סיעת-הרעים של המרכז ה חופשי הצטרפה להמולה, הגישה לכנסת הצעת אי-אמון לממשלה. לא חשוב ההיכוח ב שאלה מי קפץ על העגלה של מי — גח"ל על זו של מ"ח או להיפך — העיקר שה משבר קיבל מישנה נופך וחומרה.

וכל זה — בגלל פירסום מאמר בשבועון החדרות האמריקאי ניוזוויק, בו צוטטו דברי ריו של ראש ממשלת ישראל על עתיד השטחים.

מה אמר אשכול, שיכול היה להקפיץ מ

סעורה בבוט חיים

סתר גרורה של המערך, ולא נטחנה עד דק בתוך המע"י הגס.

אם כן, היה גם ההמשך צריך להיות ב התאם לאותה הערכה: שאחרי שתשיג את הרושם התעמולתי שביקשה, תקבל צמרת גח"ל את הסבריו של ראש-הממשלה, תתלה את האשמה בחוסר-ההגינות של כתבי ניוז ויק, ותודיע שהיא תמשיך לעמוד על מישמר הסיפוח המלא והמוחלט של כל השטחים ש נכבשו. עד או לא תיטוש את עמדתה האח ראיית וההיסטורית בממשלה.

★ ★ ★

סברה זו, שעשתה לה נפשות רבות, נופצה בשקידה על ידי דוברי גח"ל. הם

ממשלה תתפרק כתוצאה ממשבר זה.

מול עקשנות כזאת לנפח את המשבר, נשאלה השאלה הטבעית: מדוע עושה זאת גח"ל?

הסברה הראשונה שהועלתה היתה, כי זוהי למעשה היריה הראשונה במלחמת-הבחירות של גח"ל נגד המערך. גח"ל אמנם יושב ב ממשלה, והוא רוצה להמשיך לשבת בה — אבל אין הוא יכול להרשות לעצמו חיזוק תדמיתו כחלק בלתי-נפרד מהמיסד המסורתי. תי. אחרת, מדוע יצביעו בשביל בגין ולא בשביל אשכול—דין, ביום הבחירות?

שיקול זה, לפי סברה זו, הוא שהינחה את ראשי גח"ל לדחוק את הקץ — לא כדי להביא לפירוק הממשלה הלכה למעשה, אלא כדי להזכיר לציבור הבוחרים שגח"ל אינה

עורם את נציגי הימין הלאומני? בעצם — מה אמר שלא אמרו אותו חצי תריסר שרים, וראש-הממשלה עצמו — בחצי תריסר הו דמויות אחרות?

★ ★ ★

ה מישפטים שהבעירו את חמתם של ראשי חרות היו ציטטה מפי אשכול, כי ישראל לא גמרה אומר לשמור על כיבושיה ממלכת-ששת-הימים; אין ישראל מעוניינת אף בחלק אחד מן האזורים המיושבים של יהודה ושומרון, כגון שכם, ג'נין וכו'. אולם עמדתה של ישראל היא, שנהר הירדן צריך להיות גבול ביטחוני לישראל, עם כל הנובע מכך, וכי צה"ל צריך להיות מוצב ברצועה שלאורך גבול זה.

פחות או יותר — תוכנית אלון. מדוע, בכל זאת, הרעש הזה? הרי גם

דת

רק לא בשבת

כשעמד הד"ר עוזי אורנן לעקור לדירה שרכש בבית דר-מישפחתי במוצא-עילית ב ירושלים, התבקש לחתום על חוזה עם מינהל מקרקעי ישראל, בעל הקרקע, המח כיור אותה לרכוש הדירות. אורנן גילה בחוזה דבר מעניין. סעיף 8 קבע: "על החוכר וכל הבא מזכותו להימנע מעבודת בניין ומלאכה בנס זה בשבתות ובחגי ישראל."

אורנן (45), מרצה בכיר ללשון העברית באוניברסיטה העברית ובאוניברסיטת תל-אביב, סגן-חבר בוועד-הפועל הארצי של הליגה למניעת כפייה דתית ולשעבר היו"ר שלה, סירב לחתום על סעיף כזה. הוא ראה בו תוצאה של הסכם בין הקרן הקיימת לישראל לבין מינהל מקרקעי ישראל, לפיו אדמותיה הועברו לרשות המינהל בתנאי שכל החוקים הנהוגים לגבי אדמות הקק"ל (איסור עבודה בשבת, ומסירת הקרקע רק ליהודים) יחולו על כל אדמות המינהל.

לציבור על התקיון בחוזה, ולשלוח לכך הדיירים הנוגעים בדבר. "חוספת לחוזה" — כדי שיוכלו לצרפה לחוזה שבידיהם. אך ניראה כי את המלאכה הזאת אין ה מינהל מזדרז לבצע, אפילו בימי-חול.

דמויות

אחרון

התמימים

בכפרים הערבים בישראל הילכו עליו אגדות. בשטחים המחזקים רחשו לו כבוד, במדינות-ערב הירבו לצטטו. בישראל ה עברית כימעט ולא הכירוהו. ואלה שהכירו אותו — שנאו אותו. החל בחיים ארלוזורוב, שהשמיצו עוד ב-1931, ביומן ירושלים שלו, וכלה באחרון העסקנים המפלגתיים ה זוטרים.

כי הישיש שנפטר השבוע בגיל 75, כש החיוך לא סר מעל פניו, היה אנטי-ציוני מיקצועי.

במצב ביש. מרדכי שטיין היה עורך (המשך בעמוד 18)

הטיעונים שהשמיע הפעם היו שונים מ אלה שהושמעו בבית-הדין המישפט המחוזי. הוא טען כי הסעיף אינו מתייחס לעבודת היידי, אלא רק למלאכת הפרנסה שלו.

לאחר דיון ממושך קיבלו נשיא בית המישפט העליון ד"ר שימרון אגרנט. יהי שופטים ד"ר יואל זוסמן, משה לגרובי, צבי ברנזון, וד"ר יצחק קיסטר את הצעת-הפסח רה, כי לסעיף 8 יוספו המילים הבאות: "מלאכה — ניהול עסק וכל עבודת כפים המבוצעת דרך-קבע על ידי החוכר בעד תמור רה, או המבוצעת על ידי הוולת בעד תמור רה בפרהסייה."

למרות שהחלטת בית-הדין המישפט העליון עימעמה כביכול את ברכ הניצחון בשלב הקדום, הדגיש אורנן: "גם כך השגתי את מה שרציתי. בעצם, הסעיף דומה עכשיו לחוק הקובע כי כל אדם שגובהו למעלה מ-160 סנטימטר ראשו יכרת. ונוספה אליו ההערה: 'אדם — להוציא זכר או נקבה...'. מכל מקום, מהשוכתו לבסוף מאבקו של אורנן בהצלחה, תובעת עתה הליגה למניעת כפייה דתית, אשר מימנה חלק מהוצאות המאבק, מינהל מקרקעי ישראל להודיע

אני מאמין בזכותי לעצב את חיי כרצוני, ואיני מסכים להתערבות באורח-חיי". אמר אורנן ליידייו. "זוהי פגיעה בולטת בחופש הפרט!"

בבית-בירה נאלץ אורנן לחתום על ה חוזה, כדי שיוכל להיכנס לתוך הדירה ש כבר שילם עבורה, אבל החליט להילחם. הוא הסתמך על חוק החוזים האזרחיים, הקובע כי במיקרה שאדם הנידרש לחתום על חוזה סטנדרטי שבו מצוי, לדעתו, סעיף המגביל אותו ופוגע בזכויותיו, רשאי הוא לפנות לבית-הדין המישפט ולדרוש את מחיקתו. הוא פנה לבית-הדין המחוזי בירושלים, דרש את ביטול סעיף 8 בחוזה החכירה שלו.

המירום שנוספו. בפסק-דין מנומק, שהשתרע על שישע עמודים, קיבלה השופ טת מרים בן-פורת את טענותיו. אולם הסת בר כי היתה זו רק המערכה הראשונה של הפרשה.

היועץ-המישפטי דאז, מרדכי בן-זאב, קיבל אישור מיוחד ליצנ את המדינה, למרות שבינתיים סיים את תפקידו, ועדיין בפני בית-הדין העליון על החלטת השופטת המחוזית.

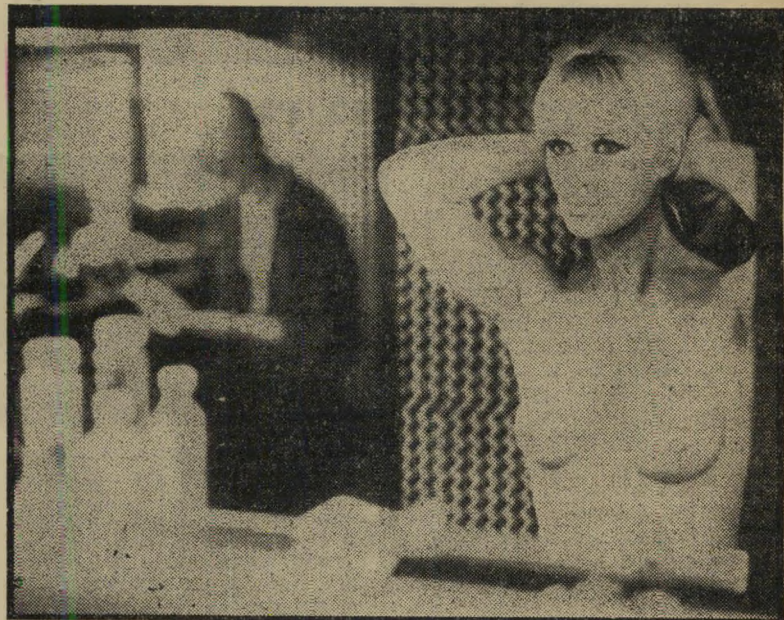
חוברת גרמנית כינסה תמונות על נשות כל העולם המסמלות

גולדה מאיר הונוס שש

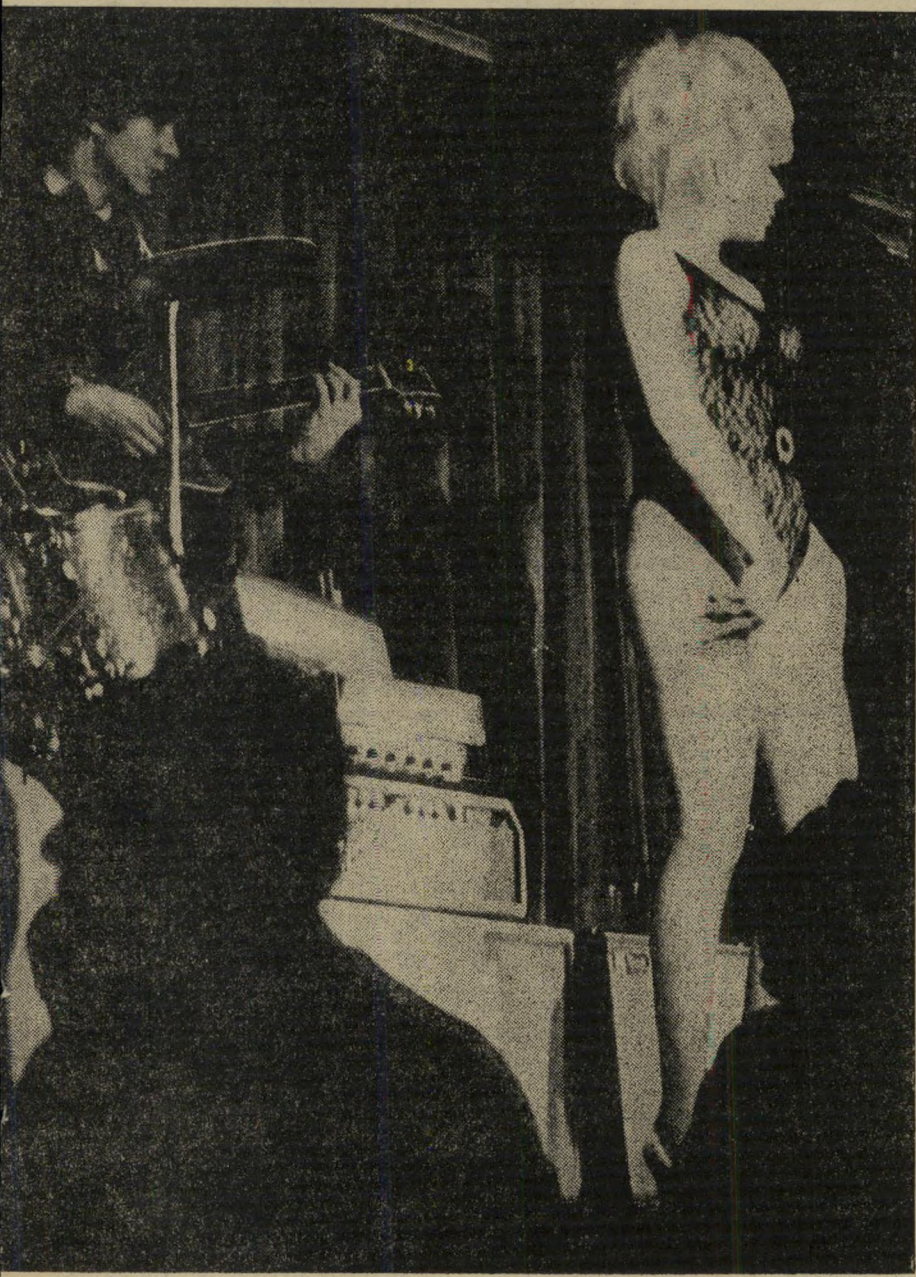
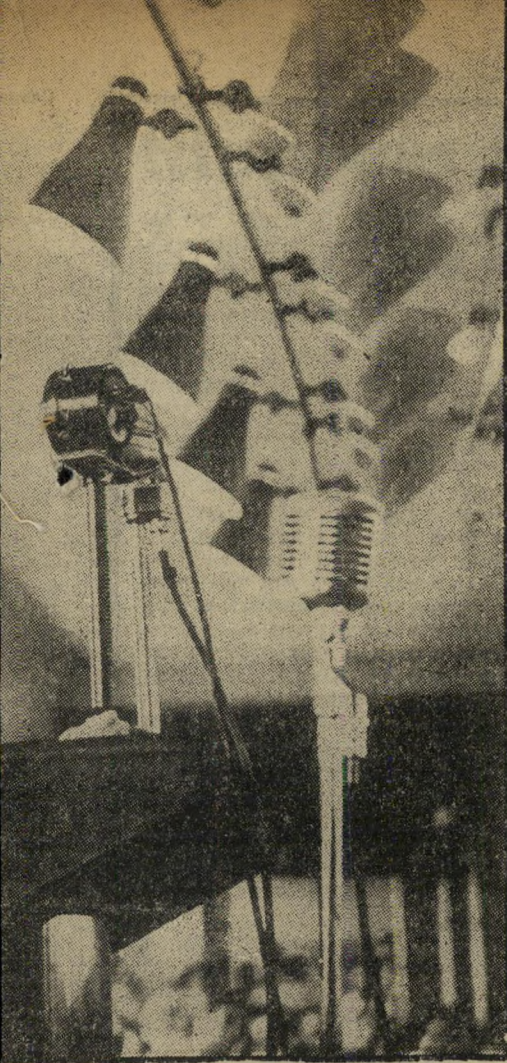

ונוס היתה חתיכה עולמית.
היא עלתה מן הגלים בקפריסין.
לפני הרבה-הרבה זמן.
אבל ונוס היא גם סמל הנשיות.
ונשיות — זה לא רק יופי.
זה גם עניין של אופי.
כך, על כל פנים, חשבו העורכים
של אלבום-ענק שהופיע בגרמניה.
הם חיפשו נשים שיסמלו את ונוס
ונוס של ימינו, של 1968.
והם שאלו את צלמי כל העולם
וביקשו מהם לשלוח תמונות.
ובכל ארץ חיפש צלם את הונוס
את הונוס המיוחדת לאותה ארץ.
וגם צלם ישראלי חיפש
חיפש ומצא את חיילות צה"ל.
כמובן.
ועוד תמונה אחת, של מי?
של גולדה.
— כמובן!

ישראל

צ'כוסלובקיה: שחקנית מתאפרת לפני ראי

**את ונוס המודרנית בעמים השונים - ובחרה בגולדה מאיר
בתור הונוס המייצגת את ישראל בצידן של סטריפ-טיזאיות,
דוגמניות-עידוס, לוחמות מחתרת, חיילות, יצאניות ורקדניות**

**ישראל: גולדה מאיר
נואמת בכנוס פוליטי**

אנגליה: נוער מפגין נגד המלחמה גרמניה המזרחית: במיפקד

שבדיה ובריה"מ

סנגאל: נשים שרות את ההמנון ויאם-נאם: מגינה על חופרים

כל החברים במושב שווים, אבל אחדים שווים יותר - ובעיקר החבר משה סרדינס

מכתבים אנונימיים, שנשלחו לכמה עיתונים, סיפרו: שערורייה גדולה מתבשרת במושב גבע-כרמל. במכתבים נרמז, כי אם יבוא חוקר מנוסה וזהיר, ויפנה לאדם מסויים, יוכל לגלות פרשה מדהימה, הנוגעת לעסקאות של ח"כ משה סרדינס, שהוא גם חבר אותו מושב.

עיתונאי, שנסע לכפר לפי ההנחיות המפורטות שנכללו באחד המכתבים הללו, הצליח למצוא את האיש שהוזכר. המושבניק החזיר, בשומעו מי אורחו. הוא משך את העיתונאי לסככה ברוחקת. "אני לא מוכן לדבר", לחש לבסוף. "זה מסוכן. אם ידעו שדיברתי — זה יהיה הסוף שלי". ממי פחד?

"מסרדינס! הוא יכול לעשות כל דבר כאן. הוא יכול לגמור אותי ועשרה כמוני!"

★ ★ ★
אחווה של החמולה

א כל הסוד הגדול יצא בכל זאת לאור העולם. הסתבר כי משה סרדינס, 51 שנה בלבד, למרות שהמושב שלו הוא אחד העניים בסביבה. הוא פיתח את משקו ומשקי החמולה שלו — גיסו, בן-גיסו, הוא עצמו ושני בנים — לאחווה פורחת. תוך כדי כך ניצל את כספי המושב כסוב בעיניו. פריחה ושיגשוג יכולים לעורר קינאה — אבל פחד? מדוע יפחדו מפניו? מדוע ירעדו חברי-המושב למראה עיתונאי?

כי משה סרדינס, שעלה ב-1948 מתורכיה — ארץ שממנה עלו מרבית חברי גבע-כרמל — אינו סתם איכר מצליח. הוא בוס חשוב בתנועת המושבים, בורג גדול במנגנון ה"חולש על חייהם של רבבות חברי מושבים. ואם על חברי-מושבים רחוקים הוא חולש — מי יכול לעמוד בדרכו בתוך מושבו שלו? שש שנים אחרי עלותו ארצה, כבר היה יושב-ראש המושב. הוא החזיק בתפקיד זה גם כאשר נהיה חבר מזכירות תנועת המושבים, ואפילו אחרי שנבחר לכנסת ב-1959. נוסף לו תפקיד מפרך עוד יותר, כאשר התמנה מנהל אירגון הקניות של מושבי הצפון. לפני שנתיים עשה מחווה, הודיע לחברי ה"ועד של כפר", כי אין לו יותר כוח להחזיק בכל התפקידים האלה; הוא ביקש לשחררו מן התפקיד של יו"ר הוועד. "הם לא רצו לשמוע זאת", סיפר השבוע לכתב העולם הזה. "הם אמרו שבאופן אוטומטי יצביעו פה אחד באסיפה שאשר יו"ר כבוד". כבוד גדול — שנשא עימו גם את הזכות לחתום בשם הכפר, בצירוף חתימת המזכיר.

★ ★ ★
החבר הקפוא קפץ

א יכר הרוצה להצליח, זקוק לשני דברים: יוזמה וכסף. משניים אלה קשה יותר למצוא את הכסף. כי אמנם מעמידים מיסודות ההתיישבות והממשלה אשראי זול לרשות המושבים, אבל אשראי זה מוגבל ו אינו יכול להספיק לכל תוכניות-הפיתוח של חברי המושבים.

משה סרדינס, שישב קרוב מאוד לקרנות אלה, הנה מהן יותר מיתר חברי המושב. אם חבר ממוצע של הכפר זכה באשראי ציבורי בסך 14 אלף ל"י, לקח סרדינס לעצמו אשראי ציבורי בסך 70 אלף לירות.

אם ועדה פנימית של הכפר החליטה, שיש להקפיא את החובות שניתנו לחברים, ולא להוסיף עליהם יותר מחמת מצבו הכספי ה"קשה של המושב" — היה החוב של החבר סרדינס היחיד ששקף למרות האיסור. ליתר דיוק: בעת שהוחלט על ההקפאה, עמד ה"חוב על כ-11 אלף לירות, ואחרי שהוחלט להקפיאו קפץ ל-31 אלף ל"י.

כאשר נבחר הו"ר לכנסת, עשה הכפר מחווה כלפיו: היקצה לו הלוואה ללא-ריבית בסך 6,700 ל"י, כדי שירחיב בה את ביתו, לקבלת אורחים חשובים. הוא קנה משק נוי סף בשביל בנו, במחיר 36 אלף לירות; השקיע בחברה לגידול בקר. בשביל כל זה היה זקוק לאשראי.

הוא עצמו התגאה השבוע: "המושב לא מצליח, אבל המשק שלי מצליח. המשק שלי מייצר 20% מייצור הכפר! רבע מיליון ל"י רות לשנה!"

במדינה

(המשך מעמוד 15)

דין לפי מיקצועו ופילוסוף לפי השכלתו. עוד בגיל צעיר, כשסיים אחד ממחזוריה הראשונים של גימנסיה הרצליה, נתפס ל"רעיונות קומוניסטיים. אך גם במיפלגה לא אהבו אותו. כי כשם שהיה אנטי-ציוני מיקצועי, היה אנטי-סאלינזיסט מיקצועי לא-פחות.

בשנות השלושים, כאשר החל סטאלין עורף את ראשו חבירו, נטש שטיין את ה"מיפלגה", גונה כטרסקיסט. הוא לא נעלב, החל בכוחות עצמו להוציא עיתון, קרא לו האור. אולם כאן גילה את רוחב ליבו, הסיים לתת לעסקנים הקומוניסטים, שמיפלגתם ירדה למחתרת, אפשרות לבטא את דעותיהם מעל דפי עיתונו.

כל אותה עת הגן בבית-המשפט על פלאי חים מנושלים ועל פועלים מנוצלים — לפעמים תמורת שכר זעום, על פי רוב חינם. הסביר שטיין: "מי שמבקש אז עזרתי, הוא ממילא במצב ביש".

על ספסל בגן-ציבורי. הקמת המדינה לא היה בה כדי להרגיע את שטיין. עוד בתשי"ח, ערב פרוץ הקרבות, נחשד ב"הסתת ערבים", אך שוחרר מבלי שיווה במיסדר יוה"י. "החליפה הדהויה שלי הצילה אותי", הסביר למקורביו כעבור זמן. "אף אחד לא תיאר לעצמו, שכן מתלבש עורך-דין". זמן קצר לאחר מלחמת תשי"ח נסע לניו-יורק. הוא הגיש תזכיר למשלחות בא"י, תבע את החזרת הפליטים הערביים לבתי-הם. "לא היה לי כסף למלון", סיפר לתומכי כיו המעשים. "לכן ישנתי על ספסל בגן-ציבורי בניו-יורק".

כל אותן שנים נהג לערוך ולהפיץ את עיתונו, עתה העיתון הדמוקראטי. כשהוא עושה כמו ידיו את מרבית עבודות הדפוס, בעזרת מכונה ישנה שהוצבה במישרדו-דירתו בתל-אביב.

בבחירות לכנסת הרביעית הגיש את מר-

פרקליט שטיין
נגד סטאלין והציונות

עמדותיו, כנציג "הכוח השלישי", וזה רק ב-700 קולות, טען כי במרבית הקלפיות הושמדו פתקי בוחריו. אך הוא לא נתפס לייאוש. הוא המשיך להופיע בבתי-משפט, הגן על כל ערבי שנפגע מן המימשל ה"צבאי. לאחר מלחמת ששת-הימים אף החל להגן על חשודים בטרור וטיפל בעצורים אדמיניסטרטיביים. "בזמן האגלים ישבתי כמה פעמים בכלא", אמר, "ואני מכיר את העניין הזה מנסיוני האישי".

מכתב לידר. השבוע, יום לפני מותו, עוד נראה רכון על שולחנו, כשהוא עוסק בעבודותיו הרגילות: כתיבת מאמר לעיתון שמאלי בארצות-הבריה, הכנת ההגנה על צעירי סירה, החשודים בהשתייכות לאג'פתח; ניסוח כרוזיגניו נגד התליות בעיראק ונגד מה שקרא "הדיכוי הישראלי בשטחים הכבושים", והשלמת מכתב לידורו הוותיק, הפילוסוף ברטרנד ראסל.

כעבור כמה שעות הרגיש ברע. הוא טילפן לרופא, התיישב על כסאו — ונפטר לפני שהרופא הגיע.

• את תומכיו אירגן במה שקרא "הכוח השלישי" — שדגל באיחוד עמי אסיה ו"אפריקה, כדי שיהיה כוח שלישי מול ונגד ארצות-הברית וברית-המועצות.

סלון הפיאות ליידי 101

דינאגוף 101 ת"א
(בחזית)

מבחר עשיר של למעלה מ-600 פיאות בוכריות וחלקי פיאות משיער טבעי, אירופאי ואיטלקי.

מחלקה לסידור וסירוק פיאות בהדרכת צוות מעולה מחו"ל, ובהנהלת מומחית הפיאות סטלה

מחלקה נפרדת
להשאלת פיאות

תסרוקות לפי קו אירופה 1969

פרסום תל"ק

קורס לסלוויזיה

כתבי טלוויזיה • בימוי • הפקה •
תסריטאות • איפור • צילום •
הגשה טלוויזיונית •

על צוות ההוראה נמנים אנשי טלוויזיה, בוגרי אוניברסיטאות בחו"ל העוסקים כיום בטלוויזיה.

מתקבלים מועמדים בעלי השכלה תיכונית שיעברו ועדת קבלה של ביה"ס.

במסגרת הקורס יתורגלו התלמידים בעבודה מעשית במעגל טלוויזיה סגור.

הלמודים יתקיימו בת"א במשך 6 חודשים בשעות הערב.

ההרשימה החל מיום א' 9.2.1969 בבית העתונאים — בית סוקולוב, רח' קפלן 4, ת"א, בשעות 19-16.

★

אם הנך פחות מגיל 25

וברצונך להכיר בנים/ות
בגילך, בעזרת דואר ישראל,

פנה/י עוד היום

לת.ד. 33116, תל-אביב.
לקבלת תדריך ללא התחייבות.

"השמנים והרזים"

בתקליט
פסטיבל הקצב
תקליט ארץ-נגן
של הד-ארצי

פוליטניקום

**בגרות
ומוקדמות**

השבוע נפתחו קורסים חדשים שלב א', 6 חודשים כולל מבנה המכשיר, תיקונים, אנטנות, הרכבה וכיוון. בעוד שבועיים יפתח קורס שלב ב' למתקדמים.

פוליטניקום	תל-אביב	חיפה	רמת-גן
פרסים והרשמה: 9-4, 8-5	כרנר 17 מפ' אלנבי 55	שמריהו לין 30	ביאליק 42

בקיצור: החברים שהים — אבל הבוסים שים יותר.
פרשת עסקותיו של סרדינס שופכת אור חדש על כחנות חוק זה.

★ ★ ★

ברית נגד החבר

עד עכשיו היה ברור שחוק זה הוא נסיון של הבוסים — כאירגון — להיטל שלטון בירוקרטי על המושבים. פרשת סרדינס מראה, שזה גם אמצעי לקדם את האינטרסים הכלכליים הפרטיים של ה"בוסים" — שכל אחד מהם הוא חבר מושב. בגבע-כרמל, למשל, יש להמולת סרדינס ארבעה משקים מתוך 79. לפי הצעת-החוק יהיה נציג תנועת המושבים "חבר גלויה", בעל רבע עד שליש מן הקולות בכל אסיפת חברים. נציג תנועת המושבים יהיה חברו של סרדינס — וכך ישלש על המושב. הצעת-החוק גם מאפשרת סנקציות לרוב נגד כל חבר, ואפשר לזרוק אותו מן ה"מושב בכל מיני טענות. החוק תפור כך, שיאפשר למנוע מן החבר להוריש את הנחלה ליורשיו, להוציא אותו בגלל פגיעה במוסד-כמות המושב, או פגיעה ב"עקרונות השי"תוף" — דבר שאינו מוגדר בכלל.

ליחיד כיחיד לא יהיו בכלל זכויות — אפילו על מקור פרנסתו. מושב כזה לא יוכל לפרוש מאירגון ה"קניות, שבו הוא קשור. דרוש לכך רוב מיוחד — אפילו אם ימצא רוב, יכול ה"אירגון הארצי להקפיא את ההחלטה לשנה. הצבעות מסוג זה חייבות להתקבל על-ידי 75% של החברים — לא של הנוכחים,

את האשראי לקח מקופת המושב, או מ"קופת אירגון הקניות של מושבי הצפון, או מבנק ע"י של תנועת המושבים. אבל בעוד שמשיק פרטי הייב לשלם ריבית גבוהה בשביל ההלוואות, סירב החבר סרדינס לעצמו תנאים מיוחדים: חלק ניכר מן הריבית על ההלוואות שולם על-ידי המושב.

★ ★ ★

האימפריה של סרדינס

כדי להבין כיצד אפשר לבצע עסקות מסוג זה, כדאי להכיר יותר מקרוב את המוסד ששמו אירגון הקניות של מושבי ה"צפון", שמשדריו שוכנים בקניית ואשר ח"כ משה סרדינס הוא מנהלו. בכל מושב יש צרכניה, המספקת את צרכי חברי המושב, כולל מיספוא לרפתות ותע"רובת ללולים.

חבר-מושב קונה את מיצרכיו בצרכניה ב"אשראי. יש לו שם כרטיסיה, ובה רושם מנהל הצרכניה את חשבונו השוטף של כל חבר. הכסף מוכסח היטב, על-ידי שיעבוד תוצרת המשיק. חבר-מושב שאינו פורע את החוב ברעו שהוא מקבל את תמורת יכולו — אינו יכול לקנות יותר באשראי. הצרכניה עצמה מקבלת את מרבית המיצ"רכים באשראי — דרך אירגון הקניות של סרדינס.

אירגון זה הוא עסק עצום. לא רק קונה ממיפעלים גדולים בסיטונות ומוכר לצרכ"ניות, אלא הינו בעצמו שותף במפעלים גדולים. כמו בית-החרושת לשמנים וכוספות כתר, והמכון לתערוכות דגן. מיפעלים אלה מספקים את התערוכות לצרכניות, ומקבלים את התמורה מן האירגון. את הסחורה הזאת

הבוסים השתמשו בכסף

אלא של כלל חברי המושב. הצבעה צריכה להיות חשאית. מספיק שהבוס המקומי יאמר לאנשיו לא להשתתף באסיפה, כדי למנוע כל אפשרות של הכרעה נגד אירגון הקניות. על רקע זה מקבלת פרשת סרדינס — יותר כדוגמה מאשר בשל עצמה — משמעות לאומית.

למעשה מוכיחה פרשה זו שנוצר מעמד של בעלי-אחוזות במושבים. אין שיוויון יותר. אם חמולה אחת יכולה להשתלט על הכפר, לעשות בכספים שלו מה שהיא רוצה — יכולות עשר חמולות להשתלט על כל תנועת המושבים.

יש כמובן הבדל בין המושבים החתימים

מים נמנעה עד כה העברתו בכנסת. רצה הגורל העיזור, כי יו"ר ועדת הכלכלה של הכנסת, שבתחום עבודתה נמצאת הצעת-החוק זו, הוא ח"כ חרות בנימין אבניאל. הוא מתנגד לחוק זה, וביכולתו לגרום לסחבת. מצדדי החוק רצו להקים ועדה מיוחדת, אליה יועבר החוק לטיפול מזורז. בראש אגב זה עמדו שלושה-ארבעה בוסים של תנועת המושבים, היושבים בכנסת. בראש: שמואל שורש ומשה סרדינס. במזימה זו שותפו מע"י, מפ"ם והמרכז החופשי — אבל היא נכשלה.

התחילו הדיונים בוועדת הכלכלה. אך הגיעו לשני הסעיפים הראשונים, המגדירים מה זה איגוד שיתופי, הצביע ח"כ אורי

אחרים יכולים להתחנן לעזרה — לשואו.

★ ★ ★

"עבדים היינו לסרדינס!"

כשליש מתושבי גבע-כרמל מגדירים את עצמם כמתנגדיו של משה סרדינס. אבל את התנגדותם הם משתולים לבטא ב"עדינות. "מילה אחת לא טובה — ואין יותר אשראי באירגון הקניות. אין מיספוא ותע"רובת", לדברי אחד מהם.

הביטוי היחיד שהרשו לעצמם היה — החרמת הבחירות לוועד המושב. מזה עשר שנים לא הטילו פתק לקלפי. זה לא הדאג את סרדינס ואנשיו. להיפך: בצורה נוחה זו נפטרו מאופוזיציה סרדינית.

אבל ככל שהתגבר הדור הצעיר, וככל שיאבותיהם נעשו בטוחים יותר בעצמם, גברה הסכנה של שיתוק חיי הכפר. אפילו בין ה"ניטראלים" נשמעו טרונות על דרכו של ה"יור", וכך נעשה הצעד הראשון לקראת חשיפת עסקותיו המסועפות והסודיות של סרדינס: הוקמה ועדת-ביקורת פנימית, בה היו מיוצגים כל קבוצות המושב, כדי לבדוק את מצב החברים כל הצעיר סולחה כללית.

הוועדה לקחה את כרטיסיה-חשבונית של החברים, והחלה בודקת אותם אחד-אחד. כך הגיעה לכרטיסיו של החבר סרדינס. ואז התברר כי אינו דגירק כלל וכלל. באחירה של גילויים ועשיית-חשבונות, ה"חרו חרצובותיהן של כמה לשונות. "הרבה שנים הצטערתי שעליתי ארצה!" סיפר חבר המושב משה אלימלך. "כי סרדינס עשה אותנו כמו עבדים. רציתי לעזוב את המושב, אבל לא יכולתי. תמיד היינו שקועים בחורבות. בשביל זה באנו — להיות כלבים שלוו!"

★ ★ ★

כמה שווים הבוסים?

עד כאן יכולה פרשת סרדינס להסת"כ כספיו סנסיוניו בעל עסקת אישית מצומצמת בלבד: בסך הכל מספיק לקומי שניצל את אמון חבריו והשתמש ביותר כסף מן המגיע לו. אלא שמשה סרדינס הוא חלק ממנגנון ארצי, המשתדל להטיל את חתימתו על ר"ב בות חברי-מושבים כפי שסרדינס עצמו שלט בגבע-כרמל. והכלי שבו הם מתכוונים לע"שות זאת הוא חוק המושבים. זהו חוק שנולד במותם של הבוסים של תנועת המושבים, ואשר רק במאמצים עצו

מוביל למושבים אירגון-המשאיות למושב ה"צפון. שאחד מבעלי-ההכרעה בו הוא סרדינס עצמו.

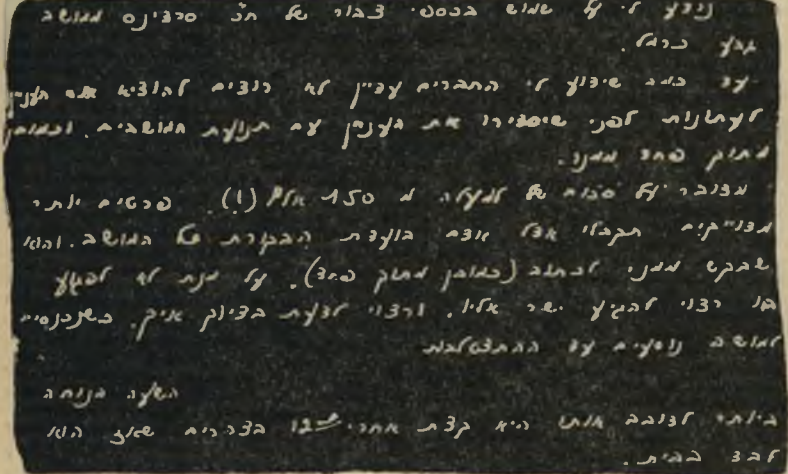
המיוחד בכל הסידורים האלה הוא, שבי שרשרת העסקים המפותחת הזאת, אין ר"איים כמעט כסף מזומן. הכל הולך על אשראי: הצרכן קונה באשראי מהצרכניה, הצרכ"ניה קונה באשראי מאירגון הקניות, אירגון הקניות מקבל באשראי מן הספקים הגדולים, והם מקבלים אשראי מהבנקים ומהממשלה. במרכז הגלגל הענקי הזה עומד משה סרדינס. הוא גילגל מיליונים ולמרות שקיימת הנהלת-פינקסים ענפה ומסודרת, לא דיוקדק איש במעשי סרדינס, כי כולם האמינו לו. בתנאים אלה לא היה כל קושי לצבור חוב אישי בסך 54 אלף לירות באירגון הקניות — שנשען על חשבון המושב. וכאשר היה צורך להחזיר 17 אלף לירות לאירגון — לקח הלוואה של 15 אלף ל"י מבנק ע"י ח"י — כערבות המושב.

★ ★ ★

אשכול ומרים בחתונה

היום הגדול מחלק את זמנו בין ה"כנסת, אירגון הקניות והמושב. ביום ראשון היה מקיים את הושיבות שלו בחיפה. בימי שני, שלישי ורביעי — היה נוסע לירושלים. יום חמישי בערב — היה חוזר למור שב, מבלה בחוג משפחתו. יום שישי הקדיש לקבלת קהל. כל מי שצריך משהו — לא רק לקנות ולמכור, אלא אפילו להכניס את קרו"ב לבית-ספר, היה פונה אליו.

שני בניו התאומים התחתנו בשנה האחרונה. אחד מעבד משק שאביו רכש בשבילו במושב, השני עובד בחוף. כאשר התחתן ה"בן הראשון במושב, היה בית העלם מלא אורחים. לוי ומרים אשכול הובילו את ה"חתן לחופה. שלוש תזמורות רינגו את לב המוזמנים. אוכל ושתיה ניתנו כיד המסביר. את הבן השני חתנו במלון בקיסריה. גם לשם באו המוזמנים: ראשי עיריות, חברי כנסת, עשירים גדולים. שני הבנים גרים במושב, בבתים נאים שאביהם בנה להם. גוהר למשפחת סרדינס עוד שתי בנות ורווקות. אבל דווקא צעירי המושב אינם אוהבים אותו במיוחד. הוא שם הבוס הגדול, בעל-האחוזות הכל-יכול, המחזיק את גורל אריסיו בבית. מי שמתחנף אליו, ומי שמקורב ל"צחרי, זוכה להלוואות, הקלות ופרוטקציה.

כך הגיעה הידיעה הראשונה על השערורייה. למערכת העולם הזה: רמז ברור על עסקותיו של סרדינס והזמנה לפנות לחבר מסויים במוסד אשר יוכל לספק אינפורמציה — למרות פחדו מסרדינס.

הזמנה לחוקר

אבנרי על העובדה המשוה, שבחוק לא מוגדר במה שונה איגוד שיתופי מכל חברה מסחרית אחרת. בעיקר חסרה הגדרת-היסוד, שקואופרטיב הוא התאגדות של אנשים שווים מעמד ושוויוניות. זהו עקרון-היסוד של קואופרטיב. סרדינס וחבריו התנגדו לכך בשצף-קצף. הם טענו שזה לא נכון; שקואופרטיב אינו בנוי על שוויון-זכויות מוחלט בין חברים.

מירי זמיר

כך נכלא הזמיר

הבלונדית מרינה ולארי, גמרה עם כל חלום מות הזוהר שלה. הזמיר נכלא בחיפה. לא היה זה סוד למאות המזומנים, אשר לקחו חלק בשימחתם של מירי והנרי — כי הכלה היפה עומדת מתחת לחופה כש היא נמצאת בחודש הרביעי להריונה. החתן עצמו דאג לפרסם זאת בחוגים רחבים ב"חיפה, עוד זמן רב לפני שהיה ברור סופית שמירי אומנם תינשא לו.

אבא

לילד

כי הנרי, המבוגר ממירי ב-12 שנים, יודע מה קורה לרוב למלכותיופי המשי תתפוס בתחרויות בינלאומיות. כיוון שהכיר את מירי והפך לידודה האינטימי רק זמן קצר אחרי שנכחה במלכותיופי ולפני שנסעה לתחרות מיס תבל, חשש שהיא תלך בדרך כל המלכות — תמצא מיליונר בחייל ותחתן אותו, או תתפתה להצעה להפוך לכוכבת קולנוע.

לכן, כשיצאה מירי לתחרות בלונדון, ידע הנרי מה שהיא לא ידעה — שהיא הרה ללדת. לא רק הוא ידע זאת. כל ידידיו ידעו. "היא תחזור אלי, אני בטוח בזה", היה אומר.

רק כשחזרה ארצה לפני חודשיים, התברר לה שהנרי צדק. השבוע נערכה החופה, כזי שיהיה לילד אבא.

אבל כזי שמירי זמיר לא תהיה מאוכזבת מדי, יעניק לה הנרי חיים כמו שהוא מתאר לעצמו שמיליונר אמריקאי יכול להעניק. הוא מקבל ממנה כוס קפה במיטה ומצייר אותה בעירום ומרשה לה אפילו לגהץ ב"עצמה את השמלות שלה.

נחמדה של עקרת בית מסורה, המגישה את קפה הבוקר לבעלה ב"מיטה. שדות זה, מן הסתם, ייפסק בעתיד הקרוב, עם היכנס הנרי נה למצב מתקדם יותר, ואז יתחלפו היא ובעלה בתפקידי הקפה.

מירי לוקחת את אחריותה המשפחתית החדשה ברצי — לפחות, היא עורכת הצגה

ספה בידי האשה

נות. כל עוד הצלמים נמצאים שם — לפחות, היא עורכת הצגה

כתר מלכת היופי הוא חלום חייה של היפהפיה הישראלית המצוייה, לא כליכך בזכות הכתר עצמו, כמו בזכות ה"ברים שהוא מקנה והשערים שהוא פותח. מלכתיופי ישראלית זוכה בטיול לאחת מתחרויות היופי העולמיות בחו"ל. שם, אפילו אם אינה זוכה בתואר כלשהו, היא מכירה המון צלמים, מסיקים, במאים ומיליונרים. סיכוייה לצוד מיליונר זה, ולזכות בחיי רוחה עד סוף ימיה, אפילו אם אינם כל-כך מאושרים, הם כימעט בטוחים.

תחרות

בלונדון

מירי זמיר (20), בת למשפחה חיפאית דלת-אמצעים, עברה את השלבים ההכרחיים בהצלחה. היא הציגה את מועמדותה לתחרות מלכת היופי האחרונה של ישראל, ועוד לפני שנערכה התחרות ניבאו לה כ"לם שתיבחר, כך גם קרה.

כשכתר מלכת היופי של ישראל על ראש נשלה מירי ללונדון, להשתתף בתחרות על תואר מיס תבל 1968. גם שם ניבאו לה שהיא מועמדת כימעט בטוחה לכתר הע"למי. וגם זה קרה. היא היתה כימעט מיס תבל.

הפתעה

על המסלול

התמונה שהוא מצייר — תמונת עירום של מירי, או של אשה דומה לה מאוד. על כל פנים, יש להניח שמעתה ואילך לא יצטרך לחפש הרבה כדי למצוא דוגמנית מושלמת שתביא לו גם השראה אמנותית.

נוסף לעיסוקיו בשטח ה"בילויים, ניחן הנרי בכישרונות אמנותיים פעילים: הוא צייר לגמרי לא מבוטל. זאת מוכיחה

עידום בידי הבעל

לשבוע התחתנה מירי בתחנתה פאר ב"א אולטי תפארת בחיפה. אך בעלה לא היה מיליונר ולא היה זה. היה זה הנרי אשר גסי (32), בעל קפה פינגווין בנהריה ומר עזריהלילה החיפאי מוליין רוז, מירי היפה, המוכירה לסעמים את כוכבת הקולנוע

במדינה

צה"ל

בשירות

פעיל

ארבע יריות היוזמו בכביש עכו-נהריה,

בבוקר הארבעה בדצמבר 1967. היו אלה יריות קטלניות, מהן נפצע נוסע במונית-שירות לנהריה, ואילו נוסעת אחרת, אשה בת 48 מקריית-אטא, נהרגה.

כשעה לאחר-מכן התברר כי אחרי ארבע היריות נורתה יריה חמישית, קטלנית אף היא. היה זה כאשר גילה רוכב-אופניים, שחלף בכביש, את גופו הרוגם של החייל טוראי יוסף ("דאק") רוסו (18), שרוץ בתעלה ליד חורשת זיתים, גולגולתו מרוסקת מכדור שירה בעצמו.

קצין התגמולים במשרד-הביטחון סירב לאשר להוריו של רוסו תגמולים והטבות באומרו, כי חוק החיילים שניספו במערכה מקנה זכויות אלו רק לשאריו של חייל אשר נהרג תוך-כדי ועקב שירותו הצבאי. **זכאים...** על החלטתה זו עירערו ה' הורים בפני ועדת עררים, בראשות ה' שופט-המחוזי מקס צירובילסקי, באמצעות עורך-הדין ישראלי קנטור. בתקירתה של ה' הועדה התברר כי מרגע שרוסו חייל, של ה' שה שבועות קודם ליום הקטלני, היה חייל בעייתי, טען כי אינו רוצה להיות חייל, סירב לצאת לאומנים בטענה שהוא סובל ממיחשים שונים.

קבעה הוועדה בהחלטתה: "התברר לנו כי הצעיר גויס לצבא כשהוא במצב נפשי מעורער, סירב לקבל ליווי נשק ולהישבע שבועת-אמונים, ובשל-כך נכלא בחדר-המעצר. הוא ברח מבית-המעצר, גנב נשק, ירה בנוסעת, ואחר-כך התאבד. למרות המלצות הרופא-הצבאי הוא לא נשלח לבדיקות פסיכיאטריות. בנסיבות אלה אנו קובעים שמותו אירע תוך-כדי ועקב שירותו, וכ' אים לתגמולים."

משפט

הצחוק

המרשיע

האם יכול צחוקו של נאשם לשמש נימוק להרשעתו?

שאלה זו עמדה בפני שופטי בית-המשפט המחוזי בחיפה, משהובא בפניהם עירעורו של עלי קאסם (29), תושב הכפר סכנין, שהורשע לפני חודשים אחדים בבית-משפט השלום בעכו באשמת אחזקת 130 אלף גי' רות לליסוף סיגריות, שהובאו לישראל שלא כדין, ונקנס ב-150 ל"י. אחד הנימוקים להרשעתו של קאסם, כפי שגרס בידי ה' שופט אברהם סיקסיק מעכו: "התנהגותו של הנאשם בבית-המשפט בשעת מתן עדות עליידי עד תביעה, שלא היתה מעוררת אמון, הוא ישב וצחק במקומות שלא היה כל מקום לצחוק. דבר זה אומר דרשני."

הנאשם ואביו, שהועמד לדין יחד עימי, טענו כי שכנים, המסוכסכים עימם, עשו ניסיון להכשילם. שופט-השלום סיקסיק זי' כה את האב מחמת הספק. אך הבן הורשע, בין היתר בשל קביעתו של השופט, כי קל היה לו יותר מלכל אדם אחר להניע לאשג' בים בקיר ביתו, שבו נמצאו הניירות.

גם הבן צריך ליהנות. בעת הדיון בעירעור, קיבלו השופטים את טענת פרק' ליטו של קאסם, עורך-הדין גימל כורי, כי אם גילה שופט-השלום חיוך שלא במקומו על פני הנאשם, או צחוק שהפריע למהלך המשפט, יש בכך משום פגיעה בבית-המשפט, שן, אך לא נימוק היכול לבסס הרשעה.

אין צורך להרבות במילים על-כך ש' נימוק הצחוק באולם אינו נימוק להרשעה בדיון, קבעו השופטים בפסק-דינם. בהתייח' סם לנימוק השני בהרשעה, לפיו קל היה יותר לנאשם להניע לתאים בהם ניתגלו הניירות, קבעו השופטים כי דבר זה מטיל חשד על המערער, אך אינו מספיק להרשע' תו, ומה גם ששופט-השלום זיכה את האב מחמת הספק, ואין לשלול את האפשרות שהיה זה דווקא האב שהניח את הניירות באותם אשנים בלי ידיעת בנו.

מאחר וגם נציג תביעה הכללית, עורך-הדין נתן קליינברגר, הצטרף לדעת השופ' טים כי הספק שפעל לטובת האב חייב לפי עול גם לגבי המערער, זוכה עלי קאסם. הפעם צחק קאסם במלוא פיו, באין מפריע.

"פייטון פלייס"

הנה שרון נאלצה לברוח מגדרה. יחד עם בעלה וילדה הפעוט היא עקרה לחולון, כדי שלא יצביעו עליה באצבע, לא ירחרחו בחדר המיטות שלה ולא יציצו דרך חרכי תריסי ביתה.

היא נאלצה לעזוב את ביתה מפני ש' שכנותיה בשיכון בגדרה החליטו שהיא "זונה". אולם לא היה זה סתם סיכסוך שכנים שיגרתי, בו מטיחה שכנה אחת ב' חברתה כינוי-גנאי. זה היה קשר ששרו נגדה כל שכנותיה בשיכון, שהפכו את גי' דויה למאבק חייה, שכימעט הסתיים ב' לינץ'. זהו סיפור הנשמע כאילו התרחש בעיירה האמריקאית הקרתנית פייטון פלייס, שהפכה כבר למושג.

"הביא אותה"

מפיגאל

ש' יכון צבא הקבע בגדרה ניצב על גיבעה חולית, לצד הכביש המוביל דרך מית-מזרחית לעיירה הדרומית הקטנה. הוא מורכב מצריפים שבוים, עקש משמש כ' מגורים לטייסי חיל-האוויר, ומכאן גם שמו.

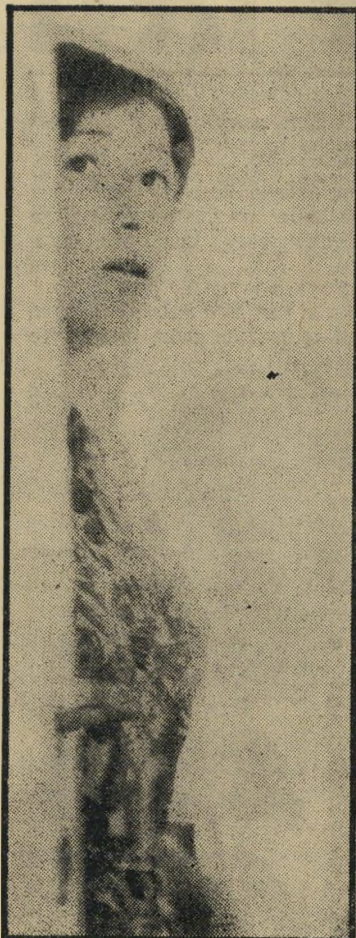
עתה מתגוררים בשיכון עובדי מפעל ציבורי השוכן סמוך לגדרה. כולם מכירים זה את זה ומעורבים האחד בחיי השני. במשך כל שעות היום ריק השיכון מגב' רים. אלה נמצאים יחד בעבודתם במפעל. ואילו הנשים המשועממות בפרובינציה ה' קטנה מצאו עניין לעסוק ב: תנה שרון.

חנה בת ה-20 היתה צעירה פאריסאית ממוצא הונגרי, כאשר הכירה את שלמה שרון בפאריס. הוא שהה אז בצרפת בהש' תלמות מטעם המיפעל בו הוא עובד. ה' מאן ביניהם נמשך שנתיים עד שנישאו ועלו ארצה. לחנה היה קשה להמיר את אורח חיה הפאריסאי בזה של מקום בגדרה. כ' תוצאה מכך הפכה תוך זמן קצר לשיחת היום בין שכנותיה בשיכון.

תחילה החלו לרכל אודותיה. אחר-כך פת' חו במערכה אישית נגדה. קראו לה בש' מות גנאי, עקבו אחר תנועותיה, התגנבו לדירתה וערכו שם חיפושים, יאפילו צילמו את המבקרים בביתה.

כשכל זה לא עזר, פנו נשות השיכון אל מנהל המיפעל בו עובדים בעליהן, ודרשו

היא

בשיכון בגדרה

לחנה אלי הביתה ושוחחתי איתה. בה' חלה היא ניסתה לומר שהיא מקבלת בבית רק חברים שלה ושל שלמה. אבל בסוף, כשלחצתי עליה, היא פרצה בבכי וסיפרה שבעלה מכריח אותה לקבל אורחים כאלה. היא גם סיפרה שהוא מכה אותה והראתה לי את הסימנים שנשארו לה מהמכות. "אבל גם אחרי השיחה היא לא שינתה את התנהגותה. צעירים מהסביבה היו מדי כים לה בלילה ליד הגדר של השיכון. הח' לטנו שזה לא עסק. כשאחד הנהגים טעה בכתובת, וניכנס, במקום לביתה של חנה אל אחת השכנות, החלטנו לפעול. נתנו אולטימאטום לבעלים שלנו: או אנתנו — או היא. מה עזר, שהגיעה לשיכון צעירה נוספת, שהתידדה מייד עם חנה והתחילה גם היא להתעסק באותם דברים. "אמרנו לבעלים שלנו שאם לא יסלקו את חנה מהשיכון אנתנו לוקחות את היל-דים ומסתלקות מהמקום."

"לא שמרתי"

מסורת!

כ' תוצאה מאיומים אלה הפכה חנה לנושא המרכזי בו עסקו העובדים ב' מיפעל, המתגוררים בשיכון. למרכזיות ב' מיפעל ניתנה הוראה לעכב את השיחות המיועדות לחנה שרון, ולהאזין להן. מש' לחות נשלחו לביתה של חנה. כל השיכון ניסה לתפוס אותה בשעת מעשה, אלא ש' הוכחה לא נמצאה לטענות הנשים.

סיפור השבוע חנה שרון: "גנשתי את שלמה בפאריס, כשהיה בהשתלמות מהע' בודה שלו. אני נולדתי בבראזיל ועברתי עם הורי לסאריס כשהייתי בת שנה. למד' תי פקידות ועבדתי אצל נוסריון ציבורי. כשאבא שלי מת, רציתי לעזוב את הבית. כשעלינו ארצה שם אותי שלמה בשיכון בגדרה. היה לי קשה להתרגל לחיים האלה. כימעט כל השכנים דתיים וזרים לרוחי. השכנות התלבשו עלי ודרשו שגם אני אש' מור על השכרות. אני לא יודעת אפילו איך עושים את זה. אז אחרי שלא שמרתי על כשרות הם החליטו שאני לא הגונה."

זה, שיכון קטן וסגור. אין לאן ללכת. אפילו אם היה לאן, אין אפשרות. תלוש המשכורת האחרון של בעלי היה על 480

גורר ששה מלה ששיכון

ל"י. הבילוי היחיד שם זה לקבל אורחים. התרגלתי לשלמה מביא הביתה חברים לא' כול. אחר-כך הם התחילו גם לבוא לבד. כיון שאני מבשלת טוב מאוד. גם לי יש חברים, מאלה שהיכרתי כשלמדתי באולפן בתל-אביב. אז גם הם היו באים לבקר אותי.

בוגדת

בבעל

ב' עיני השכנות זה לא מצא חן. הן קראו לי זונה. אני מעדיפה ש' יקראו לי זונה מאשר להיראות כמוהן. הן עשו לי את המחת. כל פעם היו מוצאות סיבה אחרת להיכנס אלי הביתה במפתיע. פעם ישב אצלי חבר של שלמה. לא היה ב' בינוני שום דבר. סתם ישבנו. הן חשבו שמצאו משהו. ניסו להיכנס הביתה בכוח. וכשלא הצליחו, שלחו את הוחר כדי שאש' תח את הדלת.

כשראו ששינוי לבושים הן התאכזבו. גורא ועזבו אותנו. נכון שהיחסים ביני וביני שלמה אינם כל-כך טובים, אבל מה זה ה' עניין שלהם? אני לא מסתורית איתו. אני והוא עקשנים גורא. כשאנתנו רבים חוקק יש גם מכוח. כדי לברוח מההסתגות של השכנות היי' תי בורחת לתל-אביב ומשאירה את הילד עם בייביסיטר. הייתי פוגשת שם חברים מהאולפן ומסתובבת מהבוקר עד הערב. חנה לא ניסתה להסתיר: "מובן ששני בוגדת בבעלי" אמרה. אבל זה ענייני ורק העניין שלי. אף אחד לא יגיד לי את מי לקבל בבית שלי ועם מי להיפגש. כדי שתוכל לעשות זאת, ברחה משיכון צבא-הקבע בגדרה.

כי השכנים

מענו שהיא

זונה

לשכנות לאסור מלחמה על חנה שרון: "איראפר היה להמשיך ככה. שלמה הביא את חנה מפיגאל בפאריס והושיב אותה אצלנו בשיכון. כל היום נכנסו ויצאו מהצריף שלהם כל מיני טיפוסים. הנציגים והסוכנים של כל החברות המסחריות שבאי לשיכון, חיפשו רק את חנה.

"היינו רואים טיפוס אלמוני מסתובב ב' שיכון. היינו שואלות אותו את מי הוא מחפש והוא היה משיב: איפה גרה הזונה? הסלפון אצלנו עובר דרך 'המרכזייה של המיפעל. כל הזמן היו מצלצים גברים ומ' נסים לקבוע עם חנה פגישות. פעם אפינו קיבלתי אני שיחה כזאת בטעות. הבחור שאל אותי ישר מתי אפשר לבוא וכמה זה יעלה לו. אני לא מתמצאת במחירים של השוק אז אמרתי לו: 30 ל"י. הוא ענה לי שבמחיר כזה הוא מוכן לקחת אותי לתל-אביב ולהכניס אותי למלון עם כל הלוקסוס על חשבונו.

"ניסינו לעשות הכל. אני בעצמי קראתי

את סילוקה של חנה מהשיכון "כדי שלא תרעיל את האחירה בו."

מיבצע

הבילוש

מ' נהל המיפעל נסער מהידרעות שמש' מ' רו לו הנשים. הוא שלח את סגנו כדי לחקור בפרשה. הסגן גילה אף הוא תהלה בות מיוחדת במינה לחקירת הפרשה. הצ' טרף למיבצע מעקב של השכנות, עת ניסו לפרוץ בכוח לדירתה של חנה על-מנת זמ' צוא שם חומר מסיע לטענותיהן. העיקוב אומנם לא העלה כל תוצאות, אבל השליש החרוץ השתכנע כי אין עשן בלי אש וה' פרשה הועברה לטיפולו של משטרת גדרה.

הסמל ניומן, האחראי לנקודת המשטרה בגדרה, התעמק בפרשה והגיע למסקנה כי חקירתה היא למעלה מכוחותיו. הוא הכ' בירה לטיפולו של משטרת רחובות. הדב' רים הגיעו עד להתערבותו האישית של מפקד משטרת נפת רמלה-רחובות, סגן' ניצב עזרא לולוברג.

חקירת המשטרה לא העלתה כל חימר מרשיע נגד חנה שרון, אבל חנה שרון ובע' לה נאלצו לעזוב את השיכון.

סליחה

טעות במחיר!

ב' ראש מסע-הצלב נגד חנה שרון עצמה טובה עמנואל (24), שהייתה ה' רוח החיה של מרד השכנות ודוברת מצפון' השיכון. סיפרה טובה על המניעים שגרמו

זמר

אינפורמציה לא נכונה —

אני ואבותי, תראו מה כותבים עלי-
 "אנו" הזדעק יהודה גוטלהף, עורך
 יומון ההסתדרות דבר. לפניו היה מונח
 גליון הארץ, מה 3 בדצמבר 1968, בו נכתב:
 איזה עיתונות רוצה צמרת העבודה? היא
 רוצה בעיתונות אומרת הן לכל קפריזה
 ואיוולת של השלטון. היא רוצה בשכירי-עט
 המקבלים את תכתיבם של העסקנים הגדולים
 ברחוב הירקון. היא רוצה בקיצור, באי-
 אמת, דוגמא טובה לסוג העיתונות של
 העבודה אפשר למצוא מעל דפי דבר. בשבוע
 שעבר פרסם דבר ידיעה לפיה קיבל עובד
 ברימי משכורת והוצאות בסכומים גבוהים
 מחברת אשדוד. אך דבר השמיט מהידיעה
 את העובדה כי אותם סכומים שולמו למר
 אברהם עופר, בן טיפוחם של ותיקי הצמרת.
 ספק אם איזה שהוא עיתונאי מתרגש
 ממה שנכתב עליו בעיתון מתחרה. אבל
 יהודה גוטלהף, שירש את מקומו של חיים
 שורר ו"ל כעורך דבר, נפגע עד עומק
 נשמתו. כאיש מוסר ורודף אמת, לא יכול
 היה להשלים עם ההאשמה, כי העיתון ש-
 בעריכתו מרמה את קוראיו.

הסערה התחילה בידיעה שפורסמה בדבר
 ב-26 בנובמבר 1968. תרי פרויס, הכתב
 הכלכלי של דבר, גילה מדויני ועדת-הכספים
 של הכנסת כי עובד בן-רמי, לשעבר ראש
 עיריית נתניה ומראשי התנועה למען ראש
 ישראל השלימה, קיבל בתפקידו כיו"ר חברת
 אשדוד, בה שותפה הממשלה ב-50%, סכר
 מים שהסתכמו אשתקד ב-92 אלף ל"י.
 ב-1964 קיבל בן-רמי סכום של 42 אלף
 ל"י. באותה שנה, בה כיהן אברהם עופר.

אנשים

זכרונות ילדות

ביקורת חריפה על מיפלגת העבודה הש-
 מית בשבוע שעבר איש המפלגה, שרה-מש-
 טים יעקובי-שמזון שפירא. בכל
 סיעת העבודה בכנסת אין מהנדס, אין רו-
 פא, אין כלכלן, טען. "ישנה מורה אחת,
 ח"כ רחל צבר, וצריך זיכרון מצויני כדי
 לזכור מתי היתה מורה. כמה משפטים
 יש לנו בסיעה? כמה סוציולוגים?" שאל
 שפירא בכעס. על דברי השר הגיב בחיך
 דובר תנועת החרות גידעון פורמן:
 "הללויה! אף-סוף אני מסכים עם מישהו
 ממסא...". בהרצאה שנשא במועדון
 החדש של העולם הזה — כוח חדש דיבר
 מסקר לחי לשעבר, נתן יקין-מור, על
 עונש-מוות לחבלנים. "אני לא מתפלל על
 בן-גוריון שאינו מתנגד לחליית טרוריסטים
 ערביים. גם אני, בימי המנדט, לא התנגד
 לחליית טרוריסטים ערביים!" הארכיאו-
 לוג חובבי-הברואים, פסח כריאדון, העלה
 השבוע זיכרונות מתקופת היותו שומר-
 לילה בכפר הנוער בן-שמן. בסוף שנות
 השלושים: "יצאתי באחד הסיבובים הליליים
 שלי אל עבר הפרדסים, לאחר שהבחנתי
 בתנועה חשודה. הלכתי כפוף בין העצים,
 כשלפתע התפרץ לעברי אחד מחניכי המוסד
 וקרא: פ... פ... פ... ס... ס... ס... א...
 אל תד... אג, אל ת... פח... ד, זה
 א... נ... ש... מע... ו... רק אחרי
 שהרעתי את הנער בן ה-16 ואת חברתו,
 שיצאה אף היא מבין העצים, ויתיתי את
 שמעון פרסקי, זה הידוע יותר היום בשמי
 העיברי — שמעון פרסקי". כאשר
 יצאו ראשי ההסתדרות לעבודת-ביצורים ב-
 בית-שאן, חילק אותם מספר הנ"א במקום
 לחוליות-עבודה בנות שלושה חברים. באחת
 החוליות עבדו יחד מוזכר ההסתדרות אה-

שעוריה בבית "דבר"

העורך שלנו פארנאיד!"

חבר הנהלת עיריית תל-אביב ומנכ"ל חברת
 שיכון עובדים, כמנהל שני של החברה מס-
 עם הממשלה, קיבל גם הוא סכר דומה.
 תרי פרויס לא השמיט במכתבון את שמו
 של עופר מהרשימה. הוא פשוט לא ידע
 שעופר כיהן לפני שלוש שנים כמנהל
 חברת אשדוד.

אבל גוטלהף לא יכול היה לעבור לסדר
 היום על ההאשמה. הוא תבע בישיבת ה-
 מערכת שדבר יפרסם התנצלות על שהשמיט

גוטלהף

— ממקור מהימן

את שמו של עופר. כל חברי המערכת
 התנגדו לו. "גם הארץ מפרסם סילופים
 ואינו מתנצל" אמרו. גוטלהף לא השתכנע.
 פרויס איים להתפטר אם תפורסם התנצלות.

רון בקר, מנכ"ל כור אלוף (מל). מאיר
 עמית, ודובר ההסתדרות שמואל סולר.
 אחד הסקרנים, שראה את עבודת הצרת —
 בקר מילא את שקי-החול, סולר נשא אותם
 על גבו ואילו עמית עסק בבניית המיקלט

"אתה יודע מה," הציע גוטלהף, "תפברק
 מכתב למערכת ובתשובה נתקן את הטעות".
 תפברק אתה בעצמך, השיב לו פרויס.

★ ★ ★

ל בסוף, בניגוד לדעת כל חברי ה-
 מערכת, פירסם גוטלהף התנצלות משו-
 נה בה נאמר כי בגלל אינפורמציה בלתי-
 נכונה, ממקור מהימן, הושכח מהידיעה שמו-
 של המנהל השני, המגוהך היה שגם כי-
 הכחשה זו לא פורסם שמו של עופר.
 תרי פרויס רץ למוזכר ההסתדרות אהרן
 בקר, תבע להוקיע את גוטלהף. מצד שני
 תבע להעלות את הפרשה בישיבת מזכירות
 המערכת. תביעתו של פרויס נכללה בסדר-
 היום של הישיבה. אבל מוזכר מערכת דבר,
 חיים איוק, לא קרא אותה לפני הישיבה.
 הוא החל לקרוא את מכתבו של פרויס
 בישיבה עצמה. המכתב נפתח במשפט:
 "מכיוון שהעורך שלנו הוא פרנאיד...".
 רק אז תפס איוק את עצמו ורצה לקבוע
 את עצמו במרתף בית דבר. קמה שעוררייה
 נוראה. גוטלהף הפסיק לדבר עם פרויס, גזו
 מאמר שהגיש לו לפרסום. המערכת כולה
 תבעה מפרוים לשלוח מכתב התנצלות ל-
 גוטלהף, והוא עשה זאת.

בסופו של דבר השלימו גוטלהף ופרוים.
 אבל את המסקנות הסיקה עורכת-המישנה
 של דבר, חנה זמר. היא הודיעה שאינה
 מוכנה להמשיך ולעבוד עם מערכת ש-
 בראשה עומד אדם כיהודה גוטלהף, הגישה
 מכתב התפטרות מתפקידה כעורכת-מישנה.
 ההתפטרות תיכנס לתוקף רק בחודש
 הבא. אבל בינתיים יצאה חנה זמר לחופשה.
 כשתחזור תתמנה כפי הנראה למנהלת סניף
 ירושלים של דבר.

גוטלהף, שנזכר כי קשה לאדם הגון לעי-
 רון עיתון כמו דבר, יפרוש מתפקידו כי-
 עורך יומון ההסתדרות מייד אחרי הבחירות.

— פנה לבקר ואמר: "זו חלוקת-עבודה
 טובה ויעילה. סולר ממלא לך את העיתון-
 נים במשך כל השנה. אתה נושא את התגו-
 בות, ושניכם עוזרים לבנות את כור" השיב
 בקר בחיך: "אני רק מקוה ששנינו, סולר

ואני, איננו מוכרים חתול בשק". במסי-
 בת ברית-המילה שנערכה לבנו של גר-
 יעקובי, ממקורביו של שר הביטחון.
 גיגש אהרון בקר אל משה דיין ושאל
 אותו: "תגיד, דיין, באמת, מה המצב?" שר-
 הביטחון התאפק שלא לפרוץ בצחוק לשמע
 השאלה התמימה והשיב: "בקשר למצב
 הנוכחי של הילד של גר יעקובי, אני יכול
 להגיד לך שהכל בסדר".

סטודנט חדש

כשהופיע השבוע ח"כ גידעון האוזנר
 בפני החוג לתודעה פוליטית של ויצ"ה, הוא
 דיבר על "דמות החברה שאנו רוצים בה".
 כדי להסביר את חשיבות הקיומה והסכנות
 גיה, סיפר האוזנר את ההלצה הבאה: "שני
 אנשים שיחתו ביניהם על אביוני הנוחות
 המודרניים. אמר האחד: אני לא מבין איך
 יכלו האנשים שחיו לפני מאה שנה לחיות
 ללא טלפון, ללא רדיו, וללא טליוויזיה.
 השיב לו חברו: הם, באמת מתו...".
 מה ההבדל בין בית-חרושת לגייר, לבין
 קופסת הקלפי? במסיבה פרטית שנערכה
 לאחר המסיבה הגדולה לציון מלאות 20
 שנה לכנסת, השיבה על שאלה זו חברת-
 הכנסת **שלומית אלזני**: "בבית-חרושת
 לגייר מכניסים למכונות סמרטוטים ויוצא
 גייר, ואילו לקופסת הקלפי מכניסים גייר
 ומוציאים משם סמרטוטים". ועוד על
 סמרטוטים. בקורס לפירסום של האגודה
 הישראלית לפירסום הירצה הפירסומאי
שמואל גביש על הצורה בה יש לנסח
 מודעות. בדברו על תורת הסימנטיקה, הדגיש
 בפירושים שונים לאותן מילים, נתן גביש
 דוגמה: "אשה אחת שאלה את העוזרת שלה
 איפה הסמרטוט? השיבה העוזרת: אבל
 ארוחת-בוקר והלך לעבודה". בחוג ל-
 פילוסופיה של אוניברסיטת תל-אביב מתבלט
 לאחרונה סטודנט חדש אשר אינו מחסיר
 אף שיעור. הוא יושב באולם ההרצאות בש-
 קט, כימקט ואינו מוציא מילה מפיו. אך
 בהפסקות — הוא מתווכח עם פרופסורים
 וסטודנטים, ומפליא בהברקותיו. שמו של
 הסטודנט המוזר הוא **גאוזי חקק**, מי
 שהיה לפני שנים רבות עבריין מועד ואשר
 חזר לדרך הישר ושהוא כיום בעל סטיקיה
 ופטרונם של אמנים רבים בשדה הבוהמה
 התל-אביבית.

פסוקי השבוע

• **שר הצבאות הצרפתי פאר**
מסמר: "לפני מלחמת ששת-הימים היתה
 ישראל מדינה יציבה, בעלת גבולות גרועים.
 עכשיו היא מדינה שבירה בעלת גבולות
 חזקים."

• **שרי-החץ אבא אבן**: "לא
 ארבע המעצמות צריכות להיפגש, אלא
 ארבע המדינות השכנות במיזרח התיכון."

ההיפסי-המצוינים, שהתפשטו אף הם והגנו עליה בגופותיהם העירו-
 מים. לסדרנים לא היתה ברירה והתירו לה להישאר עד סוף ההצגה.
 בין שורות הקהל האדיש, כאשר נשאלה אליזבט מארץ בת ה-24
 למה עשתה זאת, השיבה: "בעלי לא האמין שאין לי מה ללבוש!"

וזאת התמונה! לפני שבועיים עוררה אשה זו סנ-
 סציה עולמית כאשר הופיעה עירומה
 בהפינג של היפס, באולם אלברט המלכותי בלונדון, אחד ממעוזי
 השמרנות הבריטית. כאשר ביקשו הסדרנים לסלקה התנגדו לכך

מאה אלף איש מעשנים חשיש בישראל. * מאה אלף איש — אחד מהם הוא בנך, בן אחיך, או קרוב משפחתך. * מאה אלף איש — אחד מהם הוא האדריכל שבנה את ביתך או בית שכן. * מאה אלף איש — אחד מהם הוא הזמר שקולו בוקע בלי הרף מהרדיו, ואשר אתה מוחא לו כפיים בהתלהבות. * מאה אלף איש — שרבים מהם יוצאי צבא או יהיו חיילים בעתיד. * מאה אלף איש אלה — האם יתרבו עד שהעם כולו יהיה קורבן למכת הסמים? * כמו המצרים למשל?

תמונה זו צולמה בירושלים: סטודנטים ירושלמיים במסיבת חשיש

100.000 מעשני חשיש

הפך אצלם לספורט חביב. מה היא האמת — ספורט חביב או סכנה לאומית? מה צפוי מהתפשטות העישון: חרות חיים — או ניחוי? עם חרוץ השואף לעבוד כדי להתקיים — או עם אפאטי, שהמאמץ הפיזי יהיה לו לזר?
צבא כמו שקיים היום — או צבא כמו זה של מצרים? על שאלות אלה ישיבו מיטב המומחים של ישראל — וכמה מן המפורסמים בחו"ל — בפרק הבא בסידרה זו.

הסם, או בתוך קיבתם של בעליהי (הנשחטים בהגיעם לתעורתם). לישראל מביאים אותו, על פי רוב, הבדואים המבטיחים גם אספקה סדירה לצרכן גדול עוד יותר: מצרים. קיים אמון רב בין המבריחים לבין הסוחרים הגדולים בישראל. הבדואי מניח את הסחורה בנקיק בגב, במועד מסויים. הסוחר אוסף את הסם, מניח שם את התמורה. "הגדול" — כפי שקוראים לסיטונאי המקבל את החשיש מידי הבדואים — מוכר את סחורתו בשקיקים הנראים כי כירות לחם שטוחים, שמשקלם מאה או מאתיים גרם. ה' מפין קונה את הסם במחיר של 50 לירות לשקיק של 100 גרם — פלוס מינוס כמה לירות, בהתאם להיצע ולביקוש.

לכל מפין יש אדם, אשר מומחיותו היא לחתוך את ה' שקיק ל"אצבעות". תחילה הוא מחמם את השקיק בתנור מיוחד, אחריכך הוא חותך את החשיש בסכין מיוחדת לפסים שמשקלם בין שניים לחמישה גרם. המחיר לצרכן נקבע בהתאם למישקל האצבע ולכמויות שהלקוח נוהג לקנותן אצל הספק המסויים שלו. עבור חמש לירות יכול לקוח טוב לקבל "אצבע בריאה" של כחמישה גרם.

★ ★ ★

המכירה מתנהלת, בדרך-כלל, ברהובות חשוכים, או דרך מתוך בבית-קפה. הסוחרים הקמעונאים אינם מחזיקים מעולם את הסם על גופם. וכך, למרות שזהותם ידועה כמעט תמיד למשטרה — אין זו יכולה לעשות דבר נגדם. הם מחביאים את הסחורה במקומות-סתר, מקבלים מידי הלקוח את הכסף — ואומרים לו היכן ימצא את הסם. אם המשי' טרה מגלה את הסחורה ואורבת לידו — היא תתפוס את הלכית, לא את המוכר.

האופנה החדשה של עישון חשיש בצמרת הבוהימה וה' חברה הנוצצת, יצרה סוג חדש של ספקים. אלה יושבים דרך קבע בבתי-הקפה הידועים ביותר, או במקומות-המיפגש של עורכי-דין ואנשי-עסקים, מוסרים את הסם ישיר לידי הלקוח. הם מניחים שאיש לא יעז לעצור אותם ואת הלקוחות הנכ' בדים, ולערוך אצלם חיפוש. יש ספקים מתקדמים, השול' חים את הסם לבית הלקוח. כמו מנהלי סופרמארקט מודרני, וכל זה בשקט — בלי הרבה פירסום, בלי הודעות של החברה. כי רבים מתייחסים אל עישון החשיש כאל תופעה שולית. יש רופאים מכובדים המוכנים להעיד שאין עישון זה מסוכן כלל לבריאות; יש סוציולוגים המצהירים שההתמכ' רות לחשיש מזיקה פחות מההתמכרות לסיגריות; ויש מס' פר רב והולך של האנטיגנציה המתנגדים לעישון החשיש

איך מגיעים למיספר עצום זה? איך קובעים כמה אני שים מעשנים חשיש בישראל?

האחיה הרשמית היחידה, היא זו המעוגנת בדו"חות ה' משטרתיים על מעצר סוחרים או מעשנים, שנפלו במיקרה ברשת החוק. לפי הערכה גסה של קציני משטרה, המטפלים בנושא זה, נמצאים בישראל 30 אלף איש מעשנים חשיש. אבל הם עצמם מודים, כי המדובר רק בחלק ה"פיללי" של המעשנים: פורצים, סטוריוזונות, נוצר עברייני. על ה' חלק "ההגון" אין להם שום הערכה. הם רק יודעים שהוא קיים — ושמשפרו גדל בהתמדה.

שאלתי אחד הסוחרים מה הערכתו הוא. "אני יכול ללכת איתך בדיונונוף ולהראות לך אלף מעשנים", השיב. "בכרם התימנים עוד אלף, בהתקוה עוד חמשת אלפים. אני מעריך שבאזור תל-אביב קונים עשרת אלפים איש חשיש. אם כל אדם קונה בממוצע לעצמו ולעוד שניים עד חמישה חברים, אתה יכול לומר כהדאות שבאזור תל-אביב נמצאים בין שלוש ל' חמישים אלף מעשנים."

ולא כולם פושעים מועדים או אנשי העולם התחתון. בשבוע שעבר, למשל, עצרה המש' טרה את יאיר קולטון, צעיר ידוע בהכרה של צפון תל-אביב, ובעל מעמד איתן בחברה הנוצצת ובבוהימה. בדו"חו נמצאה, לדברי המשטרה, כמות של קילוגרם וחצי חשיש מלבנון. עוד טענה המשטרה: קולטון ושותפיו סיפקו ל' סוחרים אחרים, בשמונת החודשים האחרונים, טונות חשיש! כי זוהי התופעה החשובה ביותר כיום, בכל הנוגע לעיסון חשיש בישראל: הנוהג הזה שוב אינו מצומצם לפושעים, או לקבוצות שוליות. הוא חדר אל לבליבה של החברה כולה: אמנים, בעלי-מיקצוע, סוחרים —

במהרה הוא לובש מדים של מגיפה. דוגמה אחת: אם בשנת 1967 נעצרו כמאה צעירים כשרשישם סם — קפץ מספרם ב-1958 ל-141. מתוך אלה היו 46 בני 18, 40 בני 17, 33 בני 16 ו-22 בני 14-15 שנים. והגיל יורד.

★ ★ ★

איך הם משיגים את הסם? לכאורה — זה דבר קשה. סוף-סוף מדובר בחומר אסור, שמשטרת ישראל — ומשטרת העולם כולו — עורכות מצוד על סוחריו ומח' זיקיו. כל גרם חייב להיות מוכר במעבר לגבול. ובכל זאת, אין קל יותר. הסם מגיע ארצה בעיקר מ' לבנון — וחלק ממנו עושה הקפה גדולה ומגיע דרך סעודיה. מאריך לארך מבריחים אותו בתוך ירקות (שיטה בדוקה: בחלל של דלעת, או בלב כרוב צומח שעליו מכסים את

האם החשיש יביא אותנו למצב דומה?

אנייה פראנקוס הספיקה לכתוב כמה ספרים ועשרות מאמרים. בכולם ביטאה הצעיר רה היהודי הבלונדי את אהדתה לשמאל החל בקובה של קאסטרו וכלה באלג'יריה העצמאית. גם נגד הגזענות בדרום אפריקה כתבה. אבל בעיקר זכתה לפירסום בשל כתבותיה על הערבים, ובשל ספיה הפלסטינאים שיצא זה עתה לאור.

"כל משפחתי נלקחה למחנות על ידי גרמנים" היא נוהגת לספר. "לכן אני מקיישה את חיי להגנת הנידכאים!"

לאחרונה לקחה תחת חסותה את תנועות המחתרת הפלסטיניות. היא ערכה סיבוב של מספר שבועות במרחב, שבה לעיר-מושב פאריס כדי לפרסם מה שאספה במסע זה. לכן היה זה אך טבעי, שתומכת להשתתף בדיון על בעיות ישראל-ערב, במערכת ה"שבועון ז'אן אפריק".

היהודים יוכלו להישאר... חבריה לסימפוזיון התייחסו אליה כאל מומחית גדולה לענייני אל-פחה. "האם עמדת אל-פחה לא תותיר ליהודים ברירה אלא ללחום, כש'גבם אל הימין' שאל המנחה של ז'אן אפריק. "לא", השיבה אנייה. "מעולם לא שמעתי בשיחות עם המנהיגים האחרים ביותר של אל-פחה, שהם מתכננים לגרוש מפלסטין את היהודים ממוצא מערבי. הם גם לא אמרו זאת בפירסומים הרשמיים שלהם. מה

סופרת פראנקוס
אל-פחה מסכים

שהם אומרים היום שונה ממה שאמרו אתמול. היום הם מסכימים שיכולה להיות בפלסטין אוכלוסייה יהודית, והם מסכימים שכל מי שירצה יוכל להישאר, אפילו אם יהיו הרבה יהודים. אבל ברור, שאנשים רבים שהם ציונים יצבו מרצונם החופשי. "שוחחתי בשבוע שעבר עם אחד ממנהיגי אל-פחה", המשיכה פראנקוס. "הראתי לו פירסום של מצפן שהגיע אלי בדואר, וזה קבוצה של מהפכנים צעירים, צברים וישראליים אנטי-ציוניים. הם כתבו: אם נילחם לצד הפלסטיניים למען פלסטין מאוחדת, חילונית ודמוקרטית, היינו רוצים שאנשים אל-פחה יכתבו בתוכניתם שהם מכירים בזכותה של האוכלוסייה היהודית של ישראל אל למידה מסוימת של אוטונומיה תרבותית בפלסטין העתידה".

המשיכה אנייה: "ראיתי את מנהיג אל-פחה רושם בפניו את תוכן המיסמך ואומר: זה חשוב. צריכים לדון על כך".

פירוק המדינה הציונית. מטרת אל-פחה, כך העידה אנייה פראנקוס, היא לחסל את מייבנה המדינה הציונית: שלא יהיה צבא שכולו יהודי, או משטרה יהודית. כאשר מגיעים ליד אל-פחה מיסמכים נן הסוג שאר מוכירה, יכולים לעמולניו להציג ביע על תוכן המיסמכים הללו. כדי להראות לעולם שמטרה זו יש לה חומכים אפילו בין צברים מובהקים.

איש מצפן, שנאלץ השבוע אם אומנם נש' לת מיסמך כזה בדואר, השיב: "בשום פירסום רשמי שלנו לא מדובר על אוטונו-

מיה תרבותית ליהודים במדינה פלסטינית-ערבית. עמדת האירגון שלנו מדברת על זכות העמים להגדרה עצמית. כמובן ש'המונח זכות הגדרה עצמית אינו חופס לגבי ישראל בצורתה הנוכחית, הציתית, המהווה מדינה של יהודי כל העולם.

"השתלבות ישראל באיחוד סוציאליסטי של המרחב תיתכן רק כשההפוך ישראל למדינת תושבים, דק לאחר שיוטל אופייה הציוני, רק לאחר שמשטרה הנוכחית יומר בדרך מהפכנית".

כסוציאליסטים, מאמינים אנשי מצפן ש'בעתיד לא רק מדינת-ישראל תבוטל, אלא כמות גם כל מדינות העולם. ואילו אנשי אל-פחה, שאינם סוציאליסטים זמורים, דוג' לים בינתיים רק בביטול מדינת-ישראל. עד שלא יראו את עצמם ודיבים להכיר בזכות הקיום של מדינת-ישראל, יוכלו להציג ביע רק על קבוצות-שוליים זעירות בתוך ישראל, המוכנות לראות באל-פחה מפתח לפיתרון.

דרכי חיים

המיטה

הרועשת

עורך-הדין פיבל זילכובסקי (60) לא חי בשלום עם פנינה גרבר (33) שכנתו מי הקומה שמתחתיו. לא פעם היו ביניהם חילופי-דברים עוקצניים והערות מעליבות. אולם השיא הגיע דווקא בערב האחרון של שנת 1968, כאשר הוציא זילכובסקי מדירתו מיטה-ברזל ישנה, תוך כדי כך נחבטה הי מיטה בקירות חדרה-המדרגות.

"אתה טיפופת!" צעקה גרבר לעבר עורך-הדין הקשיש, "יש לך כל יום תאונות דרכים. אמרו לי במשטרה, אתה חתיכת אידיוט. בפטיש שברת את חתיכת-הדואר שלי. במיטה קילקלת את הכיר. במיטה כפולה. בבוקר ראיתי שאתה שברת את החיכת-דואר שלי. אתה משהין בחדר-המדרגות אתה בא שיכור כל יום. אידיוט, אתה משתין במדרגות. איזה עורך-דין אתה, אתה שקרן! מי נתן לך את הרשיון?"

במשך כל אותו הזמן שהגברת גרבר פלטה את השטף הזה באוזניו ובאוזני השכנים שהתאספו, עמד זילכובסקי בצד בשלושה ורשם בפינקס קטן את דבריה. אחר-כך, באמצעות עורך-דין אחר, הגיש נגד פנינה גרבר תביעה פלילית על-פי חוק לשון-הרע. בבית-משפט השלום, בפני השופט ד"ר יוסף מגורי-כהן, הודתה גרבר באשמה, ו' בדבריה לפני מתן גזר-הדין סענה: "הוא התחיל אתה! הוא הוציא בידי בלילה מיטה, ודחף והרעיש בחדר-המדרגות. וכש'יצאתי הוא אמר לי, מטומטמת חתכנסי חוזי רה, מותר לעשות רעש? אמדתי מה ש'אמרתי, אחרי שלא שלטתי בצעמי יותר!". כדי שלהבא תדע לשלוט על עצמה, הסיל עליה השופט קנס בסך 150 ל"י, והתחייבות בסך 250 ל"י להימנע מלקבוע במשך שלוש שנים על חוק לשון-הרע.

פלילים

בעל

החלומות

● השעה היתה 2.30 לפנות בוקר, כאשר התעוררה בביתה הסבתא של מיכאל ברזלאי. ידיים זרות לפתו את גרונו. אימי תה גברה משהבחינה כי הידיים היו שייכות לנכדה, מיכאל. צריחותיה הוציקו את הי שכנים, שחילצו אותה מידי הנכדה-החונק. "זה היה מתוך חלום או הייה", הצטרף מיכאל, אך הסבתא לא ויתרה, הגישה תלוג במשטרה על חקירה. שופט-השלום בפניו הובא ברזלאי החליט, כי לטובת הסבתא הישישה מטוב כי האבד יעצר, ו' ישלח לבדיקות פסיכיאטריות.

● העלמה לילי שאלו הובאה בפני שר פט"ה-מצרים יוסף קירטוני כחשודה בגניבה. "בהיותה יושבת במכוניתו של יצחק לימיר, שה' ומתעלסת איתו באהבים", טען צביג המשטרה, "גנבה את ארנקו מכיס מעילו, ובו 102 ל"י ושיק על-סך 320 ל"י". אך לילי הכחישה: "הכסף נפל מכיסו בעת שהוריד את המיכנסים". היא רק לא ידעה להסביר ביצה הגיע הכסף אליה. אך כדי למנוע כל מחשבה בדבר אהבה בתוליה בדבר, הוסיפה: "אני לא עוסקת בנותנות"

עיריית שילה וזאב רווח בהפרטת "להט במים" אלוהים התנגד

קולנוע

סרטים

כינרת

שלי

להט במים (בו"הודה, תל-אביב; ישר' אל) אומרים שצריך להתייחס בעדינות ל'סרטים ישראלים. כדי לא לפגוע בתעשיית הסרטים בארץ. אז שיהיה ברור. להט במים אין שום קשר לתעשיית סרטים, ולא לסרטים בכלל.

משקיע שקרה את התסריט של להט במים והחליט להשקיע בו כסף, שלא יאשים את הקולנוע הישראלי אם הכסף שלו שקע באגם. מי שרוצה להשקיע בקולנוע, לא חסרות לו כון אפשרויות. ישנו יהודה (ג'אד) נאמן. ישנו דויד פרלוב. אף אחד לא הכריח איש להשקיע את כספו בדבר הזה, שלא ברור איך להגדיר אותו.

קודם כל צריך להבין: להט במים זו אגדה על הכינרת. איך יודעים? כי בשעל המסך רואים המון מים. מים למעלה, מים למטה, מים מהצד. הקריין מספר בשפת התנ"ך, במיבטא רוסי, איך הירדן אהב את הכינרת. ואיך אלוהים העניש אותו, ושלה אותו לים המוות.

מי שלא מבין שזו אגדה, יבין את זה תיכף ומיד. כשירדן, הנער, שהוא סמל לירדן הנהר, פוגש את ענת, (עיריית שילה) אהובתו, הוא אומר לה: "קוראים לי ירדן, והאבא שלה אומר לה: 'ואני רציתי לקרוא לנכדך, 'כינרת'. ירדן מבין מה הוא צריך לעשות עכשיו ומתאהב בה, והדייג, החבר שלו, אומר לו: 'ירדן ירדן, תמיד תהיה ירדן מנשים והמכינרת'."

הוא לא שם לב ולוקח את נערתו לטייל, והיא אומרת לו: "הריח כאן מיוחד", והוא עונה לה: "כאן נפגש ירדן עם הכינרת". כי, כאמור, בגלל שקוראים לו ירדן, הוא לא מסוגל לדבר על שום דבר אחר מלבד הכינרת. אז הוא מוסיף: "תסתכלי היא גושמלת. מים עולים נשימה, ויורדים נשיפה". וכיוון שיש עוד ספק אולי היא, או מישהו מהקהל, לא חוש שיש כאן ירדן, וכינרת ואהבה או הוא אומר: "היית צריכה לראות אותה בומן הסערה. איך שהיא כועסת." וענת שואלת על מה היא כועסת, והוא עונה לה: "על אלוהים שקילל את ירדן, וצויה עליו להמשיך מהלכו לים המוות. וענת מחייכת בחיך, המוכיר לירדן את הכינרת, ואפה מודקף רמו לירדן, האוהב את הכינרת, והיא אומרת: "הא! סערת הפרידה! כאשר הגבר שלה ברח ממנה אל אחרת! זה רומנט! אני רואה את הפגישות ירדן וכינרת בבוקר, ובעת המיפגש ישיר ירדן לאהובתו: 'אני שלך ואת שלי, כינרת את כינרת אהובת!'"

אחרי זה הם צריכים להדגים את אהבת הירדן והכינרת, אז היא מתפשטת, ורואים את החזה השממן והגועש שלה, המסמל את המים של הכינרת, שהם סמל ארזי מובהק. והם עושים אהבה בתוך רשתות. הדיג של הכינרת, על שפת הכינרת, ומיד אחרי זה הם הולכים לקבר של רחל וקור' אים יחד את כינרת שלי. וירדן אומר לענת, הלוכשת עכשיו מחשוף-ענק בצורת הכינרת,

שמכאן רואה המשוררת את הכינרת, וענת אומרת לו: "עוד מעט, וגם אתה תתחיל לכתוב שירים על הכינרת". בקיצור, כפי שאולי הבנתם, מדובר כאן בכינרת.

וזה מבלי לספר על נפתול המנגן, שרוצה להתחתן עם הכינרת, ומנגן כל הזמן ב' מפוחית שירים על הכינרת, כדי להוכיח שהוא נפתיל המנגן, ומבלי לדבר על איך שצנת מתהילה לקנא, כ' ירדן כל הזמן חור שב על הכינרת, ומבלי לאחר את המחשור פים שלה, המגלים מתחתם כל הזמן את שני הסמלים השמנים של הכינרת.

בקיצור, זה דבר שהיה יכול להופיע בכל קירקס מכובד, בחור הליצנים. אילווא זה היה כל-כך עצוב. חבל רק על זאב רווח, מגיע לו לשחק בסרטים טובים מזה!

אינסוף

משולשים

גבר ושתי נשים (גורדון, תל-אביב; צרפת) עוד פעם גבר, עוד פעם אשה, ש' נסעה לחופשה, ועוד פעם אהבה. עוד נעם נופים נפלאים (של פאריס) ושני האוהבים מטילים ובשחובבים ונהנים, והכל כל כך יפה, והאהבה כל-כך נעימה, ושהורה, " נחמדה והיא אומנם מספרת לו שהיא דוגמי גית צמרת, בעוד שהיא נצרת-שער בלבד, והוא אומנם אומר לה שהוא צייר, בשעה שהוא רק זבן, אבל זה לא מפריע להם לאהוב ולבלות עד לסוף העצוב.

אחרי כל הסרטים החביבים שנראו כאן באחרונה, על האהבה היפה בין משולשים נחמדמים, הסרט הזה הוא אחד יותר מדי. אין בו שום דבר חדש מעניין, והרבה דב' רים ישנים מעייפים.

פאריס בקסימה. גם בחודש אוגוסט. סוד! אן המפשייר נחמדה, ושארל אונאבור -- כרגיל.

ישראל

מלחמת

היהודים

שלושה צנחנים ישראליים, שהשתתפו ב' מלחמת ששת-הימים, צונחים בסביבות ירו' שלים אל תקופה קדומה של לפני אלפים שנה, ושם הם ממשיכים באותה מלחמה שנשתיימה לא מזמן. הם פוגשים שם את בן-סאדה, שהיה אחד ממשיחי-השקר של סוף הבית השני. הם עוזרים לו לכבוש את ירושלים. וכש' בן-סאדה מחליט למסור עצמו לנציב הי' רומאי, כדי לשחרר את בניה-הערובה שנאסרו במקומו, יוצאים הצנחנים של היום להציל אותו.

זהו סרט יקר, שיעלה למעלה ממיליון לירות, עם שחקנים גדולים. עם גירארד רוסן, אחד מגדולי הבמאים בהולנד, בתור במאי, עם קורט יורגנס, בתור אנטוניוס פלוקס, הנציב הרומאי, עם חיים חפר, בתור תסריטאי, עם השתתפות הולנדית-אמריקאית ישראלית, עם תקציב של למעלה ממיליון לירות.

"הסרט בא להראות", מספר חיים חפר, "שהעניין לא נגמר. שהיו איזה הפסקות של אלפים שנה, אבל מלחמת היהודים לא נפסקה."

לולה ט וללה ט

עורך מצעד הפזמונים העברי בגלי צה"ל מסרב לשדר שירי להקות-קצב ישראליות!

מה יש? באנגלית זה יותר אינטליגנטי?

איך יכול תקליט לזכות בהצלחה? איך יכולים ההמונים בכלל לשמוע אותו? בימינו — יש רק דרך אחת: עלידי הש- מעתו בראדיו, באחת התוכניות יהן מציעים למאזינים תקליטים חדשים, שיהיו מועדים

עשרת הלוהטים

כולכם כבר יודעים, בוזי ראי, כי מיצעי-הפזמונים הלוועזיים בגלי צה"ל מבוסס על דירוגי מאזינים. בעוד שמיצעי-הפזמונים באנגלי יה ובאמריקה מבוססים על מוספרי המכירה של להי- טים. אחד הקשיים בעריכת מוצע ישראל על פי קנהי המידה של מכירה היה נעוץ בהרגלי הקנייה והיי צור של תקליטים בארץ. משך שנים רבות לא הודי פסו בארץ תקליטים קטנים (הנושאים שני פזמונים בלי כד), שעל מכירתם מבוססים המוצעים בעולם. לאחרונה ניכרת מגמה להרבות בהי- פסת תקליטים קטנים גם אצלנו.

כתבי "לוחט ולחט" ערי כו סקר מכירה בעשרות חנויות, בערים שונות באי רץ, החל בקריית-שמונה בי צפון ועד אילת בדרום, כדי לקבוע את עשרת הלוהטים הלוהטים ביותר. כלומר: עשרת הפזמונים הנמכרים ביותר. תוצאות הסקר — אותו נביא מדי שבועיים — הראו השבוע את הדירוג הבא:

1. גבריתי קטנה — הטר- מלוט.
2. איכזהידי אובי-הידה — המארמלדה.
3. תגילה קטנה — אריתה פונקלין.
4. רחמים — לואיג.
5. אהינור — הצבים.
6. לעולם לא אעזבך — ניי קול קרואזי.
7. שנתי היא יום — המקי- ס'מים.
8. כאזה היו הימים — מרי פונקלין.
9. צורת הדברים שיבואו — מקס פרוטט.
10. אלוואט — זיל דרה.

למיצעי-הפזמונים. הקהל שומע, מחליט — ודן את התקליט להצלחה או לאכדון. כך זה בכל העולם — פרט, אולי, לסיין. שם קובעים המישמרות האדומים גם את מיצעי-הפזמונים. בעצם, לא רק שם. גם כאן, בישראל, יש מי שמר אדום כזה. הוא ממונה על מיצ- עד הפזמונים העבריים של גלי צה"ל. קור- אים לו דויד בוק, והוא בסך הכל בן 19. חבריו קוראים לו דודו, וזה צריך להעיד על כך שהוא צעיר וחברמן. אבל במה שנוגע לדיעותיו על שירים עבריים — הוא זקן, זקן, זקן!

נה מה שהוא עצמו אומר: "אני אוהב את הפזמונים של וילנסקי ושל אפי נצר. ואני חושב שיש לי טעם טוב..." לא מכבר הודמן לידי דודו תקליט חדש של להקת השמנים והרזים. מצידו האחד נשא את הפזמון האנגלי תפילה קטנה, ומצידו השני פזמון עברי מקורי של ה- להקה, הנקרא יהיה מה יהיה. כמה שורות לדוגמה: "יהיה מה יהיה / כל הלילה רק אבכה / ולך אחכה..."

פסילת פזמון להשמעה מעל גלי האתר, איננה דבר נדיר בעולם הפזמונים. אולם מעולם לא נפסל פזמון לשידור משום ש- עורך התוכנית, או מגישה, היה סבור ש- "איננו עומד על רמה" מבחינת המילים או המנגינה. בשעתו פסל קול ישראל פזמונים לשידור מנימוקים של מוסר. הפזמון הסטע האדום, למשל, נפסל כדי שלא יעודד טיולים אל פסרה, שמעבר לגבול ירדן. גם תחנות שידור בריטיות ואמריקאיות פסלו פזמוני- נים, אך גם רק משום שהיה בהם רמז ל- שימוש בסמים, או מילים בלתי מוסריות. או תוכן שהטית להומות. הצעיר של גלי צה"ל קבע לעצמו קנה-מידה חדש.

מגיפת צילומי העירום מתפשטת

"שלופי! אמרו האקדוחנים והוכיחו שהם יהודים"

ולישראלי אחד לתדש? אנחנו חשבנו על צילומי עירום עוד לפני ג'ון ויוקו, אמר השבוי דיוויד פרנקס, חבר להקת-הקצב היהודית ריבולברס. מהגיעה מאנגליה כדי להשתקע בעולם הקצב הישראלי. "אבל אין לנו מזל. תמיד קורה לנו משהו שמקלקל את הכל..." לפני פחות משנתיים, למשל, כאשר הקליטו את פזמונם הראשון, פקד אותם מזל-ביש. אמרגנם שלח יד בנפשו — או, נכון יותר, כדור בראשו — ימים אחדים לאחר צאת התקליט לשוק, ולא היה מי שידאג לתת לו פירסום וללחץ למען השמעתו בראדיו.

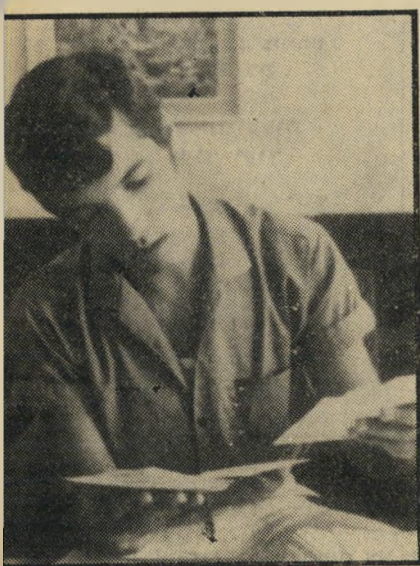
בינתיים הכירו אלן סטוקמן, ריימונד מוריס, דיוויד פרנקס ואיב אוריציבר את ניסים כהן, לשעבר מתופף להקת הגנג'לים, שהיה בטיול באנגליה. הם צירפו אותו ללהקה, ויחד איתו עלו לארץ הקודש. "למה החלטנו לעלות? אנחנו יהודים! לא?" הסביר דיוויד השבוע.

יהדותם של חברי הריבולברס אינה זקוקה להוכחה אנטומית, וזו גם הסיבה בגללה בחרו השבוע להצטלם בחברת אחת ממערי- צותיהם, כשהם עירומים רק למחצה. "את יהדותנו אנו מתכחשים להוכיח בשטח הפופ בצורה אחרת", גילה דיוויד. "בקרוב נקליט כאן פזמון שכתבנו בעצמנו, המספר על אשת לוט. הפזמון כולל קטע על אשת לוט. יכול להיות פזמון יותר יהודי מזה?!"

להקת ה"ריבולברס" והנערה

את יריית-הזינוק נתנו ג'ון לוגו ויוקו אנו, ומאז נמשך מירוץ- העירום. אלא שכמה כבר אפשר להתפשט? ג'ון ויוקו בחרו לעמוד עירומים מול המצלמה, כאפס מעשה. הביטויים הדגימו בפנינו עירום-בתנועה. או מה עוד נותר לארבעה בחורים יהודים-אנגליים

כשנודעה ההחלטה להקות-הקצב שלנו, הציע אחד הזמרים: "הפזמון הבא שנקליט יהיה שיר של חיים נחמן ביאליק, עם מני- גינה של משה וילנסקי."

כאשר התבקש מפקד גלי צה"ל, יצחק ליבני, עלידי כתב לוחט ולחט להגיב על השערוריה, השיב: "אני מסכים שרמת להי- קות-הקצב בארץ הולכת ומשתפרת, ויש לאחרונה שירים שהם בהחלט על רמה. אסור לפסול פזמון רק לפי טעמו האישי של העורך. אתן מייד הנחייה, שפזמוני- קצב יישפטו לפי המוסיקה שלהם ולפי המילים הנדרשות בפזמון מסוג זה."

הצ'רצילים באים ! הצ'רצילים באים !

הצ'רצילים באים!
הם חוזרים ארצה כ-
מנצחים — קבלו אור
תם כגיבורים. הלחקה
הישראלית, שסיימה
סיבוב-הופעות בסקני
דינביה, חוזרת ארצה
ביום ראשון, 16.2.69,
ובשעה 8 בבוקר ייר-
דו מסיפון האונייה
„דן" של חברת „צים".
צלם „העולם הזה"
יהיה במקום ויצלם
פניהם. שניים מתוך
הקהל, שיהיו את עצי-
מם, לאחר מכן, יזכו
בפרסים יקרים: כר-
טיסטיסה הלוך ושוב
לאילת וטרנוסטור.

הטרמלוס קנו שיר עברי

כה שווה זהב, אולם מאז הקליטו רק שירים
עליזים. שני פיזמונים שקטים נוספים —
היי שלי ואני אצא לחופשי — נכשלו.
לכן החליטו עתה הטרמלוס לחזור אל
הסיגנון האהוב על מעריציהם. לאחר שחזרו
מביקורם בארץ, נודע להם כי נבחרו כאן
ללהקת השנה — החליטו הטרמלוס להק-
ליט גם פיזמון ישראלי, לו כתבו מילים
אנגליות. שם הפיזמון עדיין נשמר בסוד.
אולם עד השבוע הבא מבטיחים מנהלי ה-
להקה להסיר מעליו את הלום.

עוד השבוע יתברר אם ישראל תיכנס ל-
מפת-הפופ העולמי, כמדינה המייצרת להי-
טים בינלאומיים. הסיכויים הם 1:3. כי הש-
בוע עומדים ידידנו הטרמלוס להיכנס ל-
אולפן ההקלטה, על-מנת להקליט את להיטם
הבא. הם יקליטו שלושה פיזמונים, מתוכם
יבחרו את הפיזמון שיופץ על תקליטם ה-
חדש. אחד משלושת הפיזמונים הוא פיזמון
שמצאו בישראל.
הפיזמון שפרסם את הכרמלוס לראשונה,
היה דחקא פיזמון שקט והרמוני — „שתי

צ'ק בדואר רשום

אלן וויטהאד, המתופף של להקת המארמלאדה, שלח השבוע צ'ק על סך 15 שילינג
ושמונה פאני לשר-הדואר הבריטי, אלן, שהוא האנגלי היחידי בין ארבעת חברי-הלהקה
הסקוטיים, היה דורו בסרם הצטרף ללהקה. כאשר ניגש לבחינות-הכניסה ללהקה, היה זה
בשעות בהן היה צריך לעסוק בחלוקת הדואר. מכיוון שמצפונו הציק לו, על שנעדר עיתיים
מן העבודה, ואף קיבל תשלום עבור שעות אלה — שלח השבוע לשר-הדואר חודרה את
שכרו עבור שתי השעות. את הצ'ק שלח, כמובן, בדואר רשום. • אחת מלהקות הצמרת
של עולם הקצב הישראלי, הכוכבים החדשים, עומדת בפני שינוי-הרכב. האורגניסט **סאמי**,
והסולן **רובי**, עוזבים, ובמקומם יבוא סולן חדש מאנגליה. • שינוי-הרכב נערכו גם
בקרב להקת הביטניקים. אחד מחבריה לא יכול היה לשאת את געוועניו לחברתו, וחזר
הביתה. במקומו הגיע ממלא-מקום, שהועק טלפונית מנורבגיה. • להקה המושבתת
מאונס היא להקת השמנים והרזים. לאחר שהאורגניסט „התפטר", החליט אמרגן-הלהקה
להפסיק, בינתיים, את הופעותיה, לצורך התארגנות מחש. • הידיעה המפתיעה ביותר
של השבוע הגיעה מאנגליה, וסיפרה על התפרקותה של להקת התנועה. הדבר קרה דחקא
כאשר פיזמונה האחרון, דרך בלאקברי, זוכה להצלחה עצומה. לאחר תקופה ארוכה של
חוסר להיטים. הלהקה מפסיקה את הופעותיה, כדי למצוא כחליף לטרבור **כארטון**,
שהחליט לפרוש. • **ביבי סולו ואיווה זניקי** הם שני הזמרים האיתלקיים שהביאו
את הפיזמון הצועניה למקום הראשון בפסטיבאל סאן-רמו, שנערך בשבוע שעבר. הפיזמון
שזכה במקום השני הוא הדחקא מסווח הראייה, שהושר עליי **מרי הופקין**.

זהה את עצמך

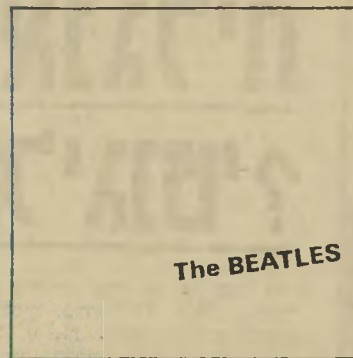
תמונה זו צולמה ביום השישי האחרון, בשעה 11 בלילה, בדיסקוטק הצמרת של
הנוער — דיסקוטק „סאני" — ברחוב החשמונאים בתל-אביב. הקורא הראשון
שזיהה את עצמו בתמונה, ויגיע למשרדי מערכת „העולם הזה" ברחוב קרליבך 12
בתל-אביב, ביום רביעי בבוקר — יזכה בפרסים טיסה חינוס הלוך ושוב לאילת.

החילופים הגיעו !!!

בתקליט-כפול "THE BEATLES" חדש

30 להיטים חדשים !!! ביניהם:
אוב-לה-די אוב-לה-דה
מרתה יקירתי
בחזרה לברית המועצות
דובשנית... ועוד ועוד
עם התקליט-הכפול ניתן לרכוש:
* פלסט צבעוני ענק של
החיפושיות.
* 4 תמונות צבעוניות נהדרות
של כל חיפושית בנפרד.
* המילים של 30 הלהיטים.

שים לב: הוקם מועדון מעריצי החיפושיות בישראל,
עם ההרשמה למועדון והצגת התקליט-הכפול + הפלסט
יקבל כל חבר במתנה את תקליט הברכות של החיפושיות
לשנה החוושה.
ההרשמה: סוכני E.M.I. ו-APPLE, נציגי ה-
חיפושיות בישראל, רחוב הרצל 4, תל-אביב.
(אפשר להשיג במקום את התקליט-הכפול).

גלה
את
העולם
הסוער
של
הקצב
הישראלי

הופיע תקליט פסטיבל הקצב הישראלי

וזה מה שאומרים עליו:

- **דויד ברק** (עורך מיעד הפיזמונים העברי בגלי צה"ל):
שמעתי רק את הפיזמונים העבריים, ולדעתי הם על דמה
גבוהה. מצא חן בעיני במיוחד „מה לך ילדה" של הסגנות,
ואני מתכוון להציגו במיעד.
- **אהוד מנור** (עורך חוכניות קלות בקול ישראל): מה
שהשוב בתקליט זה, הוא שהוא מראה שיש לנו בארץ
להקות-קצב על רמה.
- **אורי אלוני** (עורך מדורי פיזמונים): התקליט מוכיח
שוב את הבחירה המוצלחת של שופטי הפסטיבל.

תלוש זה שווה כסף!!

לפי סידור מיוחד בין חברת „הד ארצי" לבין מערכת „העולם הזה" תוכל
לרכוש את התקליט הסנסציוני החדש (ארץ-נגן) שהוקלט בפסטיבל הקצב
הישראלי 1968 בלירה אחת פחות ממחירו בחנויות. הגש את התלוש הזה
בכל חנות תקליטים בארץ עד 22/2/69, ותזכה בהנחה.

התקפת האמון

של חיים לוין

ובעט את הכדור למיגרש. אבל אז, כשכולם — הצופים, הכדורג' לנים והשופט — עקבו אחרי מעופו של הכדור לכיוון השני של המיגרש, ערך לוין את החשבון הפרטי שלו עם גינדין. הוא תפס בשתי ידיו בצחצח והחל לחנקו.

הצופים הנדהמים שהבחינו במיתרחש עצרו את נשימתם למראה גינדין המפרפר בין ידיו של לוין.

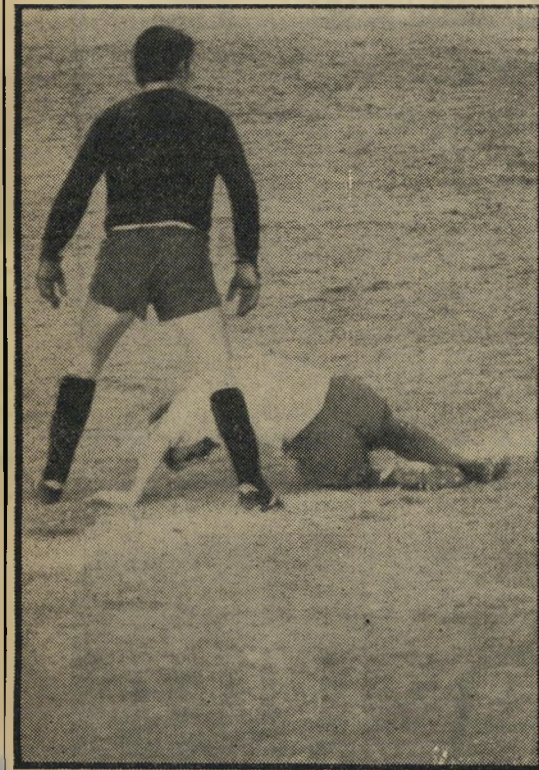
עבור מיבצע מעין זה, היה כל כדורגלן מורחק מייד ללא עירעור מהמיגרש. אלא ששופט המישחק, אוטו פריד, לא ראה את המתרחש. לאחר המישחק הסביר גינדין את אשר התרחש במגרש: „ניסיתי להפריע ללוין לבעוט. לפי החוק מותר לי. אחרי שבעט בכדור, התנפל עלי והחל חונק אותי. כמעט יצאה לי הנשמה. אחרי כך התנגשנו שוב. הוא צעק לי: „אני אהרוג אותך! זה כדורגל זה!“ לוין, שהיה מרוגש לא־פחות אחרי המישחק, לא נרגע: „הוא בעט בי כל פעם שהיה בקירבתי. התעצבנתי מזה והשככתי אותו, שלא יחשוב שהוא משחק עם ילדים.“

זה היה צריך להיות קרבהענקים של הכדורגל הישראלי. זו מול זו התייצבו השבת שתיים מקבוצות הצמרת של הליגה הלאומית: מכבי תל־אביב, אלופת ישראל ואלופת אסיה, שזה עתה חזרה ממסע התהילה שלה בבאנגקוק; והפועל חיפה, המוליכה בראש טבלת הליגה, שבי־14 מישחקה עד כה לא הפסידה מישחק אחד. אלא שכדורגל לא נראה באיציטדיון המכביה, שם התמודדו ביניהן שתי הקבוצות. רוח־הים העזה התמוגה עם סערת הרוחות והעצבנות של הכדורגלנים, ומה שנועד להיות תצוגת כדורגל מרהיבה, הפך למישחק פרוץ, חסר כל עניין ספורטיבי, שהסתיים בתיקו 0:0.

האירוע המסעיר היחיד במישחק כולו היתה התקפת האמון שקיבל שוער מכבי, חיים לוין. היה זה בדקה ה־46 של המישחק, בעיצומן של התקפות חלוצי הפועל חיפה על שער מכבי. לוין קלט כדור ועמד לבעטו חזרה למיגרש. אך החלוץ הבלונדי הזריו של הפועל חיפה, אבא גינדין, ניסה להפריע לו לבעוט את הכדור. לוין לא התרגש, חמק באלגנטיות מרגליו המכשילות של גינדין

המתעופף

חיים לוין, שוער מכבי תל־אביב, מד גים במישחק השבוע אחד מזינוקיו היפים, שהיקנו לו את התואר „הפנתר המעופף“.

הקרבו

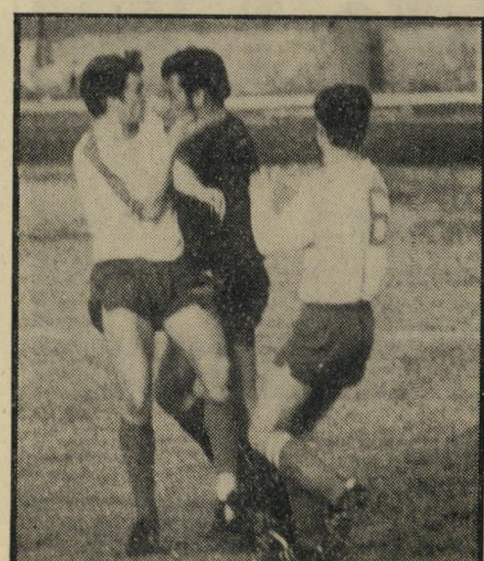
לצחקר החניקה שרוע גינדין על הארץ, כשי הוא מעולף למחצה, כשלוין ניצב מעליו. לא הבחין השופט, פריד, במה שהתרחש, עד אותו רגע

לוין חונק

בתגובה על ההפרעה, ותקף לוין בהיסטריה, תפס את גינדין בגרונו בשתי ידיו והחל לחנקו, מבלי שאיש ישים לב למתרחש.

גינדין מפריע

חיים לוין (בשחור) בועט כדור שוער כשלידו חלוץ הפועל חיפה גינדין המנסה להפריע, בצורה חזקית, לבעיטה.

הכשלה

דקות מיספר אחרי הח' ניקה מחזיר גינדין לי לוין כגמולו. הוא שולח רגל כדי להפילה.

המהומה

שופט המישחק אוטו פריד בין שחקני הפועל חיפה (מימין) ומכבי תל־אביב (משמאל). כשהוא מנסה להרגיע את הרוחות הסוערות ולברר מה אירע בין גינדין ולוין. מאחר שאיש לא הסכים להעיד נגד לוין, המשיך פריד את המישחק.

סטירה

לוין בין שני חלוצי חיפה, אחרי החניקה. השניים ניסו לנקום בו, ואחד מהם סוטר לו בלחיו.

אכתה דיוקן ארותי

41/4, היכן קראתן שיש לצרף לירה ל-
בקשה?

★ ★ ★ זיקוקים של חיים

41/5 היא סטודנטית. היא גם בת 22.
והיא אפילו לומדת אמנות וספרות באוני-
ברסיטה בירושלים.

והיא נורא מעוניינת "באיש בעל רגישות
של חיה ונוה של אדם גדול, כזה שהעצבות
הנוראה שבו מוכוונת בזיקוקים של חיים".
אבל מה שחשוב הוא שאותו איש יקר
ייער שבחוש מארס הקרוב, הסטודנטית ש-
לנו עומדת לצאת לסיוור-לימודים מודרך מ-
טעם האוניברסיטה, ולהתעכב בניכר חודשים
ארוכים.

אז תפסיק להיות צבוע. והוצא את העצ-
בות לאור. היא תאהב זאת.

נערת השבוע

דלית דולמן היא לא סתם אחת.
למרות שהיא מסתובבת הרבה במקום הזה
של מנדי ורפי שאולי היא עושה בגרות.

כן, היא רק בת 18, והיא נורא אוה-
בת ריקוד וציור. והאהבה שלה לאמנות מת-
בטאת בזה שתמיד אפשר למצוא אותה אצל
מרקו תורג'מן.

חוץ מכל זה, היא נורא אופנתית.
הציפורניים שלה צבועות אדום, ולא בגלל
שזה יפה. פשוט בגלל שזה איפנה
והכי הרבה היא אוהבת ללבוש סוודר עם
מיספחת על הצוואר. גדול, לא?

על שרשראות היא לא מסתכלת, אפילו
שיש לה המון.
ואם הרופא אמר לה שהיא צריכה להרכיב
משקפיים אופטיים, אז היא הפכה את זה,
בחן האופייני לה, גם כן למשהו אופנתי
וקנתה משקפיים מרובעים, גדולים.

כשהיא כבר מורידה את הסוודר ולובשת
חולצות, אז הן כמובן צריכות להיות קט-

מה קורה לכם, רבותי הצעירים?
החלטתם לגרום עוול לכל בנותימיני ה-
צעירות?

מה פתאום אתם רוצים להכיר רק נשים
מבוגרות ומנוסות?
באמת שזה לא מוצא חן בעיני, ובי נש-
בעתי ששום פנייה מעין זו לא תענה.
שתדעו לכם:

"ריבוננו של עולם! הוא באמת
הזמין אותי לביתו לראות את
אוסקיהבוקים שלו!"

★ ★ ★ "מת" למכתבים

41/1 רוצה לשמוע את דעתי האישית על
זה שהוא "מת" לקבל ממישהי איזה מכתב.
לומר את האמת, זה ככלל לא איכפת לי.
מת או חי, הוא בן 22, וגובהו 175 ס"מ.
ומפני שהוא תימני מראש-העין, הוא נורא
רוצה שתהיי נחמדה, ואפילו מותר לך להגיע
לגיל 30, ולהיות גבוהה. הוא כותב שהוא
נחמד. אז בטח שכדאי לך!

★ ★ ★
לשם קשירת ידידות עם גבר — נחוק זמן.
לשם קשירת ידידות עם אשה — נחוצה
הזדמנות.

★ ★ ★ עובר לסוחר

41/2 הוא אחד שחושב אותי לסוחרת.
והוא מבקש שאמכור אותו במדורי.
שיהיה לו לבריאות!
אז הוא סחורה באורך 186 ס"מ, שנכנסת
לתוך תשעה-עשר אביבים.
אבל זו סחורה כבדה מאוד בשביל בנות
כמותכן, כי הוא פרחני-ידי, וקיבוצניק.
שווה משהו?

★ ★ ★
ככל שהאדם מאושר יותר — כן ממעיט
הוא להשגיח באושרו.

★ ★ ★ נחמדה ומנוסה

בכמה מילים:
41/3 קורא לי חמודה. אבל אותך הוא
רוצה נחמדה ומנוסה, עד גיל 45. ומותר לו
לדרוש זאת, כי הוא "אדם משכיל ודובר
שפות, אשר קצה נפשו בבנות צעירות".
הוא גם לא שכת להבטיח שאת לא תפי-
סירי מאומה מהיכרות עימו.
זה הכל!

★ ★ ★
האהבה — אנוכיות זוגית.

★ ★ ★ גברים אמיתיים!!!

ראו מה הולך להיכתב בחינות-בגרות:
"אנו שתי בנות מהשמינית, שפשוט נמאס
לנו מכל הגברים שבסביבה.
"אנו רוצות משהו מיוחד!!!
"אותם גברים צריכים להיות:
"א) יפים!
"ב) חכמים.
"בעצם כדאי להפוך את הסדר...
"ג) גברים אמיתיים! שיועצים מה הם
רוצים בחיים.
"ד) לא מתחת לגיל 20!
"נדמה לנו שאנו מסוגליות להעניק לכל
גבר ראוי לשמו את כל מה שדרוש!
"ופשוט חבל ששתי בנות כמותנו תשבנה
בחורף קר ואכזר לבד. לא?"

פברואר 1969

בפברואר — חודש הביטוח — כמו בכל השנה:

בטח חיך ורכושך
ב"סהר"

סהר

חברת הביטוח המתקדמת בישראל

עירית תל-אביב-יפו

בית ציוני אמריקה

האגף לתרבות, נוער וספורט המחלקה לתרבות

התערוכה הארצית השמינית של
ציירים ופסלים חובבים
תשכ"ט-1969

נחסותה האדיבה של הגב' אורה נמיר

הפתיחה ביום י"ט אדר, 9.3.69, בשעה 18.00
בתערוכה רשאים להשתתף חובבים מגיל 18.

מתקבלות לא יותר משתי יצירות שאפשר להגישן לבית
ציוני אמריקה מיום ה', 6.2.69, עד יום ה', 20.2.69,
בין השעות 17.00 עד 20.30 (פרט ליום ששי ושבת).

נית והדוקות לנוף — זה מה שהיא אוהבת
אמנם יש לה חבר, אבל "עוד לא מצאתי
את מה שאני רוצה" היא אומרת, "ואני
עדיין לא יודעת מה שאני רוצה בדיוק".
אבל דבר אחד היא כן יודעת. היא רוצה
שיתלבש יפה. היא מעדיפה זאת על כל פר-
צוף יפה כלשהו. אבל ליתר ביטחון, כדאי
לך להצטייד בפרצוף יפה.
ומה שבטוח, אם תרצה לראותה בגודל
טבעי, אז בצהרי יום'י ברחל.
אוקיי?

רחל מרחלת על כל העולם

מתלבשים על ירמיהו

הייקון. זוהי רחל ברזין, שהרבה תאונות כבר נגרמו בגלל מכונית הספורט האדומה שלה. היא דוהרת בה בשיעור פרוץ ברחובות תל-אביב, וכל מי שמחזיק בהגה חושב ש- מחובתו לחור אחריה. עוד הרמזור הבא. מל- בד הגוף החטוב ביותר על חוף הים של תל-אביב בקיץ, מצטיינת רחל גם במספרים. יש לה מחשב אלקטרוני קטן בראש, והיא מסוגלת להכפיל מספרים בני שש ספרות

למי שיש עוד כסף בבנק, שירות מהר ויקנה חנות, מיגרש או סתם קיוסק ברחוב ירמיהו בתל-אביב. כי תוך זמן קצר עומד ירמיהו להיות הנביא שבאופנה. שמו ית- נוסס על מה שמיועד להיות הקרנבי סטריט של תל-אביב. את התנועה לפיתוח ירמיהו יוזמת יפה- פיה משגעת, שלמרות 32 שנותיה הצליחה להישאר רוקה. וכל זה ברחוב ירמיהו, ליד

רחל

אבל הרכילות הנגדית אומרת שהצלחתו ה- פינאנסית של גולדמן נגרמה בגלל כשרונו- חיה של רחל.

מאז נולדה, לא עזבה רחל ברזין את רחוב ירמיהו. עכשיו היא החליטה לעשות משהו בשבילו. היא פותחת שם את הדיסקוטק הראשון בישראל, שייקרא בשם ביבה. על- שם מוסד דומה בקרנבי המקורי. ינגנו שם תקליטים ויגישו שם גם משקאות חריפים. אבל זאת רק ההתחלה. רחל כבר רכשה אופציה על עוד שתי חנויות ברחוב ירמיהו, בהן היא עומדת לפתוח מיפעלים דומים. שמעו זאת אנשי-העסקים בתל-אביב, והח- ליטו שאם אשת-עסקים כמו רחל מתעניינת ברחוב ירמיהו, יש בזה משהו. אלויל גמ- לך, בעל קסבה שברחוב ירמיהו, קנה אף הוא שתי חנויות ברחוב, טבאחת מהן הוא עומד לפתוח גלריה. אנשי-עסקים אחרים מתכננים להקים שם עוד מסעדות ובוטקים. תהיה רק בעיה אחת: הקרנבי הישראלי יהיה סגור לחלוטין בשבת, אם תשלוט בו רחל ברזין. כי רחל היא שומרת-שבת אור- קה. בשבת לא רק שאינה יוצאת מפתח ביתה, אינה מעשנת ואינה מבשלת. אפילו דברים אחרים, שאין איסור מפורש בתורה לעשותם בשבת, אינם באים אצלה בחשבון ביום הקדוש הזה.

ווייאן

ממסע תענוגות שמגע שנמשך שלושה חוד- שים באירופה, דרום-אמריקה וארצות-הברית. כשחזרה, המשיך הקהל לקבלם בתלהבות. אמרגנם ושותפם, אברהם ("פשוט") דשא, אפילו תכנן בשבילם מה לעשות עם כל הכסף הרב שצברו: לבנות יחד שכונת וילות ליד תל-אביב, להקים לידה גם אולפן ותיאטרון קטן. בתוך שכונת הגששים היו שלישת הגששים צריכים להמשיך להיות ול- הצליח עם נשותיהם עד סוף כל הימים. אך לפתע התברר שמשהו נעשה חיוור יותר בחייהם הפרטיים של הגששים. תחילה היו צרות לפולי עם אשתו, שהשקנית רצה גנור. הצרות האלה עוד לא יושבו סופית, והרעם פגע בשייקה לוי. אחרי שחזר מן המסע הגדול בחו"ל, ש-

שייקה

בחלק ממנו הצטרפה אליו אשתו עטרה, התברר לשניהם פתאום שהם אינם מתאימים זה לזה. אחרי שבע שנות נישואים הם הגיעו יחד, בהבנה הדדית ובלי מריבות, להכרה שהם צריכים להתגרש. הם יעשו את זה ב- ימים הקרובים, אבל ישארו תמיד ידידים. רק גברי בואי יכול לשמוח. אשתו, אותה נשא ערב נסיעתה, מצפה לביקור החסידי.

דם או ידיים?

המילה האחרונה בחייה-הלילה של תל-אביב היא וייו. ליתר דיוק: וייואן נאוסק. היא גבוהה וזקופה, היא שומעת שבע שפות ומדברת לפחות חמש, היא מתלבשת בצורה מרשימה, ונוסף לכל זאת היא גם יפה. עם תנונים כאלה יכולה וייואן להרשות לעצמה מה שרק הפלייבויס מרשים לעצמם: להחליף ברזוג כל שבוע. לפחות שבעה מן הזאבים של תל-אביב מוכנים כבר להישבע שהיא ידידתם. אפשר למצוא ביניהם את איש יחסי-הציבור מייק פטודוביצקי ואת סוכר-הנשק פוקה חירש, את הצייר שלמה צפריר ואת הדילל אבי אבר- מוביק, את סוכר-המכונות אבי ערד ואת התעשיין, הגרוש פעמיים, בני בירק, ועוד אחד שמסרב שיתקב בשמו.

היא חזרה! היא כאן!

החורף הזה עשוי להיות מעניין. גליה ארקין שוב הגיעה ארצה. היא הסתגרה בבית הוריה, הצהירה שהפעם באה רק לטח ושאישה לא יראה אותה לא לבד ולא עם מישהו ושבעלל, היא חיה חיי אופר בעלה הצרפתי. ההצהרה התאימה למציאות בדיוק יומיים. עכשיו שוב אפשר לראות את גליה בדיסקוטקים. צריך רק לעמוד עם סטופר ביד ולחוש מה תצליח גליה לע- שות הפעם לחייה-הלילה של תל-אביב.

נשש חיור יותר

ההצלחה אינה תמיד עריבה לאושר. בואת נוכחו אנשי הגשם החיוור, ישראל ("פולי") פוליאקוב, שייקה לוי וגברי בנאי. הם היו בשיא ההילתם. זה עתה חזרו

תקלה במצב בריאותו. הוא תיכנן לנסוע ולשחק בקבוצת כדורגל מיקצועית ב- ארה"ב. ויחד עם זה גמר עם מרגלית.

אבל כשחזר גיני למלוד על המיגרש, חזר אליו הביטחון העצמי וחזרה אליו גם מרגלית. בניגוד לאמו של גיני, אין מרגלית מרבה לצפות בחתנה כשהוא משחק על המיגרש. בשבת האחרונה, ב- מישיחק בין מכבי ת"א להפועל חיפה, היא בילתה עם גיני עד לפני המישיחק במיסעדת "ג'ק". אחר-כך הוא הלך לשחק והיא הלכה "למיטה, אבל עם ספר", כפי שהזגשה.

אחרי שהם יתחתנו יצטרפו אוחדי הכדורגל לעשות קצת הפסקה עם גיורא שפגול. משרד-הנסיעות, בו עובדת מרג- לית, נתן להם כמתנת-כלולות כרטיס טיסה זוגי מסיבב לעולם.

הדנית נשלחה בגובי"נא

אבל דויד כהן מגיע כבר בעקבותיה. אחרי שהיו מוכנים לקבל אותו בציואר פאלאס, הסכים גם שרתון התל-אביבי שהוא יופיע אצלו. לישראלים תהיה הזדמנות לראות מה עושה חוצלארץ לישראלי, ולראות גם את ניקי והמגן-דויד שעל חזהו של כהן.

הוא קיבל אותו במתנה בבית-כנסת של כושים בפלידליפה, לשם הוזמן רפי להרצות.

דויד ונלסון

איוה קיץ נמלא חיה השנה, כשהיתה לנו כאן גליה ארקין-כהן? מי שלא זוכר את דורקרב הגידופים בינה לבין מאנדי שאול, את הרומנים שלה עם משה ינוקא והצייר יורם לוקוב, את הסצנות וההצהרות בעלות האס- פרי הצרפתי, את מהלומות הידוים, סטירות הלחי שהתעופפו וכל שאר ה- דברים היפים, מוטב שישכח מה שהוא עוד זוכר. ובכן, עדיין לא מאוחר. מסתבר שגם

חתונת האליל

מה שקרה בלוד כשחזרה לשם מכבי תל-אביב עם גביע אסיה בכדורגל לקבו- צות אלופות, זאת חגיגת גיורלדים ב- השוואה למה שקרה ב-25 בחודש במ- לון, "אכדיה". זה יהיה חג לכל הכ- דורגל הישראלי: גיורא ("גיני") שפי- גל, אסף הבעיטות, וירטואוז ההטעיות, ה"בעל בית" של מכבי תל-אביב, ישא שם לאשה את מרגלית צליק, בתו של רופא-שיניים תל-אביבי, העוברת כ- פקידה במשרד-נסיעות.

הרומן בין השניים נמשך כבר כמה

מרגלית וגיני

שנים. לפני כשנה נראה היה שהוא גי- מר סופית. גיורא ביח אז במשבר. שי- רתו הצבאי הוארך בחייה שנה כשעמד על סף שיחרור. היה חשד שהתגלתה

שלוש שנים התקיימה מדינת-ישראל בלי רפי נלסון, ואף אחד מתושבי הארץ לא הרגיש בזה. אבל בחוץ-לארץ הרגישו זאת טוב מאוד. בהתחלה הרגישו אותו הגרמנים בברלין המערבית. אחר-כך ההולנדים בהולנד כולה. תוך זמן קצר ידעו ההולנדים שופי נלסון הוא ישראלי-איש איגוד הקומפוזיטורים שלהם או משהו כזה, ואם היה צריך לסדר משהו באמסטרדם, כדאי היה יותר לפנות אליו מאשר אל ראש-העיר.

ומכיוון שאי-אפשר היה להשאיר את ה- אמריקאים רעבים זמן רב נלסון, יצא רפי לכבוש גם את אמריקה. הוא הופיע בטאון הול ובקארנגי-הול, וגולת-הכותרת שלו הי- תה הופעה בציואר פאלאס בלאס-אנגס, ב- תיכנית אחת עם סוזן הייווארד, ארי- תה קיט וקמאכיר קוגאמט.

האמת היא שרפי הופיע בכל המקומות האלה מאחורי הקלעים. ייצג אותו בחזית. בהצלחה גדולה. דויד כהן, הלא הוא "סו- ליימן הקטן", אחיו של "סוליימן הגדול", ש- הופיע לפני שלוש שנים במועדון סוף-העולם של רפי נלסון באילת.

יום אחד תפס דויד כהן את רפי כשהוא שיכור ואמר לו: "בוא תהיה האמרגן שלי ונחשוב בעולם". "למה לא?" אמר רפי. "אתה עוד לא עשיתי". הם הצליחו לקבל הזמנה להופיע על אונייה כצמד, דויד ישרי ורפי ינגן בחליל. למרות שקיבלו שני כר- טיסה-הפלגה לאירופה, לא ראה איש מן ה- נוסעים את רפי מחלל, מלבד את המשבת.

בחוץ-לארץ התברר שדויד כהן הוא זמר מצליח בצורה יוצאת מן הכלל, ורפי התחיל לכתוב לו מנגינות. אחרי שלוש שנים זכה דויד כהן, המוכר יותר בעולם בכינוי "זמר הים האדום", להופיע בציואר פאלאס, הנד- שב למלון הגדול ביותר בעולם, עם אלף חדרים ו-1800 עובדים. הוא היה התימני ה- ראשון שהופיע שם, מציין נלסון בגאווה. באמריקה נדבקו השניים לשתי חתיכות. רפי תפס גרמניה יפה ונחשבה-לה נשאים. אף הוא הצליח איכשהו לצאת מזה. דויד כהן תפס אהבה בדותה של דנית בלונדית העיר נה לשם ניקי. הדך היחידה להשתחרר ממנה היתה לשלוח אותה בגובי"נא אל רפי נלסון, שהגיע השבוע לארץ.

אהל עבר לסלחנות. כל מי שמעוניין לדעת
למה אהנו אנשים, אם בכלל, ומה גורם
לנו לכך, לא ידע זאת אל בכו, אפילו אם
ישב מול האקרן שבביתו החל משעה 20.00,
בה תשודר התכנית **הישגיו אניש** עד
20.30, מועד **המסע אל העבר** בו יעסקו
בסיפורם של חילים אמריקאים שהיו כלו-
אים בידי היפאנים במלחמת העולם השנייה.
ב-21.00 **מבט לחרשות** וב-21.30 ינחה
צחי שמעוני את דליה פרידלנד ושמוליק
רוון, בחידון זיהוי הפרצופים **פרצוף**
שכמותך. חצי שעה לאחר מכן סרטון
תעודתי על מסע **אפולו 8** לחלל.

תעודות

*** **אנה ריבקין-בריק** היא יהודייה בת 60, שנולדה ברוסיה ושהיגרה, כשי-
מלאו לה 6, לשוודיה. מפחד מלחמת העולם
הראשונה. יש לה עיניים חדות מהן לא
נעלם דבר, וכשאל אחת העיניים היא מצמיח
דה מצלמה, התוצאה היא בדרך כלל בלתי-
מציאותית — חלומית. היא מסתובבת עם
מצלמתה כבר שנים רבות סביב העולם
כולו וצילומיה מופיעים באלבומים מהודרים
ועל קירות מוזיאונים. התערוכה הבלתי-
רגילה שלה בביתן דיזנגוף של מוזיאון תל-
אביב כוללת 150 צילומים בלתי-רגילים.
מוכרת לדורות מבקורה ב-17 ארצות.

*** **בוצת הצירים**, בת האסכולה ה-
ווינאית, סרם ירדה מקירות ביתן הלנה
רובינשטיין בתל-אביב. הם חסרי הומור,
חסרי-חן, מגושמים, מיסטיים ידי פסימיים.
לא הצירים — הצורים. זה מה שנקרא
הריאליזם הפנסטפי.

*** **65 אמנים מאמריקה** מוכיחים
כי אפשר לעשות משהו בשביל אותם המחפ-
שים אמנות לא רק במוזיאונים, אלא גם על
לוחות המודעות. הם מציעים **הרפסוד** ר-
כרזות בלתי-שגרתיים, בחלקם הדפסי-משי
וזהרים ו/או פלקטים פסיכודליים. התערוכה
בביתן דיזנגוף בתל-אביב מוכיחה לא רק
על ידע, אלא גם ובעיקר על אפשרויות.

*** **כיצד מתרשם אמן אוסטרי משר-**
אל ניתן לראות בחיפה. שם, בגלריה הגפן,
מצגי **רודולף קרויצר** רישומים פיוטיים,
הנובעים מתוך נפש של אמן רציני שאינו
מנסה להפתיע אך מפתיע. בשל ניגודים
בשיטות הרישום בפחם עלי-ידי האמן; התי-
זה, מריחה, קווים ישרים או אליפססים;
מרקיעה הבפיקה השחורה-לבנה לצבעוניות
של ציורי הקדמונים.

בידור

*** **רוג'ר מקדואל** ואד אלן, כתבו
פארסה על פי סיפור של רוי ויקרס, גברי-
אל ארו עיבד את קומדיית הטעויות הקטנה
הזו, ונסים אלוני עכיר אותה לעברית.
לתוצאה קוראים **הכפיל**, המועלה על-ידי
תיאטרון חדש — גוג ומגוג. איראפטר לומר
שזה היאטרון, לכן, כדי למנוע סעוה, יש
לסוה את מה שביים בעיפות השחקן יוסף
כרמון, למחלקת הבידור. על רקע תפאורה
מכוערת של אחד צבי טולקובסקי, אסר
להיגנות פעם נוספת מאבנר חוקיהו, ה-
משתמש כאן בפעם האלה בכישורו הקומי
הבלתי-רגיל ומצליח להצחיק, אף כי המחב-
רים הרבים, והמתרגם המשובח, לא שיבצו
כימעט ברפליקות שלו בדיחות בטוחות.
חוקי מזכיר כאן למעריציו כי הוא מסוגל
להצחיק גם בשעה שהוא מקריא ספר
טלפונים (והכנה לספר טלפונים פחות
מצחיק מאשר חיבר ישראל ישעיהו).

*** **שלישית התאומים** ממשיכה להי-
פיע בתכנית **רבותי פצצה**. צורר של
פיומונים ומערכונים שאינם על רמה אחי-
דה. חזן, אושק ופופיק משלימים זה את
זה. התלבושות חתוכות יפה. העיבודים ה-
מוסיקאליים של יאיר רוזנבלום מגלים על
נקלה מי עומד מאחריהם והבימוי של שחקן
יוסי בגאי לא מורגש כימעט, לא משום
היותו רע, אלא מחוסר המצאות, דבר ש-
אינו מפריע שלושה להצחיק ולצרף מערי-
צות נוספות אל המסדר.

*** **מעריצות** גם לא חסרות לאריק
איינשטיין. **מזל גדי** גם לא חסר לו. תזמור

★ אפשר לראות
★★ רצוי לראות
★★★ חובה לראות
● לא כדאי לראות

הוליווד

סרטים חדשים

להט במים (בוריהודה, תל-אביב) סיפור
אגדה ישראלי, המתאר את אהבת הירדן ל-
כינרת. עם זאב רוח ועירית שילה, בבימוי
של יעקב המאירי.

המשימה רצח (אופיר, תל-אביב) סיר
ג'ון גילגוד ופטרק אוניל, ועוד כמה שמות
פחות חשובים ופחות מרשימים, משתתפים
בסרט המתח והריגול, שבויים בידי שלדון
ריינולדס.

בין טירוף לאהבה (מקסיס, תל-אביב)
מתח + רצח + אלימות + אהבה +
המותק היילי מילס + היפהפה האוויל בנט,
במחנה המכונה לקהל רבוגני מאוד. ה-
במאי — ריי בולסנינג.

פני מלאך (תל-אביב, תל-אביב) טיפודי
חלם היא חולת-רוח, ואנטוני פריקס מתא-
רב בה למרות הכל. סרט רומנטי מזור, ש-
בוים בידי הבמאי גואל בלייק.

גבר ושתי נשים (ירון, תל-אביב)
פאריס החמה, העזובה, הסגורה על מסגר
בחודש אוגוסט, משמשת רקע לסיפור
אהבה בין גבר (שארל אונאבור) שאשתו
יצאה לחופשה, ובין תיירת אמריקאית (סוזי-
אן המפשייר).

סרטים אחרים

*** **איש נוכח היה** (אסתר, תל-
אביב) פיסר יוסטינוב, מגי סמית, דיאלוג
טוב עם בדיחות מצוינות, ממלאים סרט
שלם העוסק במועד ובמחשב, המשתתפים
ביניהם פעולה, משעשע מאוד.

*** **אוליבר** (חן, תל-אביב) ספרו ה-
ידוע של דיקנס בתור מחומר מקצועי,
משחק מצויין על-ידי גדולים וקטנים, מלא
ריקודים מהיבים ושרירים לא פחות.

*** **השיעור הפרטי** (נת, תל-
אביב) עוד משולש קלאסי, עם אהבה, נר-
פים, מוזיקה. סרט מעים, אם כי לא הכרחי.

*** **פנצ'ו וילה** (אלנבי, תל-אביב) אם
שוכחים שהמדובר הוא בגיבור מכסיקאי

"גבר עם נשים"

הרפתקן, שודד מהפכן, דמות מעניינת ה-
ראוייה לסרט טוב מזה, אפשר לחזות בס-
רט הרפתקאות רגיל, בתוספת מישחק מצויין
של צ'ארלס ברונסון.

*** **מארה-הכאד** (פאריס, תל-
אביב) לא להתמקד בשום פנים ואופן!

ערוצייה

ביום ה' 13.2.69 תשודר שעה בשפה ה-
ערבית. ב-19.00 **חרשות**, וב-19.30 **תוכי**
נית בידור שצולמה בירושלים בהשתת-
פות זמרים ערביים ויהודיים, עליה אחראי
במאי יהודי ממוצא רומני — אגודה קל-
רשו, אשר אחרי כישלון בבימוי הצגה ב-

סיגרים "אגיו"

סיגרים הולנדיים באיכות מעולה!

יבא הפצה בלעדית בישראל:
מ.ב.ברגר
חיפה, כיכר כיאט 2, ת.ד. 1967
טל: 68551

"ציפרוני"

סוכנות לאינפורמציה וחקירות פרטיות
טלפונים 623001, 757613 • רחוב החשמל 8, תל-אביב

★ **איתורי כתובות**
★ **חקירות מסחריות**

מחר במילואים?

התקן מכשיר אלקטרוני או-
טומטי שיענה על קריאות
הטלפון אליך בזמן העדרך.
אנו מספקים גם:
★ מגבירי טלפון
★ מכשירי הקלטה מקצועיים
★ **BRENELL**
★ שרות השכרה ותיקונים של
כל סוגי מכשירי הקלטה.
★ שרות הקלטה על סרטים ו-
תקליטים בסטודיו ובשמחות
מותאם לטייפ שלך.
★ שרות ישראלי להקלטה /
רדיו דוקטור,
ת"א רחוב שלום עליכם 18,
טלפון 244118

מרכז עדשות מגע

CONTACT LENS CENTER
"גרזובסקי — אישון לנס"
תל-אביב, רחוב שניאור 5 (פינת רח'
מינסק 20, ליד מוגרבי, מול מגרש
חניה) טל. 55029
שעות קבלה 9-17
נשמח לשלוח חוברת חסברה
למי בקשה.

המנוי —

סיבלת
חשבוך,
נא פרע
אותו בחקדם.

דרושות דוגמניות צילום

למערכת "העולם הזה"

צעירות בנות 17-25, בעלות נתונים לדוגמנות-צילום, יפנו
למערכת העולם הזה (רחוב קרליבך 12, תל-אביב) בימי רביעי,
משעה 13.00 עד 14.00.

אין אנוס? אל אורי ארוס

**פאטות
אנדרוס**

המכון
המיוחד
לפאטות
גברים

רח' גנסין 7, ת"א (מול
קולנוע הוד), טל. 246924

המכון להסרטה
פותח קורס ערב
ביום ה' 23 לפברואר 1969
הקורס כולל צילום ועריכה ב"8",
סופר 8 ו-16 מ"מ, כתיבת תסריט
ובימוי.
בקשר לפרטים לפנות לתד. 4474
תל-אביב, טל. 50012.

סגור. קטע מתוך מגילת רות, עם תפאורה
מקסימה של דני קרוון. תאורה אפקטיבית
לוורד בר ורקדנית מצויינת כמו לאה אבי
רהם, מעמידים את המופע על רמה טכנית
מלוטשת.

★ **איל טאברו** (האדרת) היא אופרה
קצרה שחיבר גיאקומו פוציני. **שחרזאדה**
הנצחית של רימסקי-קורסקוב אינה ממלאת
ערב. אדיס דה-פיליפ, מנהלת האופרה הי
ישראלית, החליטה להציג את שתי היצירות
בערב אחד. הבימוי שלה ליצירה של פו
ציני הוא בדיוק כמו שביימו אופרות עוד
לפני יובלות. בלי כל חידושים או רעיונות.
הזמרים, שהם ברובם זרים, מוכיחים שהם
יודעים לשיר באיטלקית צלולה וברורה, למי
שמבין שפה זו. באשר לשחרזאדה, אפשר
לומר שהכוריאוגרפיה היא לא זו הקלאסית
של מישל פוקין, אלא של רוברטו טריצארו
המשתתף אף כרקדן, מול רקע תפאורות
סאכריניות שתוכננו כמובן על ידו.

תיאטרון

★★★ בהצגת **רודה ליוזה** בתיאטרון
הבימה, שב נסים אלוני אל התיאטרון הכי
בד כמחזאי וכבמאי. לאחר שעסק לאחרונה
בבימוי תיאטרון קל בהצגת הבידור של
יוסי בנאי ואילי גורליצקי, במחזה, המוגדר
כמלודרמה ישראלית, בולטות במיוחד הי
בובות המלמלות את דמויותיהן של בני
משפחת ליוזה בלנק (חנה רובינא המעוררת
כבוד) וכן רפאל קלצ'קין, כגנו הסרס מאי
קס, שרבים משחקניו חייבים ללמוד ממנו
יצד להתנועע על במה.

★★ התיאטרון הפתוח של הלל נאמן
מעלה את **הרכבת האחרונה** של עמוס
קינן, סאטירה חברתית המוצגת בצורה
תיאטרלית בלתי-מקובלת, הרחוקה מרחק
עצום מהצגות תיאטרון המימסד שלנו. הי
שחקנים הצעירים חשים שהם שותפים בי
יצירה, רק חבל שקינן לא קיזר את מער
כונן והוסיף כערכון נוסף שהיה מחליף
בקלות את הנסיון (הבלתי-מזיק, בזכות
הביצוע המעולה של רחל לוי ומיכאל גל)
של רבקה כהן הקרוי **יום שישי השעשע**
עושר בלילה הסלפון מצלצל.

★★ **שידוכין** של גוגול בביצוע
בימת השחקנים היא הצגה נחמדה, שכימעט
פוספסה בשל במאי בלתי-מתאים. עודד

גל ולוי ב"יום שישי"

קוטלר הוא שחקן מצויין, אבל ניתן להרגיש
שהוא מתנועע כקוטלר, לא כקוצ'קאריוב.
מיכאל כפיר מגיע, ברגע או שניים, לשיא
בקריירת המישחק שלו, בדמותו של זיבקין.
התפאורה המסוגנת של דויד שריר יפהפיה,
אך אינה מצדיקה בשום פנים במה מסתובב
בה.

★★★ הצגה אחרת של בימת השחקן
ניס, **חדרים**, שני מערכונים של הארולד
פינטר, הפגישה את עודד קוטלר כבמאי ו-
עדנה פלילד שהפכה בעזרתו לשחקנית
בלתי-רגילה, המשמשת פרשנית מעולה ל-
דמויות מסובכות ומורכבות שרק יוצר
מסיבת יוסי-ההולדת היה מסוגל לברוא.

★★ מיכאל אלמו ויוסף מוני מציגים
במועדון תיאטרון מרתף שני מערכונים.
פרידה קיצונית וחזקן. השחקנים הי
צעירים, נעמי שרון, מרי פביאן ודויד מוכי
תר מזדהים עם תפקידיהם כמשחקנים בי
פולחן סלפטי מה שמשכנע כל צנוור ו-
ישראלי במיוחד, לא לאשר את ההצגה, הי
מוצגת לכן במתכונת של מועדון-חדרים.

רת בעולה ודאי שלא. חסרים לו קצת שיר
רים פחות שטחיים. לא בגלל המוסיקה.
אותה הלחין שלום חנוך, בגלל המלים,
אריק חיבר חלק מהן. הקול וההופעה הבטור
חיים של אריק ושל פייאמנטה וברנשויו
מאשרים שטוב עשה אריק שפרש משליש
יות והפך לסולן.

★★ **אהבה ע"י געזון** שמר וג'ז

חזקיהו וקדר ב"הכסיל"

ע"י מאל קאלר ונגניו, אפשר לקנות בי
אולמות קטנים כמו צוותא. אריה סתיו ליקט
פסוקים וקטעים מתקופות שונות שהאבה
משותפת לכולם. ארנון תמיר הדריך את
שמר ביצילות. הזמן, קרי, ההצגות הרבות,
עשו את שלהן, ועתה ניתן לראות תוכנית
משופשת ומלוטשת המתגברת, תודות ל-
דיקציה ותנועה מעולות, על מיגבלות הצגת
יחיד.

★ התיאטרון הקטן החייה שתי יצירות
קטנות ומצחיקות של ז'ורז' פידו ורתם
לשם כך את שייקה אופיר כבמאי וכמבצע
עים את בומבה צור (שובב) זירמאן אוני
קובסקי (שחקנית) זאב ברלינסקי (איפה הוא
היה כליכך הרבה זמן) יונה אטלס (בעלת
נסיון ומבטא רומני בולטים) ואביבה פז
(החתיכה בולטת). **בפרים הקטנה** שלהם
קורים דברים די משעשעים העלולים לקרות
אף בפרים הגדולה.

★ אורי מילשטיין לא כותב היום שיר
רים (פעם הוא ניסה), לכן נטל את שירי
הדודה המנוחה שלו, **המשוררת רחל**,
הוסיף פה קטע קישור ושם סתם פיספוס,
ומסר את כתב-היד לגברת עדנה שביט. אין
לדעת אם היא קבעה את המבצעים, או
שאל תיאטרון יובל, על כל פנים חלק גדול
מהם, בעצם כולם, מלבד חוה אלברשטיין
והמחופף וזהר לוי, יכול להשתתף בשקט
בהצגות של גימנסיה. השירים היפים לקריי
אה אינם ברובם טובים למוסיקה.

★★★ טוב שהגשמים החיוורים
חזרו לארץ, וטוב יותר שליקטו מיבחר
קטעים ופזמונים מכל תוכניותיהם עד כה.
שייקה, גברי'ופולי מופיעים כבר הרבה זמן
ומכירים איש את שיענוות רעהו. כל אלה
שכבר ראו אותם בעבר לא יפסידו אם
יראו את הפסטיבל שלהם בשל הסלקציה
בחומר ובבימוי.

מוסיקה

★★ מבקרי אירופה כתבו הלל על
תיאטרון מחול עינבל בעת הסיום
שקיים שם לאחרונה, לא משום שהם אוה
בים מחול מזרחי ותימניות נחמדות, אלא
משום שהמחול של עינבל יצורת הגשמו
עומדים על רמה מיקצועית מלוטשת. הי
כוריאוגרפיה של שרה לוריתנאי מקורית
ומפתיעה, אך נדמה שהיא שואבת מעולם

כשאפשר - למה לא תחסי נסך?

גרבי מכנס ודלילה הם מסוג
בי וגי. כלומר. הם
יפים וטובים כמו סוג
א. אך יש בהם
חיקונים קלים. שאינם
וראים תחת המגפיים
או בבית. לכן הם
עולים הרבה פחות.
חפשי אותם ותחסי
כסף טוב.

גרבי מכנס
דלילה
2.50 ל"י בלבד

גרבי מכנס
שיק
3.50 ל"י בלבד

חליפות הדיון
מז'רס מלחמה
תנאים
ח"א שדר' חסדיק 19
אולטכולס 62 25 19 12

"הסגנונות"
בתקליט
פסטיבל הקצב
של הד-ארצי
תקליט ארד-נגן

צו"ח מיוחד

100.000

ישראלים

מעשנים

חאשים

העובד

ויזו צמיר
שלכת
התחתנה
היופי

שוער הנבחרת איים:

„אהרוג אותך!”

שערוריה

בשיכון צבא הקבע:

השכנים קראו לה

„זונה!”

